Șovăire

volumul 2 din seria

lupii din mercy falls

maggie stiefvater

maggie stiefvater

Șoviăire

volumul 2 din seria

lupii din mercy falls

Traducere din limba engleză
ANCA ȘERBĂNICĂ
MEROPI PAPAGHEORGHE

editura rao

927518

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STIEFVATER, MAGGIE
Şoväire / Maggie Stiefvater; trad.: Anca Şerbănică, Meropi Papagheorghe - Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-267-8

I. Şerbănică, Anca (trad.)
II. Papagheorghe, Meropi (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

MAGGIE STIEFVATER
Linger
© Maggie Stiefvater, 2010
Publicată prin înţelegere cu Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012 SUA
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-267-8

Lui Tess,
În parte pentru toate lucrurile deștepte,
Dar mult mai mult,
Pentru ideile dintre lucrurile deștepte.

Prolog

Grace

Aceasta e povestea unui băiat care a fost lup şi a unei fete pe cale să devină unul.

Cu doar câteva luni în urmă, Sam era creatura mitică. Boala sa era de nevindecat. Cuvintele lui de adio erau cele importante. Corpul lui era un mister, prea straniu, minunat şi înfricoşător pentru a putea fi înţeles.

Dar acum a venit primăvara. Odată cu încălzirea vremii, ultimii lupi îşi vor lepăda blana şi vor căpăta din nou trup uman. Sam rămâne Sam, iar Cole rămâne Cole, numai eu sunt singura care oscilează în propriul corp.

Anul trecut, asta era ceea ce îmi doream. Aveam destule motive pentru a-mi dori să fac parte din haita de lupi care locuiau în pădurea din spatele casei mele. Dar acum, în loc să-i privesc de departe, aşteptând ca unul dintre ei să vină la mine, ei sunt aceia care mă privesc, aşteptând să vin eu la ei.

Ochii lor, ochi omeneşti în craniul unui lup, îmi amintesc de apă: albastrul clar al apei reflectând cerul primăverii, culoarea tulbure a

unui pârâiaș învolburat de ploaie, verdele lacului pe timpul verii când algele abia înfloresc, culoarea cenușie a unui râu sufocat de ninsoare. Înainte, numai ochii galbeni ai lui Sam mă priveau de sub mestecenii plouați, dar acum simțeam greutatea privirii întregii haite. Greutatea cuvintelor înțelese, dar nespuse.

Lupii din pădure îmi sunt străini, acum că știu secretul haitei lor. Frumoși, ademenitori - însă, cu toate acestea, străini. Un trecut uman neștiut se ascunde în spatele fiecărei perechi de ochi; Sam este singurul pe care l-am cunoscut cu adevărat, și pe el îl am lângă mine acum. Îmi doresc asta, să-mi cuprindă mâna în mâna lui și să-și așeze obrazul pe pieptul meu.

Dar trupul mă trădează. Acum eu sunt necunoscutul și cel ce nu poate fi cunoscut.

Aceasta este o poveste de dragoste. N-am știut niciodată că există atât de multe feluri de a iubi sau că iubirea te poate determina să faci atât de multe lucruri.

N-am știut niciodată că există atât de multe feluri de-a spune adio.

Unu

Sam

Mercy Falls, Minnesota, arăta altfel atunci când ştiai că aveai să fii om pentru tot restul vieţii tale. Înainte, fusese doar un loc care exista numai în arşiţa verii, cu trotuare de beton şi frunze întoarse spre soare, totul cu un iz puternic de asfalt încins şi gaze de eşapament risipindu-se în aer.

Acum, când ramurile primăverii îţi ofereau dantele rar întâlnite, de un roz delicat, simţeam că acesta era locul meu.

În lunile care au trecut de când îmi lepădasem pielea de lup, am încercat să învăţ să fiu din nou un băiat normal. Am primit înapoi vechea mea slujbă la Raftul Strâmb, înconjurat de cuvinte noi şi de sunetul paginilor răsfoite. Mi-am dat la schimb SUV-ul moştenit – mirosind numai a Beck şi a viaţă dusă printre lupi – pe un Volkswagen Golf suficient de încăpător pentru mine şi Grace, şi chitara mea. Încercam să nu tresar când simţeam curentul de aer rece dând buzna la deschiderea bruscă a unei uşi. Încercam să-mi aduc aminte că nu mai eram singur. Noaptea, Grace şi cu mine ne strecuram în camera ei, iar eu mă pliam după forma corpului ei, inspirând mirosul noii mele vieţi şi potrivindu-mi bătăile inimii după ale ei.

Dacă se întâmpla să mi se taie respirația atunci când vântul răsuna de urletele îndepărtate ale lupilor, cel puțin mă puteam consola cu balsamul acestei vieți simple și obișnuite. Mă gândeam cu drag la anii pe care aveam să-i petrec cu fata aceasta în brațele mele, la privilegiul de a îmbătrâni în această piele neobișnuită mie. Știam asta. Aveam totul.

Darul timpului în mine-nchis
viitorul brusc în fața mea deschis.

Începusem să-mi iau chitara cu mine la librărie. Nu prea aveam vânzare, așa că petreceam adesea ore în șir concertând pentru pereții plini de cărți fără să mă audă cineva. Micul caiet pe care mi-l cumpărase Grace se umplea încet-încet de cuvinte. Fiecare nouă dată mâzgălită în capul paginii era o victorie în fața iernii pe sfârșite.

Azi era o zi ca toate celelalte: străzi umede de dimineață, încă lipsite de potențiali cumpărători. La puțin timp după ce am deschis magazinul, am fost surprins să aud pe cineva intrând. Mi-am ridicat privirea, sprijinindu-mi chitara de zidul din spatele scaunului.

– Bună Sam, spuse Isabel.

Era ciudat să o văd așa singură, fără Grace prin preajmă, și chiar și mai ciudat să o văd aici în librărie, înconjurată de realitatea delicată a peșterii mele de cărți. Pierderea fratelui ei iarna trecută îi înăsprise vocea și îi ascuțise căutătura ochilor, spre deosebire de prima oară când o cunoscusem. Îmi aruncă o privire șireată și indiferentă, care mă făcu să mă simt naiv.

– Ce mai faci? mă întrebă ea, așezându-se pe scaunul liber de lângă mine, picior peste picior.

Grace pur și simplu și-ar fi vârât picioarele sub scaun. Isabel îmi văzu ceaiul și sorbi din el, după care oftă adânc.

M-am uitat la ceaiul întins.

– Nu mare lucru. Te-ai tuns?

Cârlionţii ei blonzi perfecţi dispăruseră şi fuseseră înlocuiţi de o tunsoare scurtă, dură, ce o făcea să pară frumoasă şi rănită.

– Niciodată n-am crezut că eşti un adept al lucrurilor evidente, Sam, zise ea, ridicându-şi, neîncrezătoare, o sprânceană.

– Nici nu sunt.

Am îndreptat paharul de ceai neatins spre ea. Ar fi avut un înţeles aparte dacă aş fi băut din el după ea.

– Dacă eram naiv, aş fi spus: „Hei, nu trebuia să fii la şcoală acum?"

– Exact! spuse ea, luând paharul de parcă ar fi fost al ei dintotdeauna.

Se scufundă cu o mişcare elegantă în scaun. Eu m-am încovoiat ca un vultur în al meu. Ceasul de perete număra secundele. Afară, nori albi, masivi, care încă mai aduceau a iarnă, atârnau greu deasupra străzii. Priveam cum o picătură de ploaie se scurgea pe fereastră, doar pentru a sări, îngheţată, pe trotuar. Gândurile îmi pendulau între chitara mea uzată şi exemplarul din Mandelstam[1] care zăcea pe tejghea („Ce să fac eu cu trupul acesta ce mi l-au dat, atât de al meu, atât de intim mie?"). Până la urmă, m-am întins şi am apăsat butonul PLAY al sistemului audio ascuns în spatele tejghelei, repornind muzica deasupra noastră.

– Am tot văzut lupi prin preajma casei mele, spuse Isabel, apoi agită puţin lichidul din pahar şi continuă: Ceaiul ăsta are gust de gazon proaspăt tuns.

– Îţi prinde bine, am spus, dar îmi doream cu ardoare să nu mi-l fi luat. Ceaiul fierbinte era ca o măsură de siguranţă pe vremea asta rece şi, deşi ştiam că nu mai aveam nevoie de el, totuşi mă simţeam mai om atunci când îl ţineam în mână.

– Cât de aproape de casa ta?

Ea ridică din umeri.

---

[1] Osip Emilievici Mandelstam – numele unui poet şi eseist rus (1891–1938) (n.tr.)

– Se văd în pădure de la etajul trei. Cu siguranță, nu au nici cel mai mic simț al conservării, altfel ar sta departe de tata. Nu e deloc un fan al lor, spuse ea, privirea alunecându-i spre cicatricea neregulată de pe gâtul meu.

– Îmi amintesc.

De altfel, nici Isabel nu avea vreun motiv să fie vreun fan mai înfocat.

– Dacă se întâmplă cumva ca vreunul din ei să-ți iasă în cale în formă umană, mă vei anunța, nu? Și asta, înainte de a-l lăsa pe tatăl tău să-l împăieze și să-l așeze în foaierul casei.

Pentru a ușura impactul ironiei, am pronunțat cuvântul *foaier* ca franțuzescul *foa-iei*. Isabel îmi aruncă o privire rece, care ar fi făcut pe cineva mai slab de înger să împietrească.

– Apropo de *foaiere*, locuiești în casa aia mare de unul singur acum? întrebă ea.

Nu locuiam acolo. O parte din mine știa că ar fi trebuit să fiu în locul lui Beck acum, întâmpinându-i pe ceilalți membri ai haitei odată ce se preschimbau din nou în oameni acum la sfârșitul iernii, și având grijă de cei patru lupi noi care trebuiau să se pregătească de transformare în curând. Cu toate astea, o altă parte din mine ura ideea de a rătăci pe-acolo fără nici o speranță de a-l mai vedea pe Beck din nou.

Totuși, nu acolo era *acasă*. *Acasă* era Grace.

– Da, i-am răspuns lui Isabel.

– Mincinosule, spuse ea, schițând un zâmbet tăios. Grace minte mult mai bine decât tine. Dar spune-mi unde sunt cărțile de medicină. Nu fi așa surprins – pare ciudat, dar am venit aici cu un motiv.

– Nici nu m-am îndoit de asta, trebuia doar să aflu care e acel motiv, am spus făcându-i semn spre colțul librăriei.

– Am venit aici pentru că uneori Wikipedia pur și simplu nu-i de ajuns! spuse Isabel, după care alunecă ușor de pe scaun și-mi urmă indicația către colțul librăriei.

– Ai putea să scrii o carte despre toate lucrurile pe care nu le găseşti pe internet, am spus eu şi am respirat în sfârşit uşurat văzând că se ridicase de acolo.

Apoi am început să împăturesc un origami în formă de pasăre dintr-o copie a unei facturi.

– Tu ai şti mai bine, din moment ce tu eşti cel care a fost o fiinţă imaginară cândva, spuse ea.

M-am strâmbat un pic şi apoi am continuat să lucrez la pasărea mea. Codul de bare al facturii se nimeri fix pe una din aripile păsării, iar striaţiile monocromatice de pe ea făceau ca aripa albă să arate mai mare decât aceasta. Am luat un pix, gata să desenez şi dungile celeilalte aripi, dar m-am oprit în ultimul moment.

– Dar ce cauţi, până la urmă? Nu avem nimic deosebit în materie de cărţi de medicină. Doar cărţi de autoeducare şi în mare numai generalităţi.

– Nu ştiu, o să aflu când o să o găsesc. Cum se numea chestia aia.... cartea aia cât o piatră de moară? Cea despre tot ceea ce i se poate întâmpla rău unui om? întrebă Isabel, ghemuită în faţa raftului de cărţi.

– *Candide*[1], am spus eu, dar nu era nimeni în librărie care să-mi poată înţelege gluma; aşa că, după o pauză, i-am sugerat *Manualul Merck*.

– Asta e!

– Nu o avem pe stoc, dar o pot comanda, am spus, neavând nevoie să verific inventarul ca să fiu sigur că nu mă înşel. Dar nu va fi nouă-nouţă, probabil îţi pot găsi un exemplar la mâna a doua. Din fericire, bolile nu se schimbă niciodată prea mult.

Am trecut un fir de aţă prin spatele cocorului meu de hârtie şi m-am urcat pe tejghea să-l agăţ deasupra.

[1] *Candide* – roman/nuvelă satirică a autorului francez Voltaire, scrisă în epoca Iluminismului, conturând un personaj excesiv de optimist în ciuda întregii sale vieţi dezastruoase (n.tr.)

– E un efort cam exagerat, nu? Asta dacă nu intenționezi să devii medic?

– De fapt, chiar la asta mă gândeam, spuse Isabel, pe un ton atât de direct încât nu mi-am dat seama că îmi încredința un secret până când clopoțelul ușii nu m-a anunțat că intrase un nou client.

– Mă întorc într-o clipă – anunță-mă dacă ai nevoie de ceva, i-am spus eu, ridicându-mă pe vârfuri pe tejghea pentru a agăța firul cocorului de hârtie pe suportul de deasupra mea.

Deși nu a trecut decât o clipă până să intre noul client, eram conștient că Isabel tăcuse brusc, într-un fel care făcea ca tăcerea aceasta să țipe. Mi-am coborât mâinile, ezitând.

– Nu vreau să vă întrerup, pot aștepta, spuse nou-venitul cu o voce covârșitor de calmă, lăsând să se întrevadă tonul unui specialist.

Ceva în acest ton m-a făcut să-mi piară cheful de glume, așa că m-am întors și am dat cu ochii de un polițist stând în fața tejghelei și privindu-mă de sus. Datorită înălțimii mele, vedeam absolut tot ce avea atârnat la cureaua de la brâu: un pistol, un radio, un spray paralizant, cătușe și un telefon mobil.

Să vezi un polițist în biroul tău are un efect teribil asupra ta atunci când ai secrete, chiar dacă acestea nu sunt din rândul celor ilegale.

M-am instalat din nou încet în spatele tejghelei, arătând fără tragere de inimă spre cocorul meu de hârtie.

– Oricum, nu prea făceam progrese. Vă pot... ajuta cu ceva?

Am ezitat punând această întrebare deoarece intuiam că nu se afla aici ca să vorbim despre cărți. Îmi simțeam pulsul, puternic și iute, bătându-mi în ceafă. Isabel dispăruse și, judecând după aparențe, cel puțin, magazinul era gol.

– Ei bine, dacă nu ești ocupat, aș dori să discut un pic cu tine, spuse polițistul cu un glas politicos. Ești Samuel Roth, nu-i așa?

Am încuviințat.

– Sunt ofiţerul de poliţie Koenig şi lucrez la cazul Oliviei Marx, spuse el.

Olivia. Brusc, am simţit un nod în stomac. Olivia, una dintre prietenele apropiate ale lui Grace, fusese muşcată fără voia ei de un lup anul trecut şi-şi petrecuse ultimele luni în pădurea Boundary, transformată în lup. Familia ei crezuse că fugise de-acasă.

Ar fi fost bine ca Grace să fi fost de faţă acum. Dacă minţitul ar fi un sport olimpic, ea ar ieşi campioană mondială. Pentru o persoană care urăşte literatura, Grace era cu siguranţă un povestitor minunat.

– O, Olivia! am exclamat eu.

Mă neliniştea prezenţa acestui poliţist în librărie, punându-mi întrebări, dar, ceva şi mai ciudat, eram mult mai neliniştit fiindcă Isabel, care ştia deja adevărul, asculta nevăzută. Mi-o şi imaginam ghemuindu-se în spatele vreunui raft, şi ridicând câte o sprânceană în semn de dispreţ când o dădeam în bară cu vreo minciună care suna stângaci de pe buzele mele nepricepute.

– O ştiai pe Olivia, corect?

Poliţistul avea o privire prietenoasă, dar cât de prietenos poate fi un om când îşi încheie fiecare întrebare prin acest *corect* de neclintit?

– Oarecum. Am întâlnit-o în oraş de câteva ori. Dar nu merg la aceeaşi şcoală cu ea.

– La ce şcoală mergi?

Din nou, vocea poliţistului Koenig era pe cât se poate de plăcută şi comunicativă. Încercam să mă conving că mi se părea suspicios din simplul motiv că eu aveam ceva de ascuns.

– Am făcut şcoala acasă.

– La fel şi sora mea. A adus-o pe mama la disperare. Aşadar, o cunoşti totuşi pe Grace Brisbane, corect?

Iar începe cu acest corect. Mă întrebam acum dacă el punea mai întâi tocmai întrebările ale căror răspunsuri le cunoştea deja. Din nou eram profund conştient de urechea lui Isabel ascultând în linişte.

– Da, este prietena mea, am spus.

Era o informație pe care probabil nu o aveau și de care nici că aveau nevoie, dar era ceva ce, pentru un motiv sau altul, voiam ca Isabel să audă. Am fost însă surprins să-l văd pe Koenig zâmbind.

– Îmi imaginez, spuse el.

Deși zâmbetul său părea sincer, mă făcu să înțepenesc, nefiind chiar sigur dacă se prefăcea sau nu.

– Grace și Olivia erau prietene bune, continuă Koenig. Ai putea să-mi spui când a fost ultima dată când ai văzut-o pe Olivia? Nu-mi trebuie o dată precisă, dar aș dori să fii cât mai exact. Asta m-ar ajuta foarte mult.

Acum își deschisese un mic carnet albastru și aștepta cu pixul în mână.

– Hm... m-am gândit puțin. O văzusem pe Olivia acum câteva săptămâni scuturându-și zăpada de pe blana ei albă, dar nu credeam că asta i-ar fi fost de mare ajutor lui Koenig.

– Am văzut-o în centru. De fapt, chiar aici, în fața librăriei.

Grace și cu mine ne pierdeam vremea prin librărie, iar Olivia venise cu fratele ei. Dar asta se întâmpla cu multe luni în urmă. În noiembrie? Sau octombrie? Exact înainte să dispară.

– Crezi că Grace o întâlnise mai des?

– Sunt aproape sigur că și pentru Grace aceasta a fost ultima dată când a văzut-o, am spus eu, încercând să-i fixez privirea.

– Este foarte greu pentru un adolescent să se descurce singur în pădure, spuse el.

De data asta eram sigur că știa totul despre mine și că aceste cuvinte îmi transmiteau un mesaj special gândit pentru mine, eu care acum pluteam în derivă fără Beck.

– Este într-adevăr foarte dificil pentru un adolescent fugit de-acasă. Sunt o mulțime de motive pentru care adolescenții fug de-acasă, și luând în considerare ce am auzit de la profesorii și părinții Oliviei, ar

fi putut fi vorba şi de o depresie. De multe ori aceşti tineri fug doar pentru că au nevoie să scape din mediul sufocant al familiei, dar ei nu ştiu cum să supravieţuiască în lume. Câteodată, nu reuşesc să fugă decât până la gardul vecinilor, alteori...

L-am întrerupt înainte să-şi termine monologul:

– Domnule... Koenig? Ştiu ce încercaţi să-mi spuneţi. Dar Olivia nu se ascunde acasă la Grace. Grace nu îi dă mâncare pe furiş şi nici nu o ajută să supravieţuiască în vreun fel. Mi-aş dori sincer, pentru binele Oliviei, ca răspunsul să fie aşa de simplu. Mi-aş dori asta şi de dragul lui Grace. Aş vrea să vă pot spune unde se află Olivia. Dar şi noi suntem la fel de nedumeriţi ca şi dumneavoastră şi ne întrebăm la fel de des când se va întoarce acasă.

Mă întrebam dacă asta era metoda prin care Grace îşi turna mult folositoarele ei minciuni – manipulându-le astfel încât chiar şi ea însăşi să le creadă.

– Dar înţelegi că a trebuit să mă asigur, nu? adăugă Koenig.

– Ştiu.

– Ei bine, îţi mulţumesc pentru timpul acordat şi te-aş ruga să mă anunţi dacă auzi ceva, zise el întorcându-se nehotărât, după care se opri în loc. Dar ce ştii despre pădure?

Am înlemnit. În momentul acesta eram exact ca un lup încremenit printre copaci, care se ruga să nu fie observat.

– Poftim? am spus eu cu o voce slabă.

– Familia Oliviei spune că îi plăcea să fotografieze lupii din pădure, şi că Grace era pasionată de ei. Le împărtăşeşti şi tu acest interes?

N-am putut decât să dau din cap fără cuvinte.

– Crezi că ar fi vreo posibilitate ca Olivia să fi încercat să se aventureze singură în pădure, şi să nu fi fugit în alt oraş?

M-a cuprins panica. Îmi imaginam cum patrulele de poliţie şi familia Oliviei umblau de colo-colo prin pădurea imensă, scotocind

copacii și adăpostul haitei de lupi după urmele vreunui om. Și foarte probabil chiar găsindu-le. Am încercat să-mi păstrez vocea calmă:

– Olivia nu mi s-a părut niciodată genul care să petreacă mult timp în natură. Chiar mă îndoiesc de asta.

Koenig dădu din cap, mai mult pentru sine.

– Bine, îți mulțumesc din nou!

– Pentru puțin. Succes! am răspuns.

Ușa se închise cu un dangăt în spatele lui; odată ce am auzit mașina de poliție demarând zgomotos de pe bordură, mi-am lăsat coatele să cadă pe tejghea și mi-am plecat capul în mâini. „Dumnezeule."

– Bine lucrat, băiatule-minune! spuse Isabel, ridicându-se dintre cărțile de specialitate și târșâindu-și picioarele pe covor. Aproape că n-ai părut paranoic deloc.

N-am răspuns. Toate întrebările pe care polițistul mi le-ar fi putut pune îmi alergau prin minte, făcându-mă să mă simt chiar mai agitat decât fusesem de față cu el. Ar mai fi putut să mă întrebe unde se afla Beck. Sau dacă auzisem de cei trei copii dispăruți din Canada. Ori dacă știam ceva despre moartea fratelui lui Isabel Culpeper.

– Care-i problema ta? mă întrebă Isabel, de data asta dându-se mai aproape de mine. Împinse un teanc de cărți pe tejghea, cu cardul de credit deasupra. Te-ai descurcat bine. Ei nu fac decât cercetări de rutină acum. Nu te bănuiește nimeni. Doamne, îți tremură mâinile!

– Aș fi un infractor teribil de prost, am răspuns.

Dar nu din cauza asta îmi tremurau mâinile. Dacă Grace ar fi fost aici, i-aș fi spus adevărul: că nu mai vorbisem cu un polițist de când părinții mei fuseseră trimiși la închisoare pentru că îmi tăiaseră venele. Și simpla întâlnire cu acest polițist dezgropase o mie de amintiri la care nu mă mai gândisem de ani de zile.

Vocea lui Isabel parcă emana batjocură:

– Tocmai bine, pentru că nici că ai făcut ceva greșit. Nu te mai panica atât și fă-ți acolo treaba ta de librar! Îmi trebuie bonul de plată.

I-am înregistrat și împachetat cărțile, aruncând mereu câte-o privire spre strada goală. În capul meu era o harababură cu uniforme de poliție, lupi alergând prin pădure și voci pe care nu le mai auzisem de un deceniu.

În timp ce-i întindeam punga cu cărți, îmi simțeam vechile cicatrici de la mâini cum palpitau de amintiri îngropate de ani de zile.

Pentru o clipă, Isabel păru că mai vrea să adauge ceva, după care doar clătină din cap dezamăgită.

– Unii oameni pur și simplu nu sunt făcuți pentru înșelăciuni. Pe curând, Sam!

Doi

Cole

Nu mai nutream decât un singur gând: să supraviețuiesc.

Or să trăiești numai cu acest gând, în fiecare zi, era o fericire.

Noi, lupii, alergam printre brazii risipiți, labele zburându-ne ușoare peste un pământ încă jilav de amintirea zăpezii. Alergam așa de aproape unul de celălalt încât ni se ciocneau umerii, fălcile mușcând jucăuș, trupurile aplecându-se iute și sărind apoi unele peste altele precum peștii într-un râu, formând aproape un întreg, încât era greu să ne deosebești unul de celălalt.

Singurele repere care ne ghidau prin pădure erau mușchiul verde, ros până la pământ, și însemnările de pe copaci. Simțeam mirosul stătut și tot mai apropiat al unui lac chiar înainte de a auzi apa clipocind. Unul dintre lupi ne trimise o imagine fugară: un cârd de rațe lunecând ușor pe suprafața de un albastru rece a lacului. Iar un alt lup ne arătă o căprioară și puiul ei tânăr apropiindu-se de marginea lacului, cu picioarele tremurânde, pentru a se adăpa.

Pentru mine, nu mai exista nimic altceva dincolo de această clipă, de această împărtășire de imagini și de această legătură strânsă dintre noi.

Și în acel moment, pentru prima oară după luni de zile, mi-am adus brusc aminte că odată avusesem degete.

M-am împiedicat și am ieșit din rândul lupilor care alergau, umerii izbindu-se de pământ și zvâcnind. Lupii și-au întors privirile brusc spre mine, unii dintre ei făcând cale-ntoarsă să mă încurajeze să mă alătur din nou lor, dar n-am mai putut să-i urmez. Mă zvârcoleam pe pământ, frunzele jilave și slinoase de umezeala primăverii mi se lipeau de piele, căldura zilei îmi înfunda nările.

Degetele mele frământau pământul negru și proaspăt care se strângea sub unghiile brusc prea mici ca să mă mai pot apăra cu ele. Pământul îmi intra în ochii care acum vedeau în culori orbitoare.

Eram din nou Cole și primăvara venise prea curând.

Trei

Isabel

Ziua în care polițistul a intrat în librăria lui Sam a fost prima dată când am auzit-o pe Grace plângându-se de durerea de cap. Probabil, nu sună foarte impresionant, dar de când o știu pe Grace, nu am mai auzit-o pomenind așa ceva – poate cel mult o mică răceală. Pe lângă asta, eu eram specialistă în dureri de cap. Pentru mine erau un hobby.

După ce l-am privit pe Sam dansând stângaci pe lângă polițist, m-am întors la școală, care în această etapă a vieții mele devenise oarecum inutilă. Profesorii nu prea știau exact cum să se poarte cu mine, fiind prinși între notele mele bune și absențele mele nenumărate, așa că reușeam să mă eschivez de la multe sarcini școlare. Înțelegerea tacită și stânjenitoare între mine și ei se reducea practic la următorul lucru: eu veneam la ore, iar ei mă lăsau să fac ce voiam, atâta timp cât nu îi corupeam și pe ceilalți colegi.

Așa că primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la ora de informatică a fost să mă conectez pe calculatorul meu și, ca o elevă deloc sârguincioasă ce eram, să-mi scot pe masă cărțile pe care le cumpărasem în dimineața aceea. Una dintre ele era o enciclopedie ilustrată a bolilor – o ediție groasă, plină de praf, tipărită în 1986.

Era probabil una dintre primele cărți pe care Raftul Strâmb le achiziționase. În timp ce domnul Grant ne explica ce urma să facem ora aceasta, eu răsfoiam paginile cărții, căutând intenționat imaginile cele mai îngrozitoare. Am dat peste o fotografie a unei persoane care suferea de porfirie, altcineva de dermatită seboreică, iar la un moment dat o imagine cu niște limbrici mișunând, care mi-a întors stomacul pe dos, spre surprinderea mea.

După aceea am sărit imediat la litera M. Degetele mi-au alunecat de-a lungul paginii, până în dreptul definiției pentru *meningită bacteriană*. Nasul mă înțepa în timp ce citeam întreaga secțiune: cauze, simptome, diagnostic, tratament și prognoză. Rata mortalității în cazul meningitei bacteriene netratate: 100%. Rata mortalității în cazul meningitei bacteriene tratate: între 10% și 30%.

Nu aveam nevoie să verific aceste date. Cunoșteam deja statisticile. Puteam să recit pe dinafară întreaga definiție. Știam mai multe lucruri chiar și decât această enciclopedie din 1986, pentru că citisem toate revistele online care se ocupau de noile tratamente și de cazuri neobișnuite.

Scaunul de lângă mine scârțâi în timp ce se așeză cineva pe el. Dar nu m-am sinchisit să închid cartea când acea persoană se întoarse spre mine. Grace purta mereu același parfum, sau de fapt, după cum o știam eu, folosea mereu același șampon.

– Isabel, asta e cât se poate de morbid, chiar și pentru tine! mi se adresă Grace cu o voce scăzută – ceilalți elevi șușoteau, acum că începuseră să lucreze la proiect.

– De-aia nu mai pot eu!

– Ai nevoie de terapie, să știi, spuse ea, pe un ton prietenesc.

– Fac terapie, am spus eu, ridicând până la urmă privirea din carte. Nu încerc decât să înțeleg cum funcționează meningita. Nu cred că este un lucru morbid. De altfel, n-ai vrea și tu să afli cum funcționa mica problemă a lui Sam?

Grace ridică din umeri și începu să se legene înainte și înapoi pe scaunul rotativ, părul blond acoperindu-i obrajii îmbujorați, în timp ce își pleca privirea în podea. Era stânjenită.

– Acum îi este bine. Totul s-a sfârșit.

– Desigur.

– Dacă continui să mai fii așa irascibilă, n-am de gând să mai stau lângă tine, mă avertiză ea. Oricum, nu mă simt prea bine, mai bine-aș merge acasă.

– Dar eu n-am făcut decât să te aprob. Nu e nimic irascibil în asta. Crede-mă, Grace, dacă aș vrea să scot la iveală adevărata...

– Domnișoarelor?

Domnul Grant apăru în spate și privi ecranul gol din fața mea și cel stins din fața lui Grace.

– Din câte știam, aceasta e ora de informatică, nu o pauză de socializare.

– Mi-ați putea da voie, vă rog, să merg până la cabinetul medical? Mă cam doare capul, cred că mă paște o sinuzită sau ceva asemănător, spuse Grace privindu-l cu seriozitate.

Domnul Grant se uita la obrajii ei roșii și privirea îngrijorată și încuviință din cap.

– Dar vreau o adeverință din partea medicului, spuse el, după ce Grace îi mulțumi și se ridică de pe scaun.

Mie nu-mi mai spuse nimic, doar îmi ciocăni încet cu mâna în spatele scaunului.

– Și tu, spuse domnul Grant, plecându-și privirea și observând enciclopedia mea și paginile încă deschise.

Nu mai apucă să-și termine fraza. Pur și simplu dădu din cap, mai mult ca pentru sine, apoi se îndepărtă.

Iar eu m-am întors la studiul meu extracuricular asupra morții și bolilor. Pentru că, indiferent ce credea Grace, știam că în Mercy Falls nu se sfârșește nimic niciodată.

Patru

Grace

Când Sam s-a întors acasă de la librărie în acea seară, eu stăteam la masa din bucătărie, alcătuindu-mi lista de obiective pentru Anul Nou.

Îmi păstram acest obicei de când aveam nouă ani. În fiecare an de Crăciun, stăteam aplecată asupra mesei din bucătărie, sub lumina slab-gălbuie, îmbrăcată într-un pulover pe gât gros, din cauza curentului care bătea dinspre uşa de sticlă de la terasa din spatele casei, şi îmi alcătuiam planurile pentru anul viitor într-un carneţel negru, simplu pe care mi-l cumpărasem special în acest scop. Şi în fiecare an în Ajunul Crăciunului mă aşezam din nou la masă în acelaşi loc şi deschideam din nou acelaşi jurnal unde îmi notam tot ce realizasem în ultimele douăsprezece luni. În fiecare an, cele două liste coincideau.

Cu toate astea, Crăciunul trecut nu-mi făcusem nici o listă de obiective. Îmi petrecusem întreaga lună încercând să nu mai trag cu ochiul prin uşa de sticlă care dădea spre pădure, încercând să nu mă mai gândesc la lupi şi la Sam. În condiţiile acestea, să mă aşez la masă şi să-mi fac planuri de viitor mi se părea o amăgire mult prea crudă.

Dar acum că îl aveam din nou pe Sam și un an nou în fața mea, micul jurnal negru, așezat cu grijă lângă biografiile mele și manualele școlare, aproape că mă bântuia. Avusesem și vise, în care mă vedeam stând la masa din bucătărie îmbrăcată în puloverul gros și notându-mi întruna planuri în jurnal, fără să reușesc însă să umplu vreo pagină.

Azi, în timp ce-l așteptam pe Sam să se întoarcă acasă, n-am mai putut răbda. Mi-am luat carnețelul de pe raft și m-am îndreptat spre bucătărie. Înainte să mă așez, am mai luat încă două pastile de ibuprofen. Cele două pe care asistenta mi le dăduse la școală îmi alungaseră aproape de tot durerea de cap, dar voiam să mă asigur că nu va reveni. De-abia îmi aprinsesem lampa de deasupra mesei și-mi ascuțisem creionul, că am și auzit telefonul sunând. M-am ridicat în picioare, aplecându-mă deasupra mesei să ridic receptorul.

– Alo?

– Bună, Grace.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să recunosc vocea tatălui meu. Nu eram obișnuită să o aud prin telefon, aplatizată și difuză.

– S-a întâmplat ceva? am întrebat.

– Ce? Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Sunam doar să-ți spun că eu și cu mama ne întoarcem în jur de nouă de la Pat și Tina.

– Biiiine...

Știam deja. Îmi spusese mama dimineață când ne despărțiserăm, eu îndreptându-mă spre școală, iar ea spre studio.

Urmă o pauză.

– Ești singură?

Așa deci, de-aia sunase! Nu știu de ce, dar întrebarea lui îmi încordă vocea.

– Nu. Elvis e-aici. Vrei să vorbești cu el?

– Dar Sam este? întrebă tata, purtându-se de parcă nici nu răspunsesem.

Eram tentată să-i răspund că era, numai ca să văd ce reacţie va avea, dar până la urmă i-am spus adevărul, cu o voce ciudată şi defensivă:

– Nu. Doar îmi făceam temele.

Deşi mama şi tata ştiau că eu şi Sam suntem împreună – nu făcusem un secret din relaţia noastră –, tot nu ştiau ei prea bine ce se petrecea de fapt. În nopţile când Sam era la mine, ei credeau că dormeam singură. Nu aveau nici o idee despre planurile noastre de viitor. Credeau că era una din acele relaţii adolescentine, simplă, platonică şi fără viitor. Neştiinţa lor nu se datora faptului că eu nu voiam ca ei să afle, ci pur şi simplu pentru că ignoranţa lor îmi prindea bine, pentru moment.

– Bine, spuse tata.

Simţeam un fel de apreciere nerostită în vocea lui, o aprobare a faptului că eram acasă singură cu tema mea şi că aşa trebuia să şi rămân. Asta face Grace de obicei seara – temele – şi să dea sfântul să încalce regula!

– Te pregăteşti să te relaxezi puţin în seara asta?

Am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi i-am recunoscut paşii lui Sam în hol.

– Da, am răspuns, în timp ce Sam intra în sufragerie, ţinând husa chitarei în mână.

– Bine atunci, ne vedem mai încolo. Spor la învăţat! spuse tata.

Am închis amândoi în acelaşi timp. L-am privit pe Sam dezbrăcându-se încet de haină şi îndreptându-se direct spre birou.

– Hei, tu! i-am spus, când l-am văzut că iese din birou cu chitara în mână, fără husă.

Îmi întoarse un zâmbet, dar faţa îi părea încordată.

– Pari stresat.

Se afundă în canapea, culcat pe jumătate, jucându-se la întâmplare cu corzile chitarei şi scăpând din când în când câte o notă discordantă.

– Isabel a trecut azi pe la magazin.

– Serios? Ce voia?

– Doar niște cărți. Și să-mi spună că a văzut lupi pe lângă casa ei.

Mi-am adus imediat aminte de tatăl lui Isabel și de vânătoarea pe care o dusese în pădurea din spatele casei mele. Pe fața îngrijorată a lui Sam citeam aceleași gânduri ca ale mele.

– Asta nu-i deloc bine.

– Nu, spuse el, mișcându-și agitat degetele peste corzile chitarei și schițând instinctiv și fără efort un acord minor foarte melodios.

– Deloc bine n-a fost nici cu polițistul care a intrat după aceea.

Am lăsat creionul din mână și m-am aplecat peste masă înspre Sam.

– Ce? Ce să caute un polițist acolo?

Sam ezită.

– Olivia. Voia să mă întrebe dacă ar fi posibil ca Olivia să locuiască în pădure.

– Ce?! am exclamat eu din nou, simțind furnicături în piele.

Era imposibil să ghicească cineva așa ceva. Imposibil.

– Cum ar putea să știe el asta?

– Nu s-a gândit că ar putea fi lup, evident, dar cred că se gândea că o ascundem noi, sau că locuiește prin preajmă și că o ajutăm să se descurce. I-am spus că Olivia nu mi s-a părut niciodată genul căreia să-i placă natura, după care mi-a mulțumit și a plecat.

– Uau! am exclamat, aplecându-mă pe spatele scaunului cufundată în gânduri.

De fapt, era într-adevăr surprinzător că nu-l interogaseră pe Sam mai devreme. Cu mine vorbiseră deja imediat după ce Olivia fugise de-acasă, și probabil de-abia acum făcuseră legătura între mine și Sam. Am ridicat din umeri.

– Nu fac decât să cerceteze tot ce au de cercetat. Nu cred că avem de ce să ne facem griji. Adică, ea o să apară la un moment dat, nu?

Cât crezi că mai durează până când noii lupi se vor transforma din nou în oameni?

Sam nu răspunse imediat.

– Nu vor rămâne pentru mult timp oameni. Nu la început. Vor fi foarte vulnerabili. Depinde de cât de caldă este vremea. De asemenea, variază şi de la persoană la persoană, uneori chiar semnificativ de mult. E ca atunci când în unele zile unele persoane se îmbracă în pulovere, pe când altele pot deja purta tricou şi nu le este frig – este vorba de reacţii diferite la aceeaşi temperatură. Dar cred că se prea poate ca unii dintre ei să se fi transformat deja în oameni o dată până acum.

Mi-o şi imaginam pe Olivia gonind prin pădure în trupul ei cel nou de lup. În cele din urmă am tresărit, concentrându-mă pe ce spusese Sam.

– Serios? Aşa de repede? Deci se poate oare s-o fi văzut cineva?

Sam clătină din cap.

– N-ar rezista decât câteva secunde pe vremea asta. Chiar mă îndoiesc să o fi văzut cineva. Nu e decât... nu e decât un exerciţiu pentru mai târziu.

În momentul acela l-am pierdut. Ochii îi căzuseră în gol, privind undeva foarte departe. Poate îşi amintea de momentele când fusese el însuşi lup pentru prima oară. M-am cutremurat involuntar, dusă de gânduri. Mereu mă afecta când mă gândeam la Sam şi la părinţii lui. Un fior îmi strânse stomacul până ce Sam reîncepu să cânte la chitară. Pentru câteva minute, îşi plimbă încet degetele pe corzi, şi când îmi fu în sfârşit clar că încheiase subiectul Olivia pentru moment, am plecat din nou ochii în jurnal, reluându-mi planurile de viitor. Totuşi, mintea nu-mi stătea la asta. Îmi alerga încoace şi-ncolo, concentrându-se pe imaginea unui Sam mai mic, schimbându-se când în lup, când în om, în timp ce părinţii lui îl priveau îngroziţi. Începusem să desenez un paralelipiped dreptunghic în colţul paginii, când în sfârşit mă întrerupse.

– Ce faci acolo? Pare suspicios de creativ.

– Doar puțin creativ, i-am răspuns, privindu-l și ridicându-mi sprânceana ironic, până ce-mi zâmbi. Zdrăngănind corzile, îmi cânta: *S-a lăsat oare Grace de numere/ Căutând acum cuvinte?*

– Nici măcar nu rimează.

– *A părăsit ea oare algebra/ Inventând acum noi verbe?* continuă el.

– „Cuvinte" nu prea rimează cu „verbe", m-am strâmbat eu puțin. Ce făceam? Îmi alcătuiam lista de obiective pentru noul an.

– Ba rimează, insistă el, așezându-se la masă, vizavi de mine, și luând chitara cu el, care scoase un zgomot surd și ușor melodios lovindu-se încet de colțul mesei.

– O să mă uit și eu, nu mi-am mai alcătuit niciodată o listă cu obiective, mi-ar plăcea să văd cum decurge o astfel de organizare. Trase în fața lui carnețelul deschis, încruntându-și sprâncenele. Ce-i asta? Obiectivul numărul trei: „Să aleg o universitate". Te-ai gândit deja la o universitate?

Am tras jurnalul înapoi spre mine de cealaltă parte a mesei și-am întors repede pagina.

– Nu încă. Am fost distrasă de tipul ăsta drăguț care s-a transformat în lup. Ăsta e primul an în care nu mi-am alcătuit lista de obiective, și este numai vina ta. Trebuie să recuperez.

Cu zâmbetul ofilit pe buze, Sam își îndepărtă scârțâind scaunul de lângă masă, rezemându-și chitara de perete. Luă un pix de pe dulapul de lângă telefon și un bilețel.

– Bine atunci. Hai să facem altele noi.

Eu am notat „Să-mi găsesc o slujbă", iar el „Să continui să-mi iubesc slujba". Eu am scris „Să rămân îndrăgostită nebunește", el „Să rămân om".

– Asta pentru că eu voi rămâne mereu îndrăgostit nebunește, spuse uitându-se în jos la bilețel, mai degrabă decât la mine.

Am continuat să îl privesc cum stătea cu pleoapele plecate, până ce și-a ridicat în sfârșit privirea spre mine.

– Deci ai de gând să mai adaugi şi obiectivul „Să-mi aleg o universitate"?

– Tu ai de gând? am răspuns eu, încercând să-mi menţin vocea calmă.

Întrebarea căzu greu. Ne îndreptam spre prima discuţie care viza cu adevărat cum va arăta viaţa noastră în sfârşitul acesta de iarnă, acum că Sam putea avea din nou o viaţă normală. Cea mai apropiată universitate de Mercy Falls era în Duluth, la o oră distanţă, şi toate celelalte opţiuni la care mă gândisem înainte să-l întâlnesc pe Sam erau chiar şi mai departe.

– Eu am întrebat primul.

– Sigur că da, am spus eu cu o oarecare uşurinţă în glas, mai degrabă decât nepăsare.

Am scris apoi în grabă în jurnal „Să-mi aleg o universitate", cu un scris complet diferit de restul listei.

– Dar tu ai de gând?

Brusc, inima începu să-mi bată, cu un sentiment de panică.

Dar în loc să răspundă, Sam se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. M-am întors să-l privesc, în timp ce punea ceainicul la încălzit. Luă două căni din dulapul de lângă cuptor. Dintr-un motiv sau altul, familiaritatea acestui gest simplu m-a umplut de afecţiune. M-am împotrivit impulsului de a mă furişa pe la spate şi de a-mi înfăşura mâinile în jurul pieptului său.

– Beck voia să dau la drept. Mie nu mi-a spus niciodată, dar l-am auzit vorbind cu Ulrik despre asta, zise Sam atingând cu degetele marginea căniii mele favorite, de culoarea albăstrui-verzuie a ouălor de măcăleandru.

– Îmi e greu să mi te imaginez pe tine avocat, am spus.

Sam schiţă un zâmbet autoironic.

– Nici eu nu mă pot imagina avocat. De fapt, să-ţi spun drept, nu mă pot imagina nimic, deocamdată. Ştiu că sună... îngrozitor. Ca şi când nu aş avea nici un pic de ambiţie.

Din nou, își încruntă meditativ sprâncenele.

– Dar ideea asta de viitor este chiar nouă pentru mine. Până acum, nu m-am mai gândit niciodată să merg la facultate. Nu vreau să mă grăbesc în treaba asta.

Cred că mă holbam la el cu ochii mari, pentru că adăugă grăbit imediat:

– Dar nu vreau ca tu să fii nevoită să aștepți, Grace, nu vreau să-ți stau în cale doar pentru că sunt eu nehotărât.

– Am putea merge amândoi la aceeași universitate, am adăugat, într-un mod copilăresc de naiv.

Ceainicul șuieră.

– Cumva mă îndoiesc că aceeași universitate ar fi potrivită pentru un geniu al matematicii în plină afirmare și un băiat îndrăgostit de poezii melancolice. Deși bănuiesc că este posibil. Cu toate astea, nu știu dacă aș putea pleca. Chiar deloc. Cine o să mai aibă grijă de lupi atunci? spuse el privind în gol prin geamul de la bucătărie, spre pădurea gri, încremenită de frig.

– Eu credeam că tocmai de-aia sunt făcuți lupii cei noi.

Cuvintele sunară ciudat din gura mea. Necruțătoare. De parcă haita asta dinamică ar fi fost un produs artificial și inventat, ceea ce normal că nu era. Nimeni nu știa cum erau nou-veniții. Nimeni în afară de Beck, desigur, dar Beck nu spunea nimic.

Sam își frecă fruntea, acoperindu-și ochii cu palma. Făcea gestul acesta foarte des de când se întorsese.

– Da, știu. Știu că ăsta este rolul lor.

– Beck și-ar fi dorit ca tu să mergi la facultate. Iar eu tot cred că am putea găsi una împreună.

Sam mă privi, ținându-și încă fruntea în palmă, de parcă o uitase acolo.

– Ar fi frumos. Chiar mi-ar plăcea – mi-ar plăcea totuși și să-i întâlnesc pe lupii cei noi și să văd ce fel de oameni sunt. M-ar face să

mă simt mai bine. Poate, după aceea voi merge cu tine. După ce mă asigur că totul este în regulă aici.

– O să te aștept, am spus și am tăiat cu o linie în zigzag obiectivul „Să-mi aleg o facultate".

– Dar nu pentru totdeauna.

– Nu, dacă nu te vei hotărî, o să merg fără tine.

– Cred c-ar trebui să-i căutăm pe lupii cei noi de mâine. Și pe Olivia. O s-o sun pe Isabel s-o întreb de lupii pe care i-a văzut în pădurea de lângă casa ei, am spus eu cu creionul între dinți.

– Pare un plan bun, spuse Sam.

Se întoarse la lista lui de pe masă și adăugă ceva. Apoi îmi zâmbi și răsuci foaia spre mine să o citesc cu fața în sus.

„Să o ascult pe Grace."

• Sam •

Mai târziu, mă gândeam la toate lucrurile pe care aș fi putut să le adaug pe lista de obiective, lucruri pe care îmi doream să le recapăt, înainte de a-mi da seama ce însemna pentru viitorul meu să fiu lup. Lucruri precum „Să scriu un roman" și „Să-mi înființez o trupă", ori „Să-mi iau licența în poezie universală obscură". Mă simțeam binevoitor și fantezist visând la astfel de lucruri, acum după ce îmi făcusem de atâtea ori observația că erau imposibil de atins.

Am încercat să mă închipui completând o cerere de înscriere la facultate. Scriind o recenzie sau fixând cu pioneze un anunț de genul „Căutăm baterist" pe avizierul din fața cutiei poștale a lui Beck. Cuvintele-mi dansau înaintea ochilor, amețindu-mă într-o impresie spontană a proximității. Am vrut să le adaug pe lista de obiective, dar pur și simplu... nu am putut.

În noaptea aceea, în timp ce Grace făcea duș, am luat lista și am privit-o cu atenție din nou. Apoi am scris:

„Să cred în vindecare."

Cinci

Cole

Eram om.

Eram ameţit, extenuat, confuz. Nu ştiam exact unde mă aflam. Ştiam că trecuse ceva timp de când fusesem ultima dată treaz. Probabil, mă transformasem din nou în lup. Gemând, m-am întors pe spate încleştând şi descleştând pumnii pentru a-mi testa puterea.

Dimineaţa, pădurea era absolut degerată, ceaţa plutea în aer şi colora atmosfera într-un auriu-deschis. În apropierea mea, tulpinile umede ale brazilor ţâşneau din negură, negre şi aspre. La unul, doi metri distanţă, deveneau de un albastru pastelat, după care dispăreau cu totul în aburul alb al ceţii.

Zăceam întins în nămolul blestemat. Îmi simţeam umerii învăluiţi în noroi, ca într-o manţie care începea să se crape. Când am ridicat mâna să mă şterg, mi-am dat seama că şi degetele îmi erau acoperite de o pojghiţă subţire şi firavă de argilă, care avea aspectul excrementelor unui copil mic. Mâinile îmi duhneau de la apa lacului şi eram sigur că o aud susurând undeva în apropiere, în stânga mea. Mi-am întins mâna şi am simţit iarăşi nămol, şi apoi apă.

Cum am ajuns aici? Mi-am adus aminte că alergam în haită și apoi m-am transformat, dar nu îmi puteam aminti cum de am ajuns lângă mal. Probabil, mă transformasem înapoi în lup. Și din lup iarăși în om. Logica acestui lucru, sau mai degrabă lipsa logicii, mă înnebunea. Beck îmi spusese că schimbările vor deveni din ce în ce mai controlate în cele din urmă. Deci unde era controlul în cazul de față?

Zăceam întins, mușchii începuseră să-mi tremure, frigul începuse să-mi înțepe pielea, și știam că în curând mă voi transforma iarăși în lup. Dumnezeule, cât de obosit eram! În timp ce întindeam mâinile tremurânde deasupra capului, îmi priveam cu uimire pielea fină, lipsită de cicatrici, pentru că majoritatea semnelor din viața mea anterioară dispăruseră. Mă renășteam la fiecare cinci minute.

Am auzit o mișcare printre copacii de lângă mine și mi-am întors capul, cu obrazul care îmi atingea pământul, să mă asigur că nu era nimic periculos. Foarte aproape, un lup alb mă privea cu atenție ascuns pe jumătate în spatele unui copac, iar lumina reflecta unde aurii și roz pe blana sa albă, în strălucirea matinală a soarelui. Ochii lui verzi, ciudat de gânditori, m-au privit un timp îndelungat. Era ceva neobișnuit în felul cum mă privea. Erau ochii unui om, fără prejudecăți sau gelozie, fără milă sau furie. Pur și simplu o observare tăcută.

Nu înțelegeam sentimentele pe care mi le stârnea.

– La ce te tot holbezi? am bombănit.

Dintr-odată, dispăru înapoi în ceață, fără să scoată un singur sunet.

Trupul meu zvâcnea convulsiv fără să-l pot controla, iar pielea se răsucea luând o altă formă.

Nu știam cât timp fusesem lup de data aceasta. Câteva minute? Ore? Sau zile? Dimineața era pe sfârșite. Nu mă simțeam om, dar nici lup. Oscilam undeva între acestea două, mintea alergând când în amintire, când prezent, și înapoi în amintire, eram conștient atât de prezent, cât și de trecut, cu aceeași luciditate.

Cumva, gândul îmi zbură ca un fulger din ziua în care împlinisem 17 ani, până la acea noapte în Clubul Josephine când inima a încetat să îmi mai bată. Şi acolo şi rămase. Nu era una dintre nopţile pe care aş alege să le retrăiesc.

Acesta eram eu înainte de a deveni lup: eram Cole St. Clair, şi tot eu eram NARKOTIKA.

Afară, în Toronto, noaptea era suficient de rece încât să aluneci pe băltoacele îngheţate de pe trotuare şi să te sufoci cu propria respiraţie îngheţată, dar înăuntrul depozitului unde era Clubul Josephine, totul clocotea precum în Hades, şi devenea şi mai încins la etaj, unde era mulţimea.

Şi chiar era o mulţime a naibii de mare.

Nu aveam nici un chef să ţin concertul ăsta, deşi era o ocazie bună. Nu prea mai erau concerte interesante în perioada aceea. În mintea mea, toate erau o apă şi-un pământ, până când tot ce mai puteam distinge erau unele la care eram tripat şi altele la care nu eram tripat, ori concerte la care trebuia să mă piş întruna. Chiar şi atunci când eram pe scenă cântând, tot urmăream ceva anume – un anume ideal de viaţă şi faimă pe care mi-l imaginasem cândva pe la 16 ani –, dar acum îmi scădea deja interesul să-l îndeplinesc.

În timp ce-mi duceam clapele înăuntru, o tipă care-şi zicea Jackie ne dădu câteva pastile, de care nu mai văzusem până atunci.

– Cole. Cole, asta te va purta în locuri nebănuite, în care n-ai ajuns vreodată, îmi şopti ea la ureche, de parcă mă cunoştea de-o viaţă, nu ca şi când îmi ştia doar numele.

– Păpuşă, îţi trebuie destul de mult ca să reuşeşti asta în zilele noastre, am răspuns eu răsucind echipamentul pentru a nu-l lovi de labirintul de pereţi de sub ringul de dans.

Ea zâmbi larg, ca şi cum cunoştea un secret, iar lumina obscură îi făcea dinţii să pară galbeni. Mirosea a lămâie.

– Nu-ți face griji, știu exact de ce ai nevoie.

M-am abținut să nu izbucnesc în râs și m-am întors, încercând să mă strecor printr-o ușă pe jumătate închisă.

– Vic, haide odată! am strigat, privind pe deasupra părului coafat al lui Jackie.

– Tu le-ai încercat? am întrebat-o, aplecându-mi din nou privirea spre ea.

Jackie își plimbă degetul de-a lungul brațului meu și în jurul mânecii strâmte de la tricoul pe care îl purtam.

– Aș face mai mult decât să-ți zâmbesc în momentul ăsta dacă aș fi luat și eu.

M-am întins și i-am pipăit mâna, până mi-a înțeles intenția și a deschis palma. Era goală, dar băgând mâna în buzunarul blugilor, scoase de acolo un ghemotoc înfășurat într-un ambalaj de plastic. Înăuntru, era o colecție de pastile de un verde electric, fiecare marcate cu doi de *T*. Aspectul era de nota zece, dar cine naiba știa ce erau?

În buzunar, telefonul începu să sune. În mod normal aș fi lăsat căsuța vocală să se ocupe de el, dar faptul că Jackie stătea la doar câțiva centimetri de mine, respirându-mi aerul, mă încuraja să întrerup conversația. Am scotocit în buzunar după telefon și l-am pus la ureche.

– Da.

– Cole, mă bucur că te prind.

Era Berlin, agentul meu. Avea o voce bombastică și repezită, ca de obicei.

– Fii atent aici: NARKOTIKA ia scena cu asalt prin noul album *13all*. Genialul, dar freneticul solist Cole St. Clair, despre care se crede că începe să-și piardă controlul – scuze, omule, dar exact așa au spus ei –, se întoarce mai puternic ca niciodată cu o nouă lansare, dovedind că primul lui album, la 16 ani, nu a fost doar o simplă întâmplare. Cei trei – tu mă asculți, Cole?

– Nu.

– Ei bine, ar trebui. Însuși Eliot Fry a spus asta.

Dar pentru că eu nu-i răspundeam, a continuat:

– Îl mai ții minte pe Eliot Fry, cel care te-a făcut un țânc înfumurat și hiperactiv care zdrăngăne la clape. Acel Eliot Fry. Acum sunteți pe culmile succesului. O surpriză totală. Ai reușit, omule!

– Fantastic, am răspuns și i-am trântit telefonul în nas. Apoi, întorcându-mă spre Jackie: O să iau toată punga. Spune-i lui Victor, el este portofelul meu.

Așa că Victor le-a plătit. Dar eu le cerusem, deci presupun că tot eu eram de vină.

Sau poate era vina lui Jackie, că nu ne spusese ce erau de fapt, dar așa era Clubul Josephine, locul unde găseai marfa cea mai nouă înainte ca oricine să o fi încercat și să știe ce efect are. Pastile fără nume, prafuri noi-nouțe, un fel de nectar strălucitor și misterios în fiole transparente. Dar nu era cel mai rău lucru pe care îl pusesem pe Victor să facă.

Înapoi în holul întunecat din spatele scenei, Victor înghiți una dintre pastilele verzi, cu bere, în timp ce Jeremy-trupul-meu-este-un-templu îl privea și bea ceai verde. Eu am luat câteva cu puțin Pepsi. Nici nu știam câte. Până să vină momentul să urcăm pe scenă, mă simțeam deja frustrat de afacerea proastă. Marfa lui Jackie mă dezamăgise – nu simțeam absolut nimic. Ne-am început numărul, iar mulțimea era sălbatică, îmbulzindu-se lângă scenă cu mâinile întinse în aer, strigându-ne numele.

În spatele tobelor, Victor zbiera la rândul lui către mulțime. Era luat bine, deci orice fusese în pastilele lui Jackie își făcuse efectul pentru el. Dar nici că trebuia prea mult, de obicei, ca să îl amețească pe Victor. Reflectoarele luminau părți din mulțime – aici apărea un gât, dincolo scânteierea unor buze ori o coapsă încolăcită în jurul unui dansator. Capul îmi bătea odată cu ritmul tobelor lui Victor, inima îmi gonea de două ori mai tare. Mi-am întins mâinile pentru a-mi

pune căștile pe urechi, și degetele mi-au atins pielea încinsă în timp ce fetele din mulțime începuseră să-mi strige numele, țipând.

Privirea îmi ajungea mereu la una dintre fetele din public, cu un puternic contrast între pielea albă ca zăpada și tricoul negru ca smoala. Țipa spre mine de parcă numele meu o durea la modul fizic, și avea pupilele dilatate așa de puternic încât ochii îi păreau complet negri, de o adâncime fără fund. Deși nu-mi puteam explica de ce, îmi amintea de sora lui Victor, ceva în curbura nasului și în felul cum îi stăteau blugii atât de jos pe talie, de parcă ar fi fost agățați de ea pur și simplu, susținuți doar de ideea unor șolduri; cu toate că ar fi fost imposibil ca Angie să umble prin astfel de cluburi.

Dintr-odată, voiam să dispar de-acolo. N-am mai simțit nevoia să-mi aud numele strigat, iar muzica nu mai bătea atât de tare pe cât îmi bătea acum inima, așa că mi se părea prea puțin importantă.

În momentul acela trebuia să intervin în cântec și să întrerup ritmul interminabil și amețitor al bătăii lui Victor, care aproape te transporta pe lună, dar nu aveam chef, și Victor era prea dus ca să-și mai dea seama. Dansa pe scaun, era parcă țintuit în loc de bețele tobelor pe care le ținea în mâini.

În fața mea, în mulțimea de abdomene goale și brațe transpirate ridicate în aer, se afla un tip care stătea pe loc. Eram fascinat de cum stătea nemișcat, în ciuda trupurilor care se împingeau în el, luminat din când în când de reflectoarele și laserele de lumină. Se ținea bine pe picioare și mă privea fix, cu sprâncenele încruntate și plecate foarte aproape de ochi.

Când mi-am întors din nou privirea spre el, mi-am amintit dintr-odată mirosul acela de acasă, foarte departe de Toronto.

Mă întrebam dacă era într-adevăr real, mă întrebam dacă măcar ceva în tot locul ăsta blestemat era real. Tipul își încrucișă mâinile și se uită la mine, în timp ce inima aproape că îmi sărea din piept.

Ar fi trebuit să am mai multă grijă să-mi țin inima la locul ei. Pulsul îmi crescu brusc și atunci inima mi-a izbucnit într-o explozie de căldură. M-am izbit cu fața de claviatură, care s-a văitat scoțând un geamăt lung. Am încercat să mă sprijin de ea, însă mâinile deja nu mă mai ascultau.

Zăcând pe scenă, cu obrazul încins lipit de podea, l-am zărit pe Victor aruncându-mi o privire mohorâtă, de parcă în sfârșit își dăduse și el seama că îmi ratasem intrarea.

Și apoi am închis ochii pe scena Clubului Josephine. Nu mai eram NARKOTIKA, nu mai eram nici Cole St. Clair.

Șase

Grace

– Știi, când ți-am spus să mă suni în weekend nu intenționam să umblăm prin pădure pe temperaturile astea subpolare, spuse Isabel.

S-a încruntat la mine cu o față palidă și, într-un mod ciudat, părea că se simte acasă în pădurile acestea reci de primăvară, purtând un hanorac alb cu o glugă cu blăniță pe margine, care îi înconjura fața albă și delicată și ochii glaciali, ca o prințesă nordică pierdută...

– Nu sunt temperaturi subpolare, am spus, în timp ce-mi scuturam zăpada moale lipită pe talpa ghetelor. Nu-i rău, dacă privim în ansamblu. Și tot voiai să ieși din casă, nu?

Chiar nu era rău. Era destul de cald încât zăpada se topise în locurile unde soarele reușise să pătrundă și numai pe sub copaci mai rămăseseră câteva fâșii. Cele câteva grade de căldură în plus dădeau o aură mai domoală peisajului, însuflețind culoarea cenușie a iernii. Deși vârful nasului încă îmi mai amorțea de frig, degetele îmi erau pitite la căldură înăuntrul mănușilor.

– Tu ar trebui să-mi arăți drumul, de fapt. Tu ești cea care i-a văzut aici, i-am zis.

Pădurea din spatele casei lui Isabel îmi era necunoscută. Erau mulți brazi și o mulțime de copaci înalți și drepți, cu coaja de culoare gri, pe care nu-i recunoșteam. Eram sigură că Sam ar fi știut ce sunt.

– Ei bine, dar nu e ca și când m-am plimbat prin pădure după ei până acum, spuse Isabel și începu să mărească pasul până m-a ajuns din urmă și mergeam amândouă la câțiva metri una de cealaltă, călcând peste copacii trântiți la pământ și prin tufărișul des.

– Știu doar că mereu apăreau din acea parte a curții și că i-am auzit urlând din direcția lacului.

– Lacul Două Insule? Este departe?

– Pare departe, se plânse Isabel. Deci ce facem noi de fapt aici? Gonim lupi? O căutăm pe Olivia? Dacă aș fi știut că Sam avea de gând să fugă plângând la tine ca un copil mic, nu i-aș mai fi spus nimic.

– Sunt de acord cu tot ce-ai spus, mai puțin partea cu plânsul. Sam este pur și simplu îngrijorat. Cred că e perfect normal.

– Da, corect. Cum zici tu. Crezi că este vreo șansă ca Olivia să se fi schimbat deja? Pentru că, dacă nu este nici una, atunci putem să o luăm ușurel spre mașină și să mergem să bem o cafea, în loc să cutreierăm pădurea.

Am dat la o parte o creangă din cale și mi-am încruntat privirea. Mi se părea că zăresc licărirea apei printre copaci.

– Sam mi-a spus că n-ar fi prea devreme pentru lupii cei tineri să se transforme, măcar pentru puțin, când vremea e mai caldă. Ca astăzi, probabil.

– OK, dar mergem la o cafea după ce n-o găsim pe Olivia, da? Uite lacul, acolo sus, acum ești fericită? spuse Isabel arătând cu degetul.

– Îhm, m-am încruntat puțin observând că pădurea arăta altfel decât până acum. Copacii creșteau mai regulați și mai rari, cu un covor de frunze încâlcit, moale și fraged pe pământul de sub ei. M-am oprit în loc când am văzut în trecere o pată de culoare ivindu-se din învelișul de frunze maro și posomorât de la picioarele noastre.

O brânduşă – o mică pată de mov cu un gâtlej galben aproape invizibil. La câţiva centimetri, am zărit şi alţi muguri verzi şi strălucitori răsărind dintre frunzele rămase de toamna trecută, şi încă doi muguri înfloriţi. Semne de primăvară – şi, mai mult decât atât, semne de viaţă umană – în mijlocul pădurii. Am simţit nevoia să mă aplec şi să ating petalele brânduşei, ca să mă asigur că nu visez. Dar ochii vigilenţi ai lui Isabel m-au ţinut în picioare.

– Unde suntem?

Isabel sări peste o creangă ca să ajungă lângă mine şi se uită la stratul de floricele îndrăzneţe.

– A, asta era. În trecut, în zilele de glorie ale casei mele, înainte ca noi să locuim aici, cred că proprietarii aveau o potecuţă care ducea până aproape de lac şi o mică grădină acolo. Sunt câteva băncuţe aproape de lac, şi chiar o statuie.

– Putem s-o vedem? am întrebat fascinată de ideea unei lumi ascunse şi năpădite de vegetaţie.

– Suntem deja aici. Uite una dintre băncuţe.

Isabel m-a condus câţiva metri mai aproape de lac şi apoi lovi cu gheata într-o bancă de beton. Era împodobită cu striaţii de muşchi verde şi subţire, şi ici-colo cu flori de lichen portocaliu, presate pe suprafaţa băncii, pe care n-aş fi observat-o dacă Isabel nu mi-ar fi arătat-o. Dar odată ce mi-am dat seama ce să caut, mi-a fost uşor să delimitez care fusese forma acestei mici grădini – câţiva metri mai încolo se mai afla încă o bancă şi o statuie mică a unei femei care îşi ridicase mâinile la gură într-un gest de mirare, având chipul întors spre lac. Mai mulţi boboci, cu mugurii de un verde aprins şi elastici ca de cauciuc se iveau de jur împrejur, la baza statuii şi a băncilor. Am observat apoi şi alte brânduşe printre peticele de zăpadă care rămăseseră netopite sub ele. Lângă mine, Isabel îşi trase piciorul târâş, dând frunzele la o parte de pe pământ.

– Și acum uită-te, aici jos. Este pavat dedesubt. Ca un fel de curte interioară, bănuiesc. Am descoperit-o anul trecut.

Am dat și eu la o parte frunzele, și cu siguranță ceea ce simțeam sub picior era piatră. Fiindcă principalul scop pentru care venisem aici fusese momentan uitat, am dat la o parte de tot frunzele, descoperind un petic de pământ umed și noroios.

– Isabel, ăsta nu e un simplu pavaj. Uite! Este un... un...

Nu-mi găseam cuvintele ca să denumesc acest model amețitor de pietre.

– Un mozaic, termină Isabel propoziția, cu ochii la cercurile complicate de la picioarele ei.

Eu am îngenuncheat și am îndepărtat cu un băț frunzele de pe câteva pietre. Majoritatea aveau culori naturale, dar printre ele erau și câteva cioburi sclipitoare de lespede, albastre și roșii. Am dezvelit și mai mult din mozaic, scoțând la iveală un model amețitor având în mijloc un soare zâmbitor care emana un aer arhaic. Acest chip strălucitor, ascuns bine sub o masă densă de frunze în putrefacție, m-a făcut să mă simt ciudat.

– Lui Sam i-ar plăcea asta la nebunie!

– El unde e? întrebă Isabel.

– Verifică pădurea din spatele casei lui Beck. Trebuia să fi venit cu noi.

Deja îmi puteam imagina cum și-ar încrunta sprâncenele când ar vedea statuia și mozaicul pentru prima oară. Ăsta era unul dintre lucrurile pentru care Sam trăia.

Cu toate astea, un anume obiect de sub banca din față îmi atrase atenția, aducându-mă înapoi cu picioarele pe pământ. Un... os – subțire, alb și tocit. M-am întins și l-am ridicat, uitându-mă la urmele de colți de pe el. Totodată, mi-am dat seama că erau mai multe, împrăștiate printre bănci, pe jumătate îngropate în frunze. Am zărit un castron de sticlă pe jumătate ieșit de sub o bancă, ciobit și murdar,

dar cu siguranță nu era vorba de un obiect vechi de anticariat. Nu mi-a luat decât o fărâmă de secundă să-mi dau seama ce se întâmpla.

M-am ridicat și am înfruntat-o pe Isabel.

– Tu îi hrănești, nu-i așa?

Isabel s-a încruntat la mine, cu un aer irascibil, și nu răspunse. Am recuperat castronul și am scuturat cele două frunze care stăteau îndoite pe fundul acestuia.

– Ce le-ai dat să mănânce?

– Copii mici, răspunse Isabel.

M-am uitat enervată la ea.

– Carne, evident. Nu sunt proastă. Și numai atunci când era foarte frig. Și după câte știu eu, ratonii ăia idioți au mâncat-o pe toată.

Avea un ton sfidător – aproape înfuriat. Plănuiam s-o tachinez pentru compasiunea ei ascunsă, dar tăișul ascuțit al vocii ei mă făcu să mă opresc.

– Sau niște căprioare carnivore, care încercau să adauge ceva proteine la dieta lor, i-am răspuns.

Isabel schiță un zâmbet searbăd, care părea mereu mai degrabă ca un rânjet.

– Eu mă gândeam că poate a fost Bigfoot.

Amândouă am tresărit speriate când am auzit un sunet ascuțit, precum un hohot de râs sinistru venind din direcția lacului, urmat de un pleoscăit în apă.

– Doamne! strigă Isabel ținându-se cu mâna de piept.

Am respirat adânc.

– Un cufundar. L-am speriat.

– Viața sălbatică este supraestimată. Oricum, nu cred că Olivia se află prin preajmă dacă am reușit *noi* să speriem cufundarul. Bănuiesc că un lup care se transformă într-o fată ar fi ceva mai zgomotos decât noi.

A trebuit să recunosc că teoria ei avea sens. Și oricum încă nu eram sigură cum aveam de gând să o scoatem la capăt cu întoarcerea

Oliviei în Mercy Falls, așa că o mică parte din mine era ușurată că nu o găsisem, deocamdată.

– Așadar, putem să mergem la o cafea acum?

– Da, am răspuns, în timp ce traversam terasa, în direcția lacului.

Odată ce știai că mozaicul se află sub picioarele tale, era ușor să simți cât de fermă era această suprafață, cât de diferită de podeaua naturală de pământ a pădurii. Am trecut pe partea cealaltă, lângă statuia femeii, și am ridicat mâna la gură de uimire văzând priveliștea. Numai după ce am cuprins cu privirea întreg peisajul – lacul tăcut încadrat de copaci goi și cufundarul cu capul negru plutind încet pe suprafața lui –, numai atunci am realizat că schițam și eu, în mod inconștient, același gest de mirare eternă al statuii.

– Ai văzut asta?

Isabel veni alături de mine.

– Natură. Mai bine cumperi o vedere. Hai să plecăm! spuse cu indiferență.

Dar privirea mi-a alunecat în jos spre pământ. Inima începu să-mi bată cu putere.

Isabel, am șoptit înlemnită.

De partea cealaltă a statuii, un lup zăcea întins între frunze, blana sa gri aproape se confunda cu frunzișul mort. Nu îi vedeam decât vârful nasului negru și curba unei urechi ivindu-se dintre frunze.

– E mort. Uite o frunză pe blana lui, cred că stă acolo de ceva vreme, zise Isabel, fără să se deranjeze să șoptească.

Inima încă îmi gonea. A trebuit să îmi reamintesc mie însămi că Olivia era un lup alb, și nu unul gri. Și că Sam era un băiat, bine protejat în trupul său uman. Acest lup nu putea fi nici unul din ei.

Dar putea fi Beck. Olivia și Sam erau singurii care contau pentru mine, însă Beck ar fi contat pentru Sam. El era gri.

„Te rog, nu fi Beck!"

Înghițind în sec, am îngenuncheat lângă el, în timp ce Isabel stătea lângă mine scotocind printre frunze. În timp ce am ridicat cu grijă frunza care acoperea pe jumătate capul lupului, simțeam, chiar și prin mănuși, cum blana aspră îmi zgâria ușor mâna. Am privit firele de păr, ca niște lamele, negre, gri și albe, cum continuau să se miște pentru o secundă după ce mi-am retras palma. Apoi am ridicat cu blândețe pleoapa pe jumătate închisă a ochiului de pe partea mai apropiată de mine. Un ochi gri și mohorât, foarte neobișnuit pentru un lup, se holba undeva departe de mine. Nu era ochiul lui Beck. Ușurată, m-am lăsat înapoi pe călcâie și am privit-o pe Isabel.

– Mă întreb cine a fost.

– Mă întreb de ce a murit, zise Isabel chiar în aceeași clipă.

Mi-am plimbat mâinile de-a lungul corpului său – stătea întins pe o parte, cu picioarele din spate și cele din față încrucișate, și coada întinsă ca un steag ridicat în bernă. Mi-am mușcat buzele.

– Nu văd nici un pic de sânge.

Cu grijă, l-am luat de picior și l-am răsucit pe partea cealaltă. Corpul nu-i amorțise decât puțin – așa că în ciuda frunzei care îi căzuse pe față, lupul nu era mort de mult. Am sărit speriată înapoi, în așteptarea unei descoperiri îngrozitoare. Dar nici pe cealaltă parte nu se găsea vreo rană vizibilă.

– Poate a murit de bătrânețe, am spus eu.

Rachel, prietena mea, avusese un câine când o cunoscusem prima oară: un golden retriever, cu botul ca zăpada, încărunțit de anii pe care îi purta în spate.

– Dar nu pare bătrân, spuse Isabel.

– Sam a zis că lupii mor cam la cincisprezece ani după ce încetează să se mai transforme în oameni și invers. Poate asta s-a întâmplat cu el.

I-am ridicat botul să văd dacă pot găsi vreun fir de păr gri ori alb care să-mi dea vreun indiciu. Isabel icni dezgustată înainte să îmi dau

seama din ce motiv. Botul lupului era mânjit de sânge uscat – am crezut că ar putea fi de la un alt animal pe care îl vânase înainte, până când am observat că și cealaltă parte a botului culcată pe pământ era murdară de sânge închegat. Și era propriul sânge.

Am înghițit iarăși în sec, simțind cum mi se face greață. Nu am vrut ca Isabel să-și închipuie că sunt sclifosită, așa că am continuat repede:

– Poate l-a lovit o mașină și apoi s-a refugiat aici?

Isabel scoase un zgomot gutural, de dezgust sau dispreț, nu știam.

– Nu. Uită-te la nasul lui.

Avea dreptate. Două urme subțiri de sânge se prelingeau din nările lupului, alunecând până întâlneau pata uscată de sânge de pe bot.

Se pare că nu mă puteam stăpâni să nu mă uit la el. Dacă Isabel nu ar fi fost lângă mine, nu știu cât timp aș fi rămas îngenuncheată acolo, ținându-i botul în mână și uitându-mă la acest lup – această persoană de fapt – care murise cu propriul sânge uscat pe față.

Dar Isabel era de față. Așa că am așezat cu atenție capul lupului înapoi pe pământ. I-am mângâiat părul moale de pe față cu mâna acoperită de mănușă. Și într-un mod de-a dreptul morbid, simțeam nevoia să mă uit din nou la partea însângerată de dedesubt.

– Crezi că a fost ceva în neregulă cu el? am întrebat.

– Tu ce crezi?! răspunse ea, apoi ridică din umeri. Poate doar i-a curs sânge din nas. Le curge și lupilor sânge din nas, nu? Poate să îți vină rău dacă te uiți în sus când îți curge sânge din nas.

Stomacul mi s-a strâns și am avut un sentiment nefast.

– Oh haide, Grace! O lovitură la cap ar putea fi cauza, de asemenea. Sau fel și fel de animale dându-i târcoale după ce a murit. Și o mulțime de situații dezgustătoare la care ai putea să te gândești acum, înainte de prânz. Ideea e că e mort. Asta e.

M-am uitat la ochii săi gri lipsiți de viață.

– Poate ar trebui să-l îngropăm.

– Poate am putea să luăm o cafea mai întâi.

M-am ridicat în picioare, scuturându-mi pământul de pe genunchi. Aveam sentimentul acela sâcâitor ca atunci când lași ceva neterminat, o neliniște care te enervează. Poate Sam știe mai multe. Mi-am stăpânit vocea și am aprobat pe un ton liniștit:

– Bine. Hai să mergem să ne încălzim și o să-l sun pe Sam. Poate să vină după aceea să vadă și el.

– Stai puțin, zise Isabel.

Și-a scos telefonul mobil, a încadrat lupul și a făcut o poză.

– Hai să încercăm să ne folosim și creierele. Bine ai venit în lumea tehnologiei, Grace!

M-am uitat la poza de pe telefon. Fața lupului, smălțuită de sânge în realitate, arăta banal și fără nici o urmă de rană pe ecranul telefonului. Dacă nu l-aș fi văzut cu ochii mei în carne și oase, nu mi-aș fi imaginat niciodată că ar fi putut fi ceva în neregulă cu el.

Șapte

Sam

Eram la Kenny's cam de cincisprezece minute, urmărind-o pe chelneriță cum se ocupa de clienții din celelalte separeuri ca o albină ce dă înconjur florilor sale, când am văzut-o pe Grace bătând ușor de cealaltă parte a geamului în dungi al cafenelei. Era precum o siluetă luminată, pe fondul cerului albastru strălucitor și am zărit doar pentru o clipă umbra unui zâmbet mic ce i-a dezvăluit sclipirea albă și delicată a dinților. Am văzut-o sărutând aerul spre mine, înainte să se îndrepte spre intrarea cafenelei, cu Isabel.

O clipă mai târziu, cu nasul și obrajii îmbujorați de frig, Grace se așeză lângă mine, în separeul roșu, blugii ei frecându-se de suprafața veșnic unsuroasă a scaunului. Avea de gând să-mi atingă fața înainte de a mă săruta, dar m-am tras înapoi.

– Ce? Miros urât? întrebă ea fără a părea neapărat deranjată de reacția mea.

Își puse telefonul mobil și cheile pe masă și se aplecă prin fața mea după meniul de lângă perete. Dându-mă la o parte, i-am făcut semn spre mănuși.

– Chiar miroși de fapt. Mănușile îți miros a lupul ăla. Și nu într-un mod plăcut.

– Mulțumesc pentru susținere, omule-lup! Toată mașina mirosea a câine ud! spuse Isabel și clătină din cap refuzând, hotărâtă, meniul pe care i-l întindea Grace.

Nu eram sigur dacă „miros de câine ud" era denumirea potrivită, dar simțeam într-adevăr aerul obișnuit de lup, care aducea puțin a mucegai, dar mai era și altceva pe lângă asta – un iz neplăcut, care îmi deranja simțul olfactiv încă destul de ascuțit.

– Biiine... Le duc la mașină. Nu trebuie să-mi arunci priviri din astea de parcă ai fi gata să vomiți. Dacă vine chelnerița, comandă-mi și mie o cafea și ceva cu șuncă, da?

Până s-a întors Grace, o liniște stânjenitoare s-a așezat între mine și Isabel, pe fundalul unei melodii R&B și a clinchetului de farfurii din bucătărie, ce umplea restaurantul. Eu studiam conturul umbrei strâmbe lăsate de solniță, care se mula pe cutia cu pliculețe de zahăr, în timp ce Isabel își examina manșeta pufoasă a puloverului și felul cum era așezată pe masă.

– Ai făcut o altă pasăre din aia? spuse ea în cele din urmă.

Am luat în mână cocorul pe care îl împăturisem din șervețelul de hârtie, în timp ce așteptam. Era șifonat și asimetric fiindcă șervețelul nu fusese tocmai pătrat.

– Da.

– De ce?

Mi-am frecat nasul, în încercarea de a scăpa de mirosul acela de lup.

– Nu știu. O legendă japoneză spune că, dacă faci o mie de cocori de hârtie, ți se va îndeplini o dorință.

Sprânceana dreaptă a lui Isabel, mereu arcuită, îi făcu zâmbetul să pară crud, fără voia ei.

– Ai o dorință?

– Nu. Toate dorințele mele au fost deja împlinite, am răspuns eu, în timp ce Grace se așeză înapoi lângă mine.

– Ce îți doreai? interveni Grace.

– Să te sărut, i-am spus, iar ea se aplecă spre mine, oferindu-mi gâtul ei. Am sărutat-o exact în spatele urechii, prefăcându-mă că nu mai simt mirosul de migdale al lupului pe pielea ei.

Isabel își încreți ochii, deși își ținea încă buzele ascuțite, și mi-am dat seama că, într-un fel sau altul, observase reacția mea. Mi-am ferit privirea în timp ce chelnerița a venit să ne ia comanda. Grace comandă cafea și un sendviș cu șuncă, salată și roșii. Eu am cerut supa din meniul zilei și un ceai. Isabel comandă numai cafea, scoțând o pungă de cereale cu miere din geanta de piele după ce chelnerița plecă.

– Alergie la mâncare? am întrebat.

– Alergie la ignoranța provincială. Alergie la murdărie. Aveam cafenele adevărate, unde locuiam înainte. Când cer un sendviș panini aici, toată lumea îmi urează „Sănătate".

Grace râse și luă cocorul meu de hârtie, făcându-i aripile să fâlfâie ca și când ar zbura.

– O să tragem cândva o fugă până în Duluth pentru un panini, Isabel. Până atunci, șunca o să-ți prindă bine.

Isabel se strâmbă dezaprobator.

– Dacă pentru tine „bine" înseamnă celulită și coșuri, sigur! Așadar, Sam, care-i treaba cu hoitul ăla, până la urmă? Grace mi-a zis că tu îi spuseseși că lupii nu mai trăiesc decât 15 ani din momentul în care nu se mai transformă.

– Bravo, Isabel! bombăni Grace, uitându-se pieziș la mine să-mi vadă reacția la cuvântul hoit. Dar îmi spusese deja la telefon că lupul nu era Beck, Paul ori Ulrick, așa că nu am reacționat în nici un fel.

Isabel ridică din umeri, fără să-și ceară scuze, și deschise telefonul, pe care îl împinse pe masă, spre mine.

Proba vizuală numărul 1.

Telefonul alunecă pe firimiturile invizibile de pâine de pe masă când l-am întors cu faţa în sus pentru a mă uita la imagine. Stomacul mi s-a încleştat ca în strânsoarea unui pumn când am văzut lupul, în mod clar mort, dar durerea mea nu avea vigoare. Nu-l cunoscusem niciodată pe acest lup ca om.

– Cred că ai dreptate, pentru că nu l-am cunoscut decât ca lup. S-ar putea să fi murit de bătrâneţe.

– Nu cred că asta a fost o moarte naturală. Şi în plus, nu avea deloc fire albe pe bot, spuse Grace.

Am ridicat din umeri.

– Eu ştiu doar ce mi-a spus Beck. Că nu mai am... adică aveam – mă luptam cu timpul verbului, din moment ce nu mai eram unul dintre ei – că nu mai aveam decât 10–15 ani din momentul în care nu mă mai transformam. Asta e durata de viaţă normală a unui lup.

– Dar îi cursesc sânge din nări, spuse Grace aproape furioasă, de parcă o enerva să pronunţe cuvintele astea.

Am înclinat ecranul telefonului în faţă şi în spate, concentrându-mi privirea asupra botului. Nu vedeam nimic pe ecranul neclar care să sugereze o moarte violentă.

– Nu era mult, spuse Grace ca răspuns la încruntarea mea. A mai avut sânge pe faţă vreunul dintre lupii care au murit?

M-am forţat să-mi amintesc de lupii care muriseră cât timp locuisem în casa lui Beck. Era o învălmăşeală de amintiri neclare în capul meu – îi vedeam pe Beck şi Paul cu lopeţi şi prelate, şi pe Ulrick cântând din toţi rărunchii „For He's A Jolly Good Fellow".

– Chiar nu mi-l amintesc pe nici unul dintre ei în mod clar. Poate acesta s-a lovit la cap.

Nu-mi îngăduiam în mod conştient să mă gândesc la persoana care s-ar afla în pielea acestui lup.

Grace nu mai zise nimic cât timp chelneriţa ne servea băuturile şi mâncarea. Se instală o tăcere îndelungată, în timp ce eu îmi dregeam ceaiul şi Isabel cafeaua. Grace îşi studia sendvişul gânditoare.

– Au cafea cu adevărat bună aici pentru un restaurant de provincie.

O parte din mine aprecia că nici măcar nu se uitase, înainte de a vorbi, să vadă dacă chelnerița se îndepărtase suficient încât să nu audă – nesimțirea aceasta crasă era oarecum satisfăcătoare de privit. Dar cea mai mare parte din mine era bucuroasă că, dimpotrivă, stăteam lângă Grace, care o străfulgera pe Isabel cu o privire ce parcă spunea „Uneori nu știu de ce îmi mai petrec timpul cu tine".

– Oh, ia uite, avem musafiri, am spus zărind ușa care se deschidea.

Era John Marx, fratele mai mare al Oliviei.

Nu eram prea nerăbdător să vorbesc cu el și se părea că nici nu voi fi nevoit, pentru că aparent John nu ne văzuse. S-a îndreptat direct spre bar de unde a tras un scaun, pe care s-a așezat cocoșat, cu brațele sprijinite de tejghea. Nici nu apucase să comande măcar, că barmanița îi și aduse o cafea.

– John e chipeș, spuse Isabel pe un ton ca și când acest lucru ar fi fost un defect.

– Isabel! Poate reușești și tu să micșorezi volumul de nesimțire? șuieră Grace.

– Ce? ripostă Isabel, țuguindu-și buzele. Olivia n-a murit.

– Mă duc să-l invit să stea cu noi la masă, spuse Grace.

– Oh, nu, te rog! Asta o să includă mințit și eu nu mă pricep la așa ceva, am spus.

– Dar mă pricep eu, răspunse ea. Uitați-vă la el, arată groaznic de nefericit. Mă întorc imediat.

Așa că se întoarse după un minut împreună cu John și se strecură înapoi lângă mine. John stătea în capul mesei, arătând un pic stânjenit deoarece Isabel nu se grăbea să-i facă loc.

– Ce mai faci? întrebă Grace cu simpatie, rezemându-și coatele pe masă. Mi se părea că tonul vocii ei era doar în imaginația mea, dar știam că nu era așa. Mai auzisem vocea aceasta înainte, o folosea

atunci când punea o întrebare al cărei răspuns îl ştia deja, şi era mulţumită de ce ştia.

John îi aruncă o privire lui Isabel, care se ferea de lângă el într-un mod total lipsit de tact, lipindu-se de tot de pervazul ferestrei. Apoi se aplecă spre mine şi Grace.

– Am primit un e-mail de la Olivia.

– Un e-mail?! răsună vocea lui Grace ca un ecou. Transmitea exact combinaţia perfectă de speranţă, suspiciune şi delicateţe. Exact ceea ce te aşteptai de la o tânără îndurerată care spera ca prietena ei cea mai bună să mai fie încă în viaţă. Atât că Grace ştia că Olivia *era* încă în viaţă.

Am săgetat-o cu privirea.

Grace mă ignora, continuând să se uite inocent şi intens la John.

– Şi ce spunea?

– Că este în Duluth. Că vine acasă în curând! spuse el ridicând mâinile în aer. Nu ştiam dacă să fac pe mine de fericire sau să urlu în faţa computerului. Cum a putut să le facă una ca asta părinţilor noştri? Şi apoi vine şi spune cu seninătate „Deci mă întorc acasă în curând"? Ca şi când nu s-ar fi dus decât în vizită la prieteni şi acum se întorcea. Adică, sunt foarte fericit, dar în acelaşi timp, Grace, sunt *atât* de supărat pe ea!

John se rezemă pe spate în scaun, părând un pic surprins că se destăinuise atât de mult. Mi-am sprijinit braţele încrucişate pe masă, încercând să-mi înving ghimpele de gelozie ieşit surprinzător la iveală când John îi spusese pe nume lui Grace cu un asemenea sentiment de apropiere. Ciudat ce îţi poate dezvălui dragostea despre defectele tale.

– Dar când? insistă Grace. Când a spus că se va întoarce?

John ridică din umeri.

– Normal că n-a spus nimic altceva decât „în curând".

Ochii lui Grace străluceau.

– Dar e *în viață!*

– Da, zise John, și acum vedeam că și lui îi strălucea privirea. Polițiștii ne-au spus, știi, că n-ar trebui să avem speranțe prea mari oricum. Asta a fost cea mai grea parte, să nu știm dacă mai este în viață.

– Că tot vorbim de poliție, spuse Isabel, le-ai arătat mailul?

Grace îi aruncă imediat o privire mai puțin decât plăcută lui Isabel, care se topi înapoi într-o curiozitate inocentă, înainte ca John să se întoarcă spre ea.

Arăta vinovat.

– Nu voiam să-mi spună că mailul s-ar putea să nu fie real. Dar cred... cred că până la urmă am să le spun. Pentru că ar putea să-și dea seama de unde a fost trimis, nu-i așa?

– Da, spuse Isabel, uitându-se la Grace în schimb, și nu la John, am auzit că polițiștii pot da de urma adreselor IP, sau cum s-or numi ele. Deci ar putea să afle în mare zona din care a fost trimis mailul. Ca de exemplu, *chiar de aici din Mercy Falls.*

– Dar dacă ar fi fost trimis de la un internet café dintr-un oraș mare precum Minneapolis ori Duluth, n-ar ajuta cu nimic, spuse Grace pe un ton dur.

– Nu sunt sigur dacă aș vrea ca Olivia să fie târâtă înapoi acasă, zvârcolindu-se și țipând. Adică, are aproape 18 ani, și nu e proastă. E adevărat, îmi e dor de ea, dar trebuie să fi avut un motiv pentru care a plecat.

Toți ne-am holbat la el – dar fiecare din motive diferite, cred. Eu nu mă gândeam decât ce lucru extraordinar de intuitiv și altruist a spus, deși oarecum neinformat. Privirea lui Isabel trimitea mai mult către o întrebare retorică de felul „da' tu chiar ești prost?" pe când privirea lui Grace era admirativă.

– Ești un frate pe cinste, spuse ea.

John își plecă privirea în ceașca de cafea.

– Ei bine, da, nu sunt sigur de asta. Oricum, ar cam trebui să plec. Eram doar în trecere spre şcoală.

– Şcoală sâmbăta?

– Am un workshop. Credite în plus. Ceva care să mă mai scoată din casă.

Se strecură afară din separeu, scoţând câţiva dolari din buzunar pentru cafea.

– Aţi putea să-i daţi voi ăştia chelneriţei?

– Sigur, spuse Grace. Ne mai vedem pe-aici?

John încuviinţă din cap şi se retrase. Nici nu ieşise bine din cafenea, că Isabel se şi întoarse la mijlocul mesei pentru a o înfrunta pe Grace.

– Uau, Grace, nu mi-ai spus niciodată că te-ai născut fără creier. Pentru că ăsta e singurul mod prin care pot să-mi explic cum de ai putea face ceva atât de stupid.

Deşi nu aş fi spus-o cu aceleaşi cuvinte, acestea erau şi gândurile mele în momentul acela.

Grace nu ne luă în seamă.

– Pfff. Am trimis mailul data trecută când am fost în Duluth. Am vrut să le dau şi lor un pic de speranţă. Şi de fapt, m-am gândit că ar putea să-i împiedice pe poliţişti să o mai caute cu atâta disperare, dacă s-ar gândi că nu este decât o fugă enervantă mai mult sau mai puţin legală, şi nu un posibil caz de crimă şi răpire. Vezi, chiar îmi *foloseam* creierul.

Isabel frământa un pumn de cereale în palmă.

– Ei bine, cred c-ar trebui să nu te mai bagi. Sam, spune-i să nu se bage.

– Grace ştie ce face, am răspuns, deşi întreaga poveste mă făcea să mă simt stânjenit.

– Grace ştie ce face, îi repetă ea papagaliceşte lui Isabel.

– În general, am adăugat eu.

– Poate ar trebui să-i spunem lui John, zise Grace.

Isabel şi cu mine ne-am holbat la ea.

– Ce? E fratele ei. O iubeşte şi vrea ca ea să fie fericită. În plus, nu înţeleg de ce atâtea secrete dacă nu este decât un lucru ştiinţific. Da, e adevărat, lumea cu siguranţă ar înţelege-o greşit. Dar familia? Dimpotrivă, mi-aş imagina că le-ar fi mai uşor de acceptat dacă ar şti că este vorba despre ceva explicabil, şi nu ceva monstruos.

Chiar nu îmi găseam cuvintele pentru a exprima teroarea pe care mi-o inspira această idee. Nu eram nici măcar sigur *de ce* îmi provoca o astfel de reacţie.

– Sam, spuse Isabel, şi atunci am realizat că rămăsesem încremenit, plimbându-mi degetul pe una din încheieturile pline de cicatrici.

Isabel se uită la Grace.

– Grace, asta e cea mai idioată idee pe care am auzit-o vreodată, asta numai dacă scopul tău este să o faci pe Olivia să fie expediată către cel mai apropiat laborator ca să fie analizată şi catalogată. Şi, de asemenea, John este în mod clar mult prea tensionat ca să poată accepta adevărul.

Asta, cel puţin, mi se părea o idee rezonabilă. Am confirmat.

– Nu cred că John este persoana potrivită căreia să-i spunem, Grace.

– Tu i-ai spus lui Isabel!

– A trebuit să-i spun, am răspuns eu înainte ca Isabel să-şi domolească superioritatea ce-i apăruse dintr-odată în privire. Ghicise deja o mare parte din idee. Cred că ar trebui să le spunem doar oamenilor cărora suntem obligaţi să le spunem.

Figura lui Grace începea să pălească, ceea ce arăta că era enervată, aşa că am continuat:

– Dar tot cred că eşti foarte înţeleaptă. În general.

– În general, repetă Isabel. Acum chiar că mi-am luat tălpăşiţa de-aici. Mă simt de parcă mi s-a lipit fundul de scaun.

– Isabel, am spus în timp ce se ridica să plece. Ea se opri la capătul mesei, aruncându-mi o privire stranie, de parcă nu îi mai spusesem pe nume niciodată. Am de gând să îl îngrop. Lupul. Poate chiar astăzi, dacă pământul nu o să fie prea înghețat.

– Nu-i nici o grabă. Nu fuge nicăieri.

Când Grace se aplecă spre mine, am prins din nou izul acela de mucegai. Aş fi vrut să mă fi uitat mai atent la poza de pe telefonul lui Isabel. Aş fi vrut ca natura morții lupului să fi fost mai clară. Avusesem parte de destule mistere cât pentru o viață întreagă.

Opt

Sam

Eram om.

Ziua după ce am îngropat lupul era geroasă, luna martie în Minnesota în toată splendoarea ei volatilă: într-o zi temperaturile se ridicau spre zero grade, iar în următoarea zi ajungeau la minus zece, minus unsprezece grade. Era uimitor cât de calde păreau zilele cu zero grade după două luni de temperaturi negative. Nu fusesem niciodată nevoit să îndur un astfel de frig în pielea mea umană. Dar astăzi era una dintre acele zile geroase, cât de departe de primăvară îți puteai imagina. Cu excepția ilicelor[1] roșii și strălucitoare care creșteau în buchete pe lângă copaci, nu mai rămăsese altă culoare pe lume. Respirația îmi îngheța în aer și ochii mi se uscau de frig. Aerul mirosea de parcă aș fi fost lup, și totuși nu eram.

Conștiința acestui fapt mă cutremura și mă durea în același timp.

[1] Ilice (în engl. *Winterberry*) – o specie de plantă perenă originară din estul Americii de Nord și sud-estul Canadei. În antichitate, a fost planta sacră a lui Saturn, onorată de romani, însă cu timpul ilicele și-au pierdut asociația păgână și au devenit un simbol de Crăciun, asemănător vâscului.

Toată ziua, nu intraseră decât doi clienţi în librărie. Mă gândeam ce să fac după serviciu. De cele mai multe ori, dacă terminam tura înainte ca Grace să ajungă acasă de la şcoală, mai zăboveam în sala de la etajul librăriei cu o carte în mână decât să mă duc în casa goală a familiei Brisbane. Fără prezenţa lui Grace acolo, nu era decât un peron de aşteptare ca ea să se întoarcă, şi o dorinţă surdă înlăuntrul meu.

Astăzi, dorinţa mă urmărise şi la muncă. Scrisesem deja un cântec – doar o parte din el – *„Mai este oare acesta un secret dacă nimănui nu-i pasă / dacă adevărul nu te împiedică deloc / să trăieşti – să simţi – să respiri / atunci când ştii totul despre mine"* – speranţa unui cântec mai degrabă.

Acum că tura mea era pe terminate şi deoarece Grace dădea meditaţii până târziu, mă cocoţasem în spatele tejghelei citind dintr-o ediţie din Roethke, însă privirea îmi fugea către micuţii fulgi de zăpadă care pluteau afară, distrasă de la cuvintele lui Roethke: „Întunecată, întunecată este lumina mea, dar şi mai întunecată dorinţa. Sufletul meu, precum o muscă înnebunită de căldura verii, zumzăie întruna pe lângă pervaz. Oare cine sunt eu cu adevărat?" Îmi priveam degetele pe paginile cărţii, nişte lucruri atât de minunate şi preţioase, şi m-am simţit vinovat pentru nevoia fără de nume care mă urmărea.

Se făcu ora cinci. De obicei, acum încuiam uşa de la intrare, întorceam semnul pe care scria ÎNCHIS – MAI TRECEŢI PE LA NOI, şi ieşeam pe uşa din spate, spre Volkswagenul meu.

Dar de data aceasta nu am făcut aşa. De data aceasta am încuiat uşa din spate, mi-am luat carcasa chitarei şi am ieşit pe cea din faţă, alunecând uşor pe gheaţa ce acoperea pragul. Mi-am pus pe cap fesul pe care mi-l cumpărase Grace, într-o încercare eşuată de a arăta sexy în timp ce îmi ţinea şi de cald. Păşind pe mijlocul trotuarului, priveam fulgii mici cum pluteau în aer până se aşezau pe strada pustie. Cât mă ţinea privirea, zăream mormane de zăpadă veche şi pătată,

înghețată în diverse forme parcă sculptate. Țurțurii formau zâmbete cu dinți în vitrinele magazinelor.

Ochii mă usturau de frig. Am ridicat mâna goală în aer, cu palma deschisă, și-am privit zăpada topindu-se pe pielea mea.

Nu aceasta era viața adevărată. Aceasta era viața privită de la geam. Viața urmărită la televizor. Nici nu-mi mai aduceam aminte de când nu mă mai ascunsesem de viața asta.

Eram înghețat, mâna îmi era plină de zăpadă și eram om.

Viitorul se întindea în fața mea, infinit și tot mai larg, era al meu așa cum nimic nu fusese vreodată până acum.

O euforie subită m-a luat cu asalt, și un zâmbet larg mi-a luminat fața la gândul acestei loterii cosmice la care câștigasem. Riscasem totul și câștigasem totul, și iată-mă acum, eram în lume și-i aparțineam. Am izbucnit în râs, nu era nimeni care să mă audă decât fulgii de zăpadă. Am sărit de pe trotuar, în mormanele de zăpadă murdară. Eram beat de realitatea corpului meu uman. O viață întreagă plină de ierni, de fesuri, de gulere ridicate pentru a mă feri de ger, de nasuri înroșite de frig, și de stat până târziu în ajun de Anul Nou. Patinând pe urmele lucioase de pe drum ale mașinilor, valsam de bucurie de-a lungul șoselei, legănând chitara în cercuri, fulgii de zăpadă plutind peste tot în jurul meu, până când o mașină m-a claxonat.

I-am făcut semn șoferului și am sărit pe celălalt trotuar, dând cu piciorul în nămeții înghețați de pe locurile de parcare. Îmi înghețaseră pantalonii și ghetele erau ticsite cu zăpadă, îmi înghețaseră și degetele și se înroșiseră, dar cu toate acestea eram eu însumi. Întotdeauna eu însumi.

Am dat colțul străzii, până ce gerul a început să-și piardă din prospețime, și apoi am făcut cale-ntoarsă la mașină și m-am uitat la ceas. Grace era încă la meditații și nu voiam să risc să merg la ea și să dau de vreunul din părinții ei acolo. Cuvântul „stânjenitor" nu era suficient pentru a descrie cum decurgeau discuțiile dintre mine și ei. Cu cât

eu şi Grace ne manifestam mai deschis relaţia, cu atât părinţii ei găseau mai puţine să îmi spună. Şi viceversa. Aşa că în loc să merg la ea, m-am îndreptat spre casa lui Beck. Deşi nu puteam să sper ca vreunul dintre lupi să se fi schimbat deja, puteam să mai iau câteva din cărţile mele rămase acolo. Nu eram un fan al thrillerelor care umpleau rafturile lui Grace.

Aşa că am pornit pe autostradă în lumina muribundă şi gri a zilei, pădurea Boundary întinzându-se de-a lungul drumului, până ce am ajuns la strada pustie care ducea la casa lui Beck.

Am parcat pe marginea drumului gol, m-am dat jos din maşină şi am inspirat adânc. Pădurea mirosea diferit aici decât în spatele casei lui Grace – aici aerul era plin de mireasma înţepătoare a mestecenilor şi a pământului jilav din apropierea lacului. Am adulmecat şi mirosul haitei de lupi, cu un iz aspru de mosc.

Obişnuinţa m-a adus la uşa din spate, zăpada proaspătă îmi scârţâia sub ghete, strângându-se la tivul pantalonilor. Mi-am plimbat vârfurile degetelor pe zăpada de pe tufişurile care creşteau în jurul casei, în timp ce mă întorceam înapoi şi aşteptam să vină din nou valul de greaţă care îmi dădea de obicei semnalul că urma să mă transform. Dar n-am simţit nimic.

Ajuns lângă uşa din spate, am ezitat puţin, privind peste curtea înzăpezită, spre pădure. Aveam o mulţime de amintiri care trăiau în întinderea aceasta de pământ dintre uşă şi pădure.

Întorcându-mă spre uşă, mi-am dat seama că nu era nici întredeschisă, nici închisă, ci trasă doar atât cât să nu se poată deschide de la vântul care mai bătea din când în când. M-am uitat la mânerul uşii şi am văzut o pată roşie pe el. Era pesemne unul dintre ceilalţi lupi – care se schimbase foarte, foarte devreme. Numai lupii cei tineri puteau să se transforme în oameni aşa devreme, şi nici chiar ei nu puteau spera în realitate să-şi păstreze această formă în timp ce zăpada îngheţată bocnă acoperea pământul precum o crustă lucioasă.

– Hei? am strigat deschizând uşa.

Se auzea un foşnet din bucătărie. Ceva în felul cum suna, zgâriind şi târşâind pe gresie m-a neliniştit. Am încercat să mă gândesc la ceva ce aş putea spune, care să fie liniştitor pentru un lup, şi în acelaşi timp să nu sune absurd pentru un om.

– Oricine-ai fi, eu sunt de-al casei.

Am dat colţul spre bucătăria obscur luminată şi, când am simţit miasma de noroi a apei din lac, m-am oprit brusc la marginea mesei din mijloc. Am întins mâna spre tejghea ca să aprind lumina.

– Cine-i acolo?

Am zărit un picior – de om, desculţ, murdar – ieşind la iveală din spatele mesei şi, când am văzut că tresare, am tresărit şi eu odată cu el. Înconjurând masa, am văzut un tip ghemuit într-o parte, tremurând din toate încheieturile. Părul castaniu-închis era ţepos şi plin de nămol uscat, iar pe mâinile întinse pe podea avea o mulţime de răni mici, dovadă că umblase lipsit de protecţie prin pădure. Duhnea a lup.

Logic, ştiam că trebuie să fie unul dintre lupii cei tineri ai lui Beck de anul trecut. Dar când m-am gândit că Beck l-a ales tocmai pe el, când mi-am dat seama că el era un nou membru al familiei, primul după o perioadă foarte lungă de timp, am simţit cum mă împunge ca un ghimpe un sentiment straniu.

Îşi întoarse faţa către mine şi cu toate că probabil avea dureri foarte mari – îmi aminteam durerea aceea – expresia feţei lui era destul de calmă. Şi cunoscută. Era ceva iritant de familiar în linia brutală a obrajilor săi şi a mandibulei, şi în forma îngustă a ochilor de un verde strălucitor, să nu mai spun de nume, care-mi stătea pe limbă. În circumstanţe mai normale, mi-aş fi adus aminte, dar în momentul acela numele lui nu făcea decât să mă sâcâie undeva în minte.

– Acum mă voi schimba din nou, nu-i aşa? spuse el, iar eu am fost puţin surprins de vocea sa – nu numai de timbru, care era oarecum mai grav şi mai în vârstă decât mă aşteptasem –, dar şi de tonul său.

Complet calm, în ciuda convulsiei umerilor şi a unghiilor care începeau să se înnegrească.

Am îngenuncheat la capul lui, încercându-mi cuvintele, dar mă simţeam ca un copil care poartă hainele tatălui său. În anii trecuţi, Beck era cel care oferea explicaţiile de felul acesta unui nou lup, nu eu.

– Da, te vei schimba din nou. Este prea frig încă. Fii atent – data viitoare când se mai întâmplă – caută şopronul din pădure...

– L-am văzut, a răspuns, cu vocea transformându-se mai degrabă într-un mârâit.

– O să găseşti un radiator electric şi ceva mâncare şi haine acolo. Caută în cutia pe care scrie SAM sau în cea pe care scrie ULRICK – ceva de-acolo ar trebui să fie bun de tine. În realitate, nu eram sigur dacă i s-ar potrivi sau nu. Tipul avea umeri laţi şi muşchi de gladiator. Nu este la fel de bine ca aici, dar măcar o să te scutească de mărăcini, am adăugat.

S-a uitat în sus la *mine cu ochii strălucitori*, şi privirea sarcastică din ei m-a făcut să-mi dau seama că nu-mi dăduse nici un motiv să cred că rănile îl deranjau.

– Mulţumesc de pont, zise el, şi cuvintele nespuse îmi rămaseră amare pe buze.

Beck îmi spusese că cei trei lupi noi pe care îi crease fuseseră bine aleşi – şi că ştiau în ce se băgau. Nu mă gândisem până atunci ce fel de persoană este aceea care ar alege o asemenea viaţă. Cineva care s-ar pierde pe sine în mod conştient pentru a experimenta din ce în ce mai multe lucruri, până când la un moment dat trebuia să-şi ia la revedere de la tot. Era într-adevăr un fel de sinucidere, şi din clipa în care m-am gândit la acest cuvânt, l-am privit pe tip într-un fel cu totul diferit. În timp ce trupul nou-venitului se zvârcolea pe podea, deşi expresia feţei era în continuare reţinută – poate doar nerăbdătoare –, am avut suficient timp să întrezăresc urmele de seringă întipărite pe mâinile sale, înainte ca pielea să se schimbe în cea a unui lup.

M-am grăbit să deschid ușa din spate pentru ca lupul, a cărui blană era de un maroniu-închis în lumina pală, să poată fugi afară în zăpadă, din mediul acesta mult prea uman al bucătăriei. Totuși, acest lup nu s-a repezit spre ușă, cum ar fi făcut alții. Cum aș fi făcut și *eu*, ca lup. În schimb, el mă urmărea încet și îndeaproape, cu capul plecat și oprindu-se din când în când să mă privească fix cu ochii săi verzi. Eu nu i-am evitat privirea, până când în sfârșit s-a furișat pe ușă afară, oprindu-se încă o dată în curtea din spate să mă privească scrutător.

Imaginea lui m-a urmărit cu mult după ce a dispărut: rănile ca niște găuri punctate la încheietura coatelor, aroganța din priviri și familiaritatea feței sale.

Când m-am întors înapoi în bucătărie să curăț sângele și nămolul de pe gresie, am văzut cheia de rezervă zăcând pe podea. Am pus-o la loc în ascunzișul ei, lângă ușa din spate.

În tot acest răstimp mă simțeam urmărit cu privirea și m-am întors, așteptându-mă să-l zăresc pe lupul cel nou la marginea pădurii. Dar nu era acesta, ci un altul, mare și gri, privindu-mă direct. Îmi era cunoscut într-un mod cu totul diferit.

– Beck, am șoptit. El nu se mișcă, dar nările îi jucau, adulmecând și el același miros ca și mine: lupul cel nou. Beck, de ce ne-ai adus tu aici?

Nouă

Isabel

Am rămas după ore pentru consiliul elevilor. Ședința era plictisitoare ca naiba și mă durea în cot de cum alegea liceul Mercy Falls să se organizeze, dar îndeplinea dublul scop de a mă ține departe de casă și de a-mi permite să stau în spatele sălii cu rânjetul meu tipic pe față, cu ochii machiați în negru, fiind inabordabilă. Aveam un grup de fete care stăteau mereu în jurul meu, machiate ca și mine, părând inabordabile – care nu era același lucru cu *a fi* inabordabil.

Să fii popular într-un oraș mic ca Mercy Falls era ridicol de ușor. Trebuia numai să crezi că erai un produs sexy, și deja deveneai unul. Nu era ca în San Diego, unde popularitatea era precum o carieră full-time. Efectele participării mele la ședință – o reclamă de o oră pentru brandul Isabel Culpeper – aveau să țină o săptămână.

Dar în cele din urmă a trebuit să mă îndrept spre casă. Spre încântarea mea, ambele mașini ale părinților mei erau în parcare. Nu-mi puteam stăpâni bucuria. Am intrat în SUV-ul meu, am deschis volumul de Shakespeare pe care îl aveam de citit, și am dat drumul la

muzică atât de tare încât puteam să văd cum ritmul basului făcea să vibreze geamul din spate.

După aproximativ zece minute, silueta mamei apăru la unul dintre geamuri, schițând un gest exagerat, prin care-mi cerea să intru în casă.

Și așa a debutat seara noastră.

Înăuntrul bucătăriei spațioase, cu mobilă de oțel inoxidabil, Show-ul Culpeper se desfășura în toată splendoarea lui.

Mama: Sunt sigură că vecinii iubesc muzica ta de mahala. Mersi că o asculți suficient de tare ca să o audă și ei.

Tata: Oricum, unde-ai fost?

Mama: Consiliul școlii.

Tata: Nu te-am întrebat pe tine. Am întrebat-o pe fiica noastră.

Mama: Serios, Thomas, contează cine a răspuns?

Tata: Mă simt de parcă ar trebui să-i pun sabia-n coaste ca să o fac să vorbească cu mine.

Eu: Asta-i una dintre variante?

Acum se încruntau amândoi la mine. Nu era deloc nevoie să adaug vreo replică la Show-ul Familiei Culpeper; se întreținea singur chiar și fără mine, și difuza reluări toată noaptea.

– Ți-am spus eu că nu trebuia s-o dăm la o școală de stat, spuse tata. Știam eu unde o să ducă asta.

– Ți-am spus eu că nu trebuia să fi venit în Mercy Falls, a fost următoarea replică a mamei.

Și apoi tata începea să arunce cu lucruri, și într-un final ajungeau în camere diferite, bucurându-se de branduri diferite de băuturi alcoolice.

– Am teme, i-am întrerupt. Mă duc sus. Ne vedem săptămâna viitoare.

Când tocmai mă întorceam să plec, tata mă strigă:

– Isabel, stai.

Am stat.

– Jerry mi-a spus că eşti prietenă cu fata lui Lewis Brisbane. Este adevărat?

Acum m-am întors, pentru a-i vedea expresia feţei. Se aplecă pe tejgheaua lipsită de culoare, cu braţele încrucişate, cămaşa şi cravata încă perfect neşifonate, şi cu o sprânceană ridicată pe faţa îngustă. Am ridicat-o şi eu pe-a mea ca să ne asortăm.

– Ce-i cu asta?

– Nu folosi tonul ăsta cu mine. Ţi-am pus o întrebare simplă.

– Bine atunci. Da, sunt prietenă cu Grace.

Vedeam cum i se umflă o venă pe una din mâini, în timp ce-şi închidea şi îşi deschidea pumnul, de mai multe ori.

– Am auzit că are multe de-a face cu lupii.

Am schiţat un gest scurt în aer de parcă aş fi zis „Ce tot spui acolo?"

– Se aud zvonuri cum că îi hrăneşte. I-am văzut des prin preajmă. Arătând dubios de bine îngrijiţi. Mă gândeam c-ar fi timpul să mai risipesc din ei.

Pentru o clipă apoi, n-am făcut decât să ne privim reciproc. Eu încercând să-mi dau seama dacă ştia că îi hrănesc şi îşi juca rolul pasiv-agresiv ca să mă facă să vorbesc, iar el încercând să mă intimideze cu privirea.

– Da, tată, am răspuns în sfârşit. Chiar ar trebui să te duci să împuşti nişte animale. Asta o să-l aducă înapoi pe Jack. Bună idee! Să-i spun lui Grace să-i ademenească mai aproape de casă?

Mama se holbă la mine, ca o lucrare de artă încremenită: *Portret de femei cu Chardonnay*. Tata arăta de parcă îi venea să mă lovească.

– Gata, am terminat? am întrebat.

– Da, am cam terminat.

Se întoarse şi-i aruncă mamei o privire sugestivă, pe care ea n-a prins-o pentru că era prea ocupată umplându-şi ochii cu lacrimi care nu i se scurgeau pe faţă încă.

M-am gândit că rolul meu în episodul acesta luase sfârșit, așa că am plecat și i-am lăsat în bucătărie.

– O să-i omor pe toți!

– Cum zici tu, Tom! răspunse mama cu o voce plină de lacrimi.

Sfârșit. Probabil că trebuia să încetez să mai hrănesc lupii.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât devenea mai periculos pentru noi toți.

Zece

Grace

Până să ajungă Sam acasă, eu și Rachel am încercat, timp de o jumătate de oră, să facem șnițele de pui cu parmezan. Rachel nu se putea concentra suficient pentru a găti bucățile de pui cu pesmet, așa că am pus-o să amestece în sosul de roșii, cât timp dădeam un număr nesfârșit de bucăți de pui prin ou și apoi prin pesmet. M-am prefăcut iritată, dar, de fapt, activitatea asta repetitivă avea darul de a mă relaxa, și există o plăcere subtilă în elementele tactile: vâscozitatea oului de un galben strălucitor, peste bucățile de pui, apoi acel *șuș* moale al firimiturilor de pesmet care se ating unele de celelalte când sunt împinse la o parte de bucată de pui.

De n-aș fi avut durerea asta de cap persistentă. Oricum, procesul pregătirii cinei și prezența lui Rachel reușeau destul de bine să mă facă să uit atât de migrenă, cât și de faptul că afară se întunecase, gerul strecurându-se prin fereastra de deasupra chiuvetei, și că Sam încă nu ajunsese. Repetam încontinuu, în gând, aceeași mantră. „Nu se va transforma. E vindecat. S-a terminat."

Rachel și-a izbit șoldul de șoldul meu și dintr-odată am realizat că dăduse drumul la muzică mult prea tare. Mi-a lovit șoldul din nou,

în ritm cu muzica, apoi s-a învârtit până în mijlocul bucătăriei, bălăngănindu-şi mâinile deasupra capului într-un fel de dans dement. Îmbrăcămintea, o rochie neagră peste jambiere vărgatc, împreună cu cele două cozi ale ei, nu făceau decât să sporească efectul ridicol.

– Rachel, am spus, şi ea se uită la mine, dar continua să danseze. De-asta eşti tu singură.

– Nici un bărbat nu poate ţine pasul cu asta, m-a asigurat Rachel, arătând spre ea cu bărbia.

S-a învârtit şi a ajuns faţă în faţă cu Sam, care stătea în dreptul uşii de la hol. Probabil că bătăile puternice ale basului au eclipsat zgomotul uşii de la intrare. Când l-am văzut, am simţit cum stomacul îmi ajunge la călcâie, o combinaţie bizară de uşurare, nelinişte şi anticipaţie, toate într-un singur sentiment care părea că nu mă părăseşte niciodată.

În continuare cu faţa spre Sam, Rachel a făcut o mişcare ciudată de dans cu degetele arătătoare întinse; ceva scos parcă din anii '50, când oamenii nu aveau voie să se atingă.

– Salut, băiatule! a strigat deasupra muzicii. Facem o reţetă italiană!

Cu o bucată de pui încă în mână, m-am întors şi am scos un zgomot în semn de protest.

– Colega mea mă informează că am vorbit prea tare. Mă uit la Grace cum face o reţetă italiană!

Nu am putut auzi răspunsul lui Sam. Apoi mi-a zâmbit, un zâmbet la fel de trist ca de obicei, poate acum puţin mai forţat.

M-am chinuit să dau radioul mai încet cu mâna care nu era murdară de pesmet.

– Ce?

– Am întrebat: „Ce gătiţi?", repetă Sam. Şi apoi „Bună, Rachel". Şi „Îmi dai voie să intru în bucătărie?"

Printr-o mişcare bombastică, Rachel s-a dat la o parte din drumul lui, şi Sam a venit să se sprijine de tejghea, lângă mine. Ochii lui

galbeni de lup erau îngustaţi, şi părea să fi uitat că încă nu-şi dăduse haina jos.

– Şniţele de pui cu parmezan, am zis.

Sam clipi.

– Ce?

– Asta gătesc. Tu ce-ai mai făcut?

– Am – fost – la librărie, spuse Sam bâlbâindu-se. Am citit.

Aruncând o privire scurtă către Rachel, şi-a supt buzele şi a continuat.

– Nu pot vorbi. Am încă buzele îngheţate de afară. Când vine primăvara odată?

– Lasă primăvara, zise Rachel. Când vine *cina* odată?

Am fluturat o bucată neacoperită de pui spre ea şi Sam s-a întors să se uite la tejgheaua din spatele lui.

– Pot să vă ajut?

– În mare parte nu trebuie decât să termin de pregătit astea o mie şi una de bucăţi de pui. Capul începea să-mi vâjâie, şi ajunsesem să nu mai suport nici să văd puiul ăla negătit. N-am realizat niciodată ce se întâmplă cu un kilogram de carne de pui atunci când te apuci să îl baţi pentru şniţele.

Sam mă atinse uşor cu umărul, întinzând mâinile spre chiuvetă. Apoi îşi rezemă obrazul de al meu în timp ce se ştergea pe prosopul de vase din spate.

– Le dreg eu pe ultimele în timp ce tu le prăjeşti? De acord?

– Eu fierb apa pentru paste, s-a oferit Rachel, mă pricep de minune la fiert lucruri.

– Cratiţa cea mare e în cămară.

După ce Rachel a dispărut în cămara mică şi a început să cotrobăie printre oale şi capace, Sam s-a aplecat spre mine şi şi-a lipit buzele de urechea mea.

– Am văzut unul din lupii cei tineri ai lui Beck, astăzi, şopti el. Transformat.

Mi-au trebuit câteva momente până ce creierul meu să proceseze înţelesul acestor cuvinte: „lupii cei tineri". Se transformase Olivia în om? Era nevoie ca Sam să încerce să îi găsească pe ceilalţi lupi? Ce o să se întâmple acum?

M-am întors brusc cu faţa spre el. Era încă suficient de aproape de mine, încât am ajuns nas în nas; al lui era încă rece. I-am citit îngrijorarea din ochi.

– Hei, fără chestii din astea cât sunt eu aici, spuse Rachel. Îmi place de Sam, dar nu vreau să te văd cum îl săruţi. Sărutatul în faţa celor lipsiţi de dragoste e un act de cruzime. Nu trebuia tu să prăjeşti ceva?

Aşadar, am terminat de pregătit cina. Simţeam că durează chinuitor de mult, ştiind că Sam avea ceva să îmi spună şi că nu putea să-mi spună de faţă cu Rachel. Şi mai era şi un sentiment de vină amestecat, şi asta făcea că timpul să se scurgă cu greu. Olivia era şi prietena lui Rachel. Dacă Rachel ar fi ştiut că era posibil ca Olivia să se întoarcă în curând, ar fi fost în extaz şi ar fi pus o mulţime întrebări. Încercam să evit să mă uit la ceas; mama ei trebuia să vină să o ia pe la opt.

– O, bună, Rachel. Mmm, mâncare.

Mama intră debordând în bucătărie, aruncându-şi haina pe unul din scaunele de lângă perete.

– Mamă! am spus neîncercând să-mi ascund uimirea din voce. Ce e cu tine, ce faci acasă aşa devreme?

– Este de ajuns şi pentru mine? Am mâncat la studio, dar n-a fost prea sătios, zise ea.

Nu mă îndoiam deloc de asta. Mama ardea foarte uşor caloriile; mişcarea continuă era o metodă foarte eficientă în acest domeniu. Când s-a întors, l-a văzut pe Sam. Vocea ei s-a încărcat de înţelesuri, şi nu tocmai plăcute.

– O, bună, Sam. Iarăşi pe-aici?

Obrajii lui Sam se înroşiră.

– Mai ai puţin şi te muţi aici, continuă ea.

S-a întors şi m-a privit. Era clar că încerca să-mi transmită ceva, dar înţelesul acestei priviri era pierdut pentru mine. Sam, dimpotrivă, şi-a întors faţa de la noi, ca şi când pentru el înţelesul era destul de limpede.

Odată ca niciodată, mamei îi plăcuse foarte mult de Sam. Ba chiar glumise cu el în felul ei matern şi îl rugase să cânte şi să pozeze pentru un portret. Dar asta a fost demult, atunci când Sam nu era decât un băiat cu care eu ieşeam. Acum, când era clar că Sam va rămâne în viaţa mea, amabilitatea mamei se evaporase, iar noi două am început să comunicăm în limbajul tăcerii. Durata tăcerii dintre propoziţii transmitea mai multă informaţie decât cuvintele propriu-zise.

Mi-am încleştat fălcile.

– Serveşte-te cu nişte paste, mamă. Mai lucrezi şi în seara asta?

– Vrei să mă dau la o parte din calea voastră? Pot să mă duc sus, a spus atingându-mi uşor capul cu furculiţa ei. Nu-i nevoie să te uiţi aşa urât la mine, Grace! M-am prins. Pe curând, Rachel!

– Nu m-am uitat urât, am spus după ce a plecat, ducându-mă să îi pun haina în cuier. Ceva în tot schimbul ăsta de replici îmi lăsase un gust amar.

– Nu ai făcut asta, aprobă Sam, cu o voce un pic tristă. Are conştiinţa încărcată.

Faţa lui era gânditoare, umerii plecaţi, ca şi când ar fi cărat o greutate pe care nu o cărase de dimineaţă. Brusc, m-am întrebat dacă Sam s-a îndoit vreodată de justeţea deciziei sale – dacă a meritat să-şi asume riscul. Voiam să ştie că pentru mine a meritat. Voiam să ştie că aş striga lucrul ăsta în gura mare. Şi atunci m-am decis să mă destăinui lui Rachel.

– Cred că ar fi bine să îţi muţi maşina, i-am spus lui Sam.

Se uită la tavan cu o privire alarmată, de parcă mama ar fi putut să-i citească gândurile prin podeaua studioului ei. Apoi a privit spre Rachel, pe urmă spre mine, întrebarea mută văzându-se clar pe chipul lui: „Chiar o să îi zici?" Am ridicat din umeri.

Rachel m-a privit puțin zeflemitoare și curioasă. I-am făcut un semn care să-i dea de înțeles să aibă răbdare și Sam s-a dus în dreptul scărilor să-și ia la revedere.

– Pe curând, doamnă Brisbane!

A urmat o pauză lungă. După care mama a răspuns, fără amabilitate:

– Pa.

Sam s-a întors în bucătărie. N-a spus că se simte vinovat, dar nici nu era nevoie să spună. Se vedea clar pe fața lui.

– Dacă nu mă întorc înapoi până pleci tu, Rach, atunci pe curând, a spus, ezitând un pic.

– Înapoi! răspunse Rachel surprinsă, în timp ce Sam ieșea pe ușa din față, cheile de la mașină auzindu-se clinchenind. Cum adică „înapoi"? Ce face cu mașina? Stai puțin – Băiatul a dormit *la tine?*

– Șșșș! am zis repede aruncând o privire spre hol. Apucând-o pe Rachel de cot, am împins-o spre colțul bucătăriei și i-am dat imediat drumul, privindu-mi degetele. Uau, Rachel, ce rece ești!

– Nu, tu frigi, mă corectă ea. Așadar, ce se petrece aici? Voi doi – *vă culcați* împreună?

Am simțit cum mă înroșesc fără să vreau.

– Nu în felul ăla. Pur și simplu...

Rachel nu a așteptat să mă decid cum să-mi continui fraza.

– Sfinte Sisoe, sfinte Sisoe, sfinte... Nici nu știu ce să spun la asta, Grace! Pur și simplu, *ce?* Ce *faceți* voi doi? Nu, stai, nu-mi spune!

– Șșșș, am zis iar, deși ea nu era chiar atât de gălăgioasă. Doar dormim. Atât. Da, știu că sună ciudat, dar, pur și simplu...

Mă chinuiam să găsesc cuvintele potrivite ca să explic ce simţeam. Nu era doar faptul că aproape îl pierdusem pe Sam şi că acum voiam să-l ţin lângă mine. Nu era numai dorinţa sexuală. Era vorba, pur şi simplu, să adorm simţind pieptul lui Sam lipit de spatele meu, să îi simt inima bătând în ritmul inimii mele. În procesul meu de maturizare, am realizat că senzaţia braţelor lui în jurul meu, mirosul lui atunci când dormea, sunetul respiraţiei lui – asta era pentru mine casa mea şi tot ceea ce îmi doream la sfârşitul zilei. Nu era acelaşi lucru ca atunci când eram treji. Dar nu ştiam cum să-i explic asta lui Rachel. Mă întrebam de ce am vrut să-i spun.

– Nu ştiu dacă pot să-ţi explic. Dormitul chiar *este* altfel când Sam e cu mine.

– Cred şi eu că este, a spus ea făcând ochii mari.

– Rachel.

– Scuze, scuze. Încerc să fiu rezonabilă, dar prietena mea cea mai bună tocmai ce mi-a zis că îşi petrece fiecare noapte cu prietenul ei fără ca părinţii ei să ştie. Deci o să se furişeze înapoi în casă? Ai corupt Băiatul!

– Crezi că greşesc? am spus, surprinsă un pic. M-am întrebat dacă chiar l-am corupt pe Sam.

Rachel se gândi.

– Cred că este grozav de romantic.

Am izbucnit într-un chicot puţin nervos, simţindu-mă în acelaşi timp ameţită şi uşurată.

– Rachel, sunt atât de îndrăgostită de el!

Dar n-a sunat autentic când am zis-o. A sunat prostesc şi sentimental, ca într-o reclamă, pentru că nu am putut să-mi încarc vocea cu adevărul şi profunzimea sentimentelor mele.

– Juri că nu o să spui?

– Secretul tău e-n siguranţă cu mine. Departe de mine gândul să-i despart pe tinerii îndrăgostiţi. Doamne! Nu-mi vine să cred că sunteţi pe bune tineri îndrăgostiţi.

Îmi simțeam inima bătându-mi cu putere în piept, din cauza acestei destăinuiri, dar era un sentiment plăcut – un secret în minus față de Rachel. Până ca mama ei să ajungă, câteva minute mai târziu, eram amândouă destul de vesele. Poate era timpul să îi dezvălui și alte secrete.

Sam

Erau minus șapte grade afară. În lumina strălucitoare a lunii, un disc plat și palid ascuns în spatele unui labirint de crengi lipsite de frunze, mi-am înfășurat brațele goale în jurul pieptului și m-am holbat la șosetele mele, așteptând ca mama lui Grace să plece din bucătărie. Am înjurat în șoaptă primăvara înghețată din Minnesota, dar cuvintele, niște cercuri învolburate de aburi albi, s-au pierdut în noapte. Mă simțeam ciudat să stau în frigul ăsta, tremurând, incapabil să-mi simt degetele de la mâini și de la picioare, ochii usturându-mă din cauza gerului, dar fără să mă transform în lup.

Dincolo de ușa glisantă cu geamul spart a terasei, vocea lui Grace de-abia se auzea; vorbea despre mine cu mama ei. Mama ei s-a interesat delicat dacă voi veni și mâine. Grace a răspuns meditativ și vag că da, probabil voi veni, deoarece asta fac iubiții de obicei. Mama ei a comentat, fără să se adreseze cuiva anume, că unii oameni ar crede că ne mișcăm cam repede. Grace a întrebat-o dacă mai vrea șnițele cu parmezan înainte să le bage în frigider. Îi auzeam nerăbdarea din voce, dar mama ei părea să nu observe, reușind astfel cu eficacitate să mă țină prizonier afară, prin simpla ei prezență în bucătărie. Stând în picioare pe podeaua degerată de lemn a terasei, în blugi și într-un tricou subțire cu Beatles, contemplam cât de înțelept ar fi dacă m-aș însura cu Grace și am duce o viață tânără de hipioți pe bancheta din spate a Volkswagenului meu, fără supravegherea părinților. Niciodată nu mi se păruse o idee atât de bună ca acum, când

simțeam cum îmi clănțăne dinții în gură, și degetele de la picioare și urechile îmi amorțiseră de tot.

– Îmi arăți la ce lucrai sus? am auzit-o pe Grace întrebând.

Mama ei părea un pic suspicioasă când a răspuns:

– Bine.

– Stai numai să-mi iau puloverul, zise Grace.

A trecut pe lângă ușa de sticlă a terasei, descuind-o fără zgomot cu o mână și luând cu cealaltă mână puloverul de pe masa din bucătărie. Am zărit-o mimându-mi cu buzele un „Scuze".

– E frig aici, zise puțin mai tare.

După ce au ieșit din bucătărie, am numărat până la 20 și apoi am intrat în casă. Tremuram ca varga, dar eram în continuare Sam.

Aveam toate dovezile care îmi trebuiau că m-am vindecat, dar eu încă mai așteptam o răsturnare de situație.

• Grace •

Sam tremura atât de violent când am ajuns în cameră, încât am uitat cu totul de durerea mea de cap. Am închis ușa de la dormitor fără să mai aprind lumina și am urmat sunetul vocii lui până în pat.

– P-p-poate ar trebui să ne regândim stilul de viață, mi-a șoptit, cu dinții clănțănind, în timp ce m-am urcat în pat și mi-am înfășurat mâinile în jurul lui.

I-am atins cu vârful degetelor pielea care i se făcuse ca de găină, puteam simți chiar și prin materialul tricoului.

Am tras pătura peste capetele noastre și mi-am lipit fața de gâtul său rece. M-am simțit egoistă să zic asta cu voce tare:

– Nu vreau să dorm fără tine.

El se ghemui – cu picioarele mele goale, îi simțeam tălpile reci, chiar și prin șosete.

– Nici eu. D-dar avem o viață, mormăi el și cuvintele i se încâlciră în gură; a trebuit să se oprească și să își frece cu mâna buzele pentru a le încălzi, ca să poată continua: Avem o viață întreagă înaintea noastră. Să fim împreună.

– O viață, începând de acum, am zis.

Dincolo de ușa de la dormitor, am auzit vocea tatălui meu – probabil ajunsese acasă tocmai când am intrat eu în cameră – și am ascultat conversația zgomotoasă a părinților mei, în timp ce urcau pe scări în camera lor, glumind unul cu altul.

Pentru o clipă am invidiat libertatea lor, de a veni și pleca atunci când doresc, fără școală, fără părinți, fără reguli.

– Adică, nu e nevoie să rămâi aici, dacă nu te simți confortabil. Dacă nu vrei. M-am oprit. N-am vrut să par atât de posesivă.

Sam se întoarse cu fața la mine. Nu vedeam nimic decât strălucirea ochilor săi în întuneric.

– Nu o să mă plictisesc niciodată de asta. Pur și simplu nu vreau să-ți fac probleme. Nu vreau să te simți nevoită să îmi ceri să plec. Dacă devine prea dificil.

Mi-am lipit mâna de obrazul lui rece; era o senzație plăcută.

– Poți să fii destul de prostuț uneori, pentru un tip atât de deștept.

I-am simțit buzele curbându-se într-un zâmbet în palma mea, în timp ce și-a lipit și mai mult corpul de mine.

– Ori ești tu prea fierbinte, ori sunt eu prea rece, zise el.

– Normal, eu sunt fierbinte, am șoptit. Atâââât de fierbinte!

Sam râse fără să facă zgomot – o expirare ușoară și tremurată. Am întins mâna să-i strâng degetele în palmă; am stat cu mâinile așa, strivite de corpurile noastre ca într-un nod, până când degetele lui s-au mai încălzit.

– Spune-mi despre lupul cel nou.

Sam deveni tăcut.

– E ceva în neregulă cu el. Nu i-a fost frică de mine.

– Asta-i ciudat.

– M-a făcut să mă întreb ce fel de persoană ar alege viaţa unui lup. Probabil, sunt toţi săriţi de pe fix, Grace, fiecare dintre lupii cei noi ai lui Beck. Cine ar alege aşa ceva?

Acum era rândul meu să tac.

Mă întrebam dacă îşi mai amintea de anul trecut, când stăteam întinşi unul lângă celălalt, ca şi acum, şi eu i-am mărturisit că aş fi vrut să mă transform, ca să fim împreună. Nu, nu doar să fim împreună. Voiam să simt cum este să fiu unul dintre lupi, atât de simplu şi magic şi primitiv. M-am gândit iarăşi la Olivia, acum un lup alb, gonind printre copaci împreună cu restul haitei, şi, undeva înăuntrul sufletului, ceva m-a durut puţin.

– Poate doar le plăceau lupii, am spus într-un final. Şi vieţile lor nu erau prea interesante.

Trupul lui Sam era lipit de al meu, dar îi simţeam mâna fără vlagă şi am văzut că avea ochii închişi. Gândurile îi erau duse departe, foarte departe, de neatins.

– N-am încredere în el, Grace, spuse în cele din urmă. Simt că toată treaba asta cu noii lupi n-o să se termine cu bine. Pur şi simplu... Aş fi vrut ca Beck să nu fi făcut asta. Aş fi vrut să fi ştiut să aştepte.

– Culcă-te, i-am spus, deşi ştiam că n-o să se culce. Nu-ţi mai bate capul cu ce ar putea să se întâmple.

Dar ştiam că nici asta nu avea de gând să facă.

Unsprezece

Grace

– Te-ai întors, Grace?

Asistenta şi-a ridicat privirea când am intrat în cabinet. Cele trei scaune vizavi de biroul ei erau ocupate – un elev moţăia cu capul aplecat într-o postură prea jenantă ca să nu fie reală, şi ceilalţi doi copii citeau. Doamna Sanders era destul de faimoasă pentru faptul că îi lăsa pe elevii copleşiţi de viaţă să-şi petreacă timpul în biroul ei, ceea ce era un lucru bun, până în momentul în care cineva căruia îi plesnea capul de durere şi care nu voia decât să stea jos intra înăuntru şi găsea toate scaunele ocupate.

Am venit până în faţa biroului ei şi mi-am încrucişat braţele. Simţeam nevoia să fredonez în ritmul în care îmi pulsa capul. Mi-am trecut mâna peste faţă – un gest care mi-a amintit brusc şi violent de Sam.

– Îmi pare rău că vă deranjez iarăşi pentru ceva atât de prostesc, dar migrena asta mă termină.

– Ei bine, arăţi destul de slăbită, confirmă doamna Sanders.

S-a ridicat şi mi-a făcut semn spre scaunul cu roţi din spatele biroului.

– Ce-ar fi să stai jos până caut eu termometrul? Parcă eşti şi un pic îmbujorată.

– Mulţumesc, am spus recunoscătoare şi i-am luat locul pe scaun când s-a ridicat şi a intrat în cealaltă cameră. Mă simţeam ciudat aici. Nu doar pentru că stăteam pe scaunul ei, cu Solitaire-ul deschis pe calculator şi copiii uitându-se la mine din pozele de pe birou, dar ciudat în sine să mă aflu în cabinetul asistentei. Asta era numai a doua oară când intram aici, şi nu trecuseră decât câteva zile de la ultima vizită. O aşteptasem la uşă pe Olivia de câteva ori, dar nu fusesem de fapt niciodată înăuntru ca pacient, clipind sub lumina fluorescentă şi întrebându-mă dacă nu cumva mă îmbolnăveam.

În lipsa doamnei Sanders, nu mă mai simţeam nevoită să dau impresia de stoicism, aşa că mi-am ciupit vârful nasului, încercând să pun presiune pe centrul durerii. Era la fel ca toate celelalte migrene pe care le avusesem în ultimul timp, o durere surdă, care mă ardea şi radia de-a lungul pometilor. Erau migrene care păreau să promită mai mult: tot aşteptam să-mi curgă nasul sau să încep să tuşesc, să se întâmple *ceva.*

Doamna Sanders s-a întors cu un termometru, iar eu mi-am dat repede mâna la o parte de pe faţă.

– Deschide gura, scumpo, mă instrui ea, iar acest lucru mi s-ar fi părut amuzant în altă situaţie, pentru că doamna Sanders nu mi se părea genul care să folosească cuvântul „scumpo".

– Am impresia că te paşte o boală.

Am acceptat termometrul şi l-am pus sub limbă; tubul de plastic era ascuţit şi avea un gust cleios. Aveam de gând să îi zic că nu mă îmbolnăveam decât rar, dar nu puteam vorbi. Timp de trei minute interminabile, doamna Sanders pălăvrăgi despre cursuri cu cei doi elevi treji de pe scaune, apoi s-a întors şi mi-a luat termometrul din gură.

– Credeam că fac şi ei termometre mai rapide în zilele noastre, am zis.

– Pentru pediatrie. Și-au închipuit că voi, drăcușorii de liceeni, aveți destulă răbdare să le folosiți pe cele ieftine.

Citi termometrul.

– Ai un pic de febră. Numai un pic. Probabil, ai o virozã. Sunt multe cazuri acum, cu variațiile astea de temperatură de-afară. Vrei să sun pe cineva să vină să te ia?

M-am gândit pentru un moment la bucuria de a scăpa de școală și de a mă cuibări comod în brațele lui Sam pentru tot restul după-amiezii. Dar el lucra și eu aveam un test la chimie, așa că am oftat și am recunoscut adevărul: nu eram de fapt suficient de bolnavă ca să îmi justific plecarea.

– Oricum, n-au mai rămas multe ore. Și am un test.

Doamna Sanders s-a strâmbat.

– O stoică. Sunt de acord. Păi, uite cum facem. Nu prea am voie să fac asta fără să le cer permisiunea alor tăi, dar...

S-a apropiat de mine și a deschis unul din sertarele biroului. Înăuntru avea o grămadă de mărunțiș, cheile de la mașină și o sticlă de paracetamol. Îmi scutură două pastile în mână.

– Asta o să-ți alunge imediat febra și o să se ocupe probabil și de durerea de cap.

– Mulțumesc, i-am spus, cedându-i înapoi scaunul. Fără supărare, dar sper să nu mă mai întorc aici săptămâna asta.

– Cabinetul ăsta e un centru cultural și social! spuse doamna Sanders prefăcându-se șocată. Ai grijă de tine.

Am înghițit un paracetamol și l-am alungat în stomac cu puțină apă din răcitorul de lângă ușă, apoi m-am întors la oră. Începusem să nu mai simt durerea de cap. Până la sfârșitul ultimei ore, pastila își făcuse complet efectul. Doamna Sanders avea probabil dreptate. Senzația asta cicălitoare că mă păștea ceva mai *mult* era doar un virus.

Am încercat să mă conving că doar asta era.

Doisprezece

Cole

Nu cred că trebuia să fiu uman acum.

Lapoviţa îmi tăia trupul gol şi era atât de rece încât simţeam că mă arde. Degetele mele erau ca nişte beţe; nu le mai simţeam deloc. Nu ştiam de cât timp zăceam pe pământul îngheţat, dar fusese suficient pentru ca lapoviţa topită să formeze o mică baltă pe spatele meu.

Tremuram aşa de tare încât de-abia mai puteam să mă ţin drept, clătinându-mă pe picioare, în timp ce încercam să-mi dau seama de ce mă transformasem iarăşi în om. Până acum, incursiunile mele în partea umană avuseseră loc în zilele mai calde şi fuseseră, slavă Domnului, destul de scurte. Acum era o seară îngheţată – era probabil ora şase sau şapte, dacă era să mă iau după soarele care strălucea portocaliu printre crengile desfrunzite ale copacilor.

Nu aveam timp să mă minunez de instabilitatea condiţiei mele fizice. Tremuram de frig, dar nu simţeam nici măcar o idee din greaţa sau contorsionarea pielii, care erau semne că eram pe cale să mă schimb în lup. Ştiam, cu tot mai multă certitudine, că eram blocat în trupul ăsta, cel puţin momentan. Ceea ce însemna că era cazul să găsesc un adăpost – eram gol puşcă şi nu aveam de gând să

aştept să capăt degerături. Prea multe extremităţi pe care preferam să nu le pierd.

Înfăşurându-mi mâinile în jurul corpului, am examinat împrejurimile. În spatele meu, lacul reflecta raze scânteietoare de lumină. Concentrându-mă să descifrez întunericul pădurii din faţa mea, am zărit statuia de lângă lac şi, în spatele statuii, băncile de beton. Asta însemna că eram la o distanţă de câţiva paşi de casa imensă pe care o văzusem mai devreme.

Bun, acum aveam o destinaţie. Din fericire, nu era nimeni acasă.

Nu vedeam nici o maşină în parcare, aşa că norocul era de partea mea, deocamdată.

– La dracu', la dracu', la dracu', am bombănit printre dinţi, ţopăind ca ars pe pietrişul care ducea la uşa din spatele casei. Mai erau încă suficienţi nervi activi în tălpile mele goale, ca să simt pietrele cum taie în carnea rece. Mă vindecam mai repede acum decât înainte, pe când eram numai Cole, dar asta nu uşura cu nimic înţepătura iniţială a pietrişului.

Am încercat uşa din spate – descuiată. Clar, Cel de Sus îmi zâmbea. Mi-am promis să-i trimit o carte poştală. Deschizând uşa, am păşit într-un antreu, plin de lucruri înghesuite şi împrăştiate, care mirosea a sos de friptură. Pentru o clipă, am rămas nemişcat, tremurând, brusc paralizat de amintirea fripturii. Stomacul meu – mult mai plat şi mai tare decât era ultima dată când mă transformasem în om – a mârâit la mine şi, pentru o fracţiune de secundă, m-am gândit să caut bucătăria şi să fur mâncare.

Gândul că voiam neapărat ceva de mâncare îmi făcu buzele să se încovoaie într-un zâmbet. Şi apoi picioarele degerate mi-au amintit pentru ce eram aici. Haine mai întâi. Şi apoi mâncare. Am ieşit din antreu şi-am dat într-un hol întunecat.

Interiorul casei oferea aceeaşi impresie colosală pe care ţi-o oferea şi exteriorul, şi părea că răsărise direct din revista *Better Homes and*

Gardens[1]. Totul atârna ca la carte pe pereţi, în perechi perfecte de câte trei sau cinci, aliniate perfect sau într-o asimetrie fermecătoare. Un covor imaculat, de o culoare care, probabil, purta numele de liliachiu, m-a condus fără zgomot de-a lungul holului parchetat. Aruncând o privire în urmă să mă asigur că nu era nimeni în spatele meu, fu cât pe ce să trântesc o vază care părea destul de scumpă şi în care era un buchet de crengi uscate aranjat artistic. M-am întrebat dacă într-adevăr locuieşte cineva aici.

Mai important, m-am întrebat dacă locuia aici cineva care purta numărul meu.

Ajuns la capătul holului, am ezitat. În stânga mea, alt hol întunecat. În dreapta, nişte scări masive şi sumbre ce arătau ca locul unei crime dintr-un film gotic horror. M-am luptat puţin cu logica şi am decis să urc la etaj. Dacă aş fi fost un tip bogat în Minnesota, mi-aş fi făcut dormitorul la etaj. Deoarece căldura se ridică.

Scările m-au condus până într-un hol care dădea spre cele de dedesubt. Degetele îmi ardeau pe covorul verde de pluş când simţurile începură să-mi revină încet la normal. Durerea era un lucru bun. Însemna că sângele încă mai circulă.

– Stai pe loc.

O voce feminină m-a oprit. Vocea nu părea speriată, în ciuda faptului că un tip gol stătea în mijlocul casei, aşa că mi-am imaginat că era posibil să mă trezesc cu o puşcă îndreptată direct spre mine. Eram profund conştient că inima îmi bătea regulat; Doamne, ce dor îmi era de adrenalină!

M-am întors.

O fată. Era mortal de frumoasă, de o frumuseţe ce-ţi smulgea inima din piept, cu ochii mari, perfect albaştri, pe jumătate ascunşi

[1] Revistă americană de design interior şi exterior – grădinărit, mobilă, decoraţiuni şi gătit (n.tr.)

în spatele unui breton blond filat. Postura ei părea să sugereze că e conștientă de asta. Când i-am simțit ochii studiindu-mă din cap până în picioare, am avut impresia că sunt judecat și găsit vinovat.

Am încercat să zâmbesc.

– Bună. Scuze. Sunt dezbrăcat.

– Îmi pare bine să te cunosc. Eu sunt Isabel. Ce cauți în casa mea?

Nu prea exista un răspuns potrivit la acea întrebare.

Sub noi se auzi o ușă închizându-se, iar eu și Isabel am tresărit și ne-am uitat în direcția zgomotului. Pentru o clipă, inima mi-a gemut puternic în piept și am fost surprins să simt spaimă – să simt *ceva* după o perioadă atât de lungă de nimic.

Nu m-am putut mișca.

– O, *Doamne!*

O femeie apăru la baza scărilor, holbându-se în sus la mine prin balustrada holului. Și-a rotit ochii către Isabel.

– O, Dumnezeule. Ce naiba...

Aveam să fiu ucis de două generații de femei frumoase. În timp ce eram dezbrăcat.

– Mamă, o repezi Isabel, intervenind. Ai putea să nu te mai holbezi? E complet pervers.

Atât eu, cât și mama ei clipeam uimiți.

Isabel veni mai aproape de mine și se aplecă peste balustradă spre mama ei.

– Puțină intimitate, se poate? strigă ea.

Asta a adus-o pe maică-sa înapoi la realitate. S-a răstit înapoi, cu o voce care creștea cu fiecare cuvânt:

– Isabel Rosemary Culpeper, ai măcar de gând să-mi spui ce caută un băiat *dezbrăcat* în casa asta?

– Tu ce *crezi?* ripostă Isabel. Ce crezi că fac cu un băiat dezbrăcat în casa asta? Nu te-a avertizat doctorul că aș putea să-mi pierd controlul dacă continui să mă ignori? Ei bine, asta fac, mamă! Iată-mă,

am trecut la fapte! Exact, holbează-te în continuare! Sper că te bucuri! Nu înţeleg de ce ne forţezi să mergem la terapie dacă nici măcar nu ai de gând să asculţi ce-ţi spune doctorul. Hai, pedepseşte-mă în continuare pentru greşelile tale!

– Draga mea, spuse maică-sa, pe un ton mult mai liniştit. Dar *asta*...

– Măcar nu ies să mă vând undeva la vreun colţ de stradă! zbieră Isabel.

S-a întors spre mine, şi faţa ei s-a domolit instantaneu.

– Puiule, nu vreau să mă vezi în starea asta, îmi zise cu o voce de o mie de ori mai dulce. De ce nu te duci tu înapoi în cameră?

Eram un actor în propria viaţă.

Maică-sa duse o mână la ochi şi încercă să nu se uite în direcţia mea.

– Te rog, te rog, spune-i să pună nişte haine pe el până nu vine tatăl tău acasă. Între timp, eu mă duc să beau ceva. Nu vreau să-l mai văd.

În timp ce maică-sa se întorcea, Isabel mă apucă de mână – am simţit un mic şoc la atingerea ei – şi mă trase după ea pe hol şi apoi într-una dintre încăperi. S-a dovedit a fi o baie, faianţată numai în alb şi negru, cu o cadă masivă care stătea pe nişte picioare în formă de gheară şi care ocupa cam tot spaţiul.

Isabel îmi făcu vânt atât de tare, că aproape am căzut în cadă, după care încuie uşa în urma noastră.

– Ce dracu' cauţi transformat în om aşa devreme? mă interogă ea.

– Ştii ce sunt? am întrebat-o.

Întrebare idioată.

– Te rog, zise şi vocea ei emana atâta dispreţ, într-un fel care ameninţa să mă excite. Nimeni – *absolut nimeni* – nu-mi mai vorbise în felul ăsta. Ori eşti de-al lui Sam, ori eşti vreun pervers oarecare dezbrăcat şi mirosind a câine.

– Sam? Beck.

– Nu Beck. Acum e Sam, mă corectă Isabel. Nu contează, ceea ce contează acum e că te afli dezbrăcat în casa mea, şi chiar ar trebui să fii lup în momentul ăsta. De ce naiba nu eşti? Cum te cheamă?

Într-o clipă de nebunie aproape că i-am spus.

• Isabel •

O secundă, privirea i-a fluturat în altă parte, într-un loc şovăitor, şi asta era prima expresie sinceră pe care o avusese, de vreme ce în scena de pe scări mi se păruse cam prefăcut. Şi apoi, zâmbetul acela aproape afectat reapăru pe faţa lui.

– Cole.

A spus-o de parcă îmi făcea o favoare.

I-am întors-o imediat.

– Ei bine, *Cole*, de ce nu eşti lup în momentul ăsta?

– Pentru că altfel nu te-aş mai fi cunoscut pe tine? mi-a sugerat el.

– Bună încercare, i-am zis, simţind cum un zâmbet aspru îmi schimonoseşte faţa.

Ştiam destule despre flirtat, din experienţa proprie, ca să pot recunoaşte asta în acţiune. Şi mai era şi un nemernic arogant pe deasupra; în loc să devină mai ruşinat cu cât vorbeam mai mult, el s-a întins să ia duşul, pe care îl ţinea la spate în ambele mâini, alungindu-se cu o mişcare destul de atrăgătoare în timp ce mă studia pe mine.

– De ce ai minţit-o pe maică-ta? Ai mai fi făcut asta dacă aş fi fost un agent imobiliar burtos transformat în vârcolac?

– Mă îndoiesc. Bunătatea nu mă interesează în general.

Ce mă interesa de fapt era felul în care i se grupau muşchii umerilor şi i se încorda pieptul când îşi ridica mâinile deasupra capului. Am încercat să-mi menţin privirea pe schimonoseala arogantă a buzelor lui.

– Acestea fiind spuse, ar fi cazul să îţi găsim ceva de îmbrăcat.

Şi-a strâmbat şi mai mult buzele.

– În cele din urmă?

I-am zâmbit cu răutate.

– Da, hai să acoperim ciudăţenia asta.

A schiţat un fel de *uuuu* din buze.

– Dur.

Am ridicat din umeri.

– Rămâi aici şi nu te răni. Mă întorc imediat.

Închizând uşa de la baie, am traversat holul până în dreptul camerei fratelui meu. O secundă, am ezitat în faţa uşii, apoi am deschis-o.

Trecuse destul de mult timp de când murise, astfel încât nu mi se mai părea o intruziune când intram în camera lui. Pe deasupra, deja nu mai arăta precum camera lui acum. Mama împachetase multe din lucruri în cutii, la sfatul fostului ei psiholog, şi apoi lăsase cutiile în cameră, la sfatul actualului psiholog. Toate echipamentele lui sportive fuseseră împachetate, împreună cu sistemul audio gigantic pe care îl construise singur. Odată ce scăpa de lucrurile astea, nu mai rămânea nimic aici care să amintească de Jack.

Păşind în camera întunecată spre veioză, mi-am lovit tibia de una din cutiile psihologului. Am înjurat încet, am aprins întrerupătorul şi pentru prima dată am contemplat ceea ce făceam: scormoneam prin lucrurile fratelui meu mort pentru a găsi îmbrăcăminte pentru un vârcolac sexy de îţi venea să leşini, dar nesimţit, care stătea în baia mea, după ce îi spusesem maică-mii că mă culcasem cu el.

Poate ea avea dreptate şi eu chiar aveam nevoie de consiliere.

Mi-am croit drum printre cutii şi-am deschis şifonierul. O adiere ce avea mirosul lui Jack a ieşit de-acolo – destul de scârbos. O bluză de trening parţial spălată şi şampon de bărbat şi pantofi vechi. Dar pentru o clipă, pentru o singură clipă, m-a făcut să rămân împietrită, uitându-mă la formele întunecate ale hainelor care atârnau pe umeraşe. Apoi, am auzit-o pe mama, jos de tot, scăpând ceva pe podea,

şi mi-am adus aminte că trebuia să îl scot pe Cole de aici înainte să ajungă tata acasă. Mama nu-i va spune. Îi era de ajuns, aşa cum stăteau lucrurile acum. Nu îi plăceau nici ei scandalurile, aşa cum nu îmi plăceau nici mie.

Am găsit un pulover jerpelit, un tricou şi o pereche decentă de blugi. Satisfăcută, m-am întors să plec şi m-am trezit nas în nas cu Cole.

Mi-am oprit la timp încă o înjurătură, cu inima zvâcnind în piept. A trebuit să-mi dau capul pe spate un pic ca să pot să-i văd faţa atât de aproape de mine; era destul de înalt. Lumina slabă a veiozei îi ascuţea trăsăturile feţei, ca într-un portret de Rembrandt.

– Ţi-a luat cam mult timp, spuse Cole, dându-se un pas mai în spate de dragul politeţii. Am venit să văd dacă nu te-ai dus să iei o armă.

I-am azvârlit hainele.

– Va trebui să te descurci fără lenjerie intimă.

– Se poate altfel?

A aruncat puloverul şi tricoul pe pat şi se întoarse pe jumătate ca să îşi tragă pantalonii pe el. Atârnau puţin cam largi. Am observat umbra liniei şoldurilor dispărând în talia pantalonilor.

Mi-am întors repede capul când s-a răsucit cu faţa, dar ştiam că mă văzuse cum l-am urmărit. Îmi venea să-i zgârii încruntătura arogantă a sprâncenelor. S-a întins să ia tricoul şi, când s-a despăturit în mâinile lui, am văzut că era tricoul preferat cu Vikings al lui Jack, colţul din dreapta jos fiind mânjit/murdărit/pătat cu puţin alb de când vopsise garajul anul trecut. Avea obiceiul să poarte tricoul ăla zile în şir, până când la un moment dat chiar şi el recunoştea că mirosea. Uram asta.

Cole şi-a întins mâinile deasupra capului ca să îşi pună tricoul pe el, şi brusc singurul lucru la care mă gândeam era faptul că nu puteam suporta să văd pe altcineva purtând tricoul acela în afară de fratele meu. Fără să gândesc, am apucat tricoul, şi Cole a înlemnit, uitându-se în jos la mine, cu o privire inexpresivă. Poate puţin debusolată.

Am smucit de tricou, indicând ce voiam, și continuând să aibă o expresie vag curioasă, a desfăcut pumnul, lăsându-mă să-i iau tricoul din mâini. Odată ce am obținut tricoul, n-am vrut să explic de ce îl luasem înapoi, așa că în schimb l-am sărutat. Era mai ușor să-l sărut, să-l împing cu spatele de perete și să încerc forma zâmbetului său arogant pe buzele mele decât ar fi fost să îi explic de ce tricoul lui Jack în mâinile altcuiva mă făcea să mă simt atât de înverșunată și expusă înăuntrul meu.

Iar el săruta bine. Îi simțeam stomacul plat și coastele cum se mulează ușor peste ale mele, deși mâinile lui nu s-au ridicat să mă atingă. Așa de aproape cum era, mirosea precum Sam în prima seară când l-am cunoscut, un miros de lup și de brad. Era o anumită foame arzătoare în felul în care își apăsă buzele pe ale mele, care m-a făcut să mă gândesc că era mai sincer când mă săruta, decât atunci când vorbea.

Când m-am tras înapoi, Cole a rămas pe loc, rezemat de perete, cu degetele înfipte în buzunarele blugilor cu fermoarul încă netras, cu capul aplecat într-o parte, pur și simplu studiindu-mă. Inima îmi bătea în piept, și mâinile îmi tremurau din cauza efortului pe care-l făceam să nu-l mai sărut din nou, dar el nu părea tulburat. Vedeam prin pielea abdomenului cât de încet și liniștit îi bătea pulsul.

Faptul că el nu era la fel de răvășit ca mine m-a înfuriat imediat, și am făcut un pas în spate aruncând în el cu tricoul lui Jack. S-a aplecat să îl prindă, imediat după ce a ricoșat în pieptul lui.

– Atât de rău?

– Da, am zis, încrucișându-mi mâinile ca să nu mai tremure. A fost ca și când încercai să mănânci un măr.

Sprâncenele i s-au ascuțit arătând că era sigur că mințeam.

– Revanșa?

– Nu prea cred. Mi-am atins cu degetul una din sprâncene. Cred că ar trebui să pleci acum.

Mi-era frică să nu mă întrebe unde trebuia să plece, dar el a continuat să-și pună tricoul și și-a încheiat blugii cu un aer de finalitate.

– Probabil, ai dreptate.

Deși am văzut că avea călcâiele tăiate destul de rău, n-a cerut încălțăminte, iar eu nu i-am oferit. Sentimentul de apăsare creat de faptul că nu reușisem să mă explic îmi sufoca cuvintele, așa că pur și simplu l-am condus jos înapoi la ușa pe care intrase.

Am văzut că ezită, pentru o clipă, când am trecut prin fața bucătăriei, și mi-am amintit cum i-am simțit coastele peste ale mele. O parte din mine știa că trebuia să-i ofer ceva de mâncare, dar cea mai mare parte voia doar să-l vadă plecat cât mai repede. De ce era mult mai ușor să lași o porție de mâncare afară pentru lupi?

Poate pentru că lupii nu aveau zâmbete arogante.

M-am oprit în hol, în fața ușii de la intrare, și mi-am încrucișat brațele din nou.

– Tatăl meu împușca lupi, i-am spus. Doar ca să știi. Deci este posibil să vrei să stai departe de pădurea din spatele casei.

– O să țin minte asta când voi fi în corpul unui animal fără inteligență. Mulțumesc pentru sfat.

– Trăiesc pentru a-i mulțumi pe alții, i-am spus deschizând ușa. Lapovița bătută de vânt ce cădea prin întunericul nopții mi-a acoperit mâna.

Mă așteptam să facă o față de cățeluș plouat, sau orice altceva menit să-mi trezească milă, dar Cole pur și simplu s-a uitat la mine, cu un zâmbet bizar și sigur pe față. Apoi a ieșit direct afară în lapoviță, trăgându-mi ușa din mâini ca să o închidă după el.

După ce ușa s-a închis, am rămas pe loc un timp îndelungat, înjurând încet printre dinți, neștiind de ce lăsam această întâmplare să mă deranjeze. Apoi am mers în bucătărie și-am apucat primul lucru care mi-a căzut sub ochi – o pâine ambalată – și m-am întors la ușa din dos.

Plănuiam ce aveam de gând să îi spun – ceva de genul: „Să nu te aștepți la mai mult", dar când am deschis ușa dispăruse deja.

Am aprins becul din spatele casei. Lumina galbenă și neclară s-a revărsat pe suprafața înghețată a curții, cu reflexii ciudate oglindite de stratul subțire și înghețat de lapoviță. Cam la trei metri de ușă, am văzut blugii și puloverul zdrențuit zăcând într-un grămadă dezordonată.

Cu ochii și urechile arzându-mi în frig, m-am îndreptat încet înspre grămada de haine, lapovița scârțâindu-mi sub picioare, și m-am oprit să îi studiez forma. Una din mânecile puloverului era azvârlită în afară, ca și cum ar arăta spre pădurea de brad din depărtare. Mi-am ridicat privirea și, bineînțeles, acolo era. Un lup gri-maroniu la doar câțiva metri depărtare, holbându-se la mine cu ochii verzi ai lui Cole.

– Fratele meu a murit, i-am zis.

Lupul n-a clintit nici o ureche; lapovița și ninsoarea i se așterneau pe blană.

– Nu sunt o persoană de treabă.

Continua să stea nemișcat. Am făcut un mic efort mental, încercând să împac ochii lui Cole cu fața lupului. Am desfăcut pâinea și am ținut punga astfel încât feliile s-au rostogolit pe pământul de la picioarele mele. Nici nu s-a clintit – numai se uită fix la mine, fără să clipească, ochii omenești pe fața unui animal.

– Dar nu ar fi trebuit să-ți spun că sărutul tău a fost prost, am adăugat, tremurând de frig puțin.

Apoi nu eram sigură ce să mai spun despre sărut, așa că am tăcut.

M-am întors înapoi la ușă. Înainte să intru, am împăturit hainele și am aruncat ghiveciul gol de lângă ușă peste ele ca să le protejeze de vremea rea. Apoi l-am lăsat afară în noapte.

Mai vedeam și acum ochii lui omenești, pe fața aceea de lup; arătau la fel de goi precum mă simțeam eu.

Treisprezece

Sam

Îmi era dor de mama.

Nu-i puteam explica asta lui Grace, pentru că știam că tot ce vedea ea când se gândea la mama erau cicatricile sălbatice pe care părinții mei mi le lăsaseră pe încheieturile mâinilor. Și era adevărat, amintirea alor mei încercând să omoare micul monstru în care mă transformasem era așa de puternic întipărită în mintea mea încât uneori părea că îmi crapă capul; vechile răni erau atât de adânc săpate în conștiința mea, încât simțeam lamele de ras de fiecare dată când eram pe lângă o cadă.

Dar aveam și alte amintiri despre mama, care se scufundau printre crăpături tocmai când mă așteptam mai puțin. Ca de exemplu acum, când stăteam aplecat deasupra tejghelei la Raftul Strâmb, cărțile zăcând la câțiva centimetri de mâinile mele goale, privind pe fereastră noaptea cafenie ce se furișa lent. Ultimele cuvinte pe care le citisem îmi rămăseseră pe buze – din Mandelstam, care scrisese despre mine, fără să mă fi putut cunoaște vreodată:

„Dar eu nu-s lup de sânge."

Afară, ultima picătură de soare poleia cu chihlimbar orbitor colțurile mașinilor parcate și umplea băltoacele din stradă cu aur lichid. Înăuntru, magazinul nu mai era de mult scăldat în lumina zilei muribunde, întunecat și gol și pe jumătate adormit.

Mai erau 20 de minute până la terminarea programului.

Era ziua mea.

Îmi aduceam aminte cum mama îmi făcea prăjituri de ziua mea. Niciodată un tort, de vreme ce erau numai părinții mei și cu mine, iar eu aveam apetitul unei rândunici, ciugulind și alegând cu grijă ceea ce mâncam. Un tort s-ar fi uscat până să îl mâncăm.

Așa că mama făcea prăjituri. Îmi aminteam aroma de vanilie a glazurii, garnisită în grabă deasupra prăjiturii cu un cuțitaș de unt. În mod normal, prăjitura ar fi fost banală, dar prăjitura aceasta specială avea o lumânare înfiptă în glazură. O mică flacără se întindea din fitilul lumânării, cu un bob de ceară topită tremurând sub ea, iar prăjitura se transforma în ceva strălucitor și frumos și special.

Adulmecam încă mirosul de biserică al chibritului stins, vedeam oglindirea flăcării în ochii mamei mele, simțeam pernele moi ale scaunelor din bucătărie sub picioarele mele osoase și ridicate. O auzeam pe mama spunându-mi să-mi țin mâinile în poală și o vedeam așezând prăjitura în fața mea – nu mă lăsa să țin farfuria în mână, ca să nu-mi trântesc lumânarea în poală.

Părinții mei au fost mereu foarte grijulii cu mine, până în ziua când au decis că trebuia să mor.

Stând înăuntrul magazinului, mi-am luat fruntea în palme și m-am holbat la colțul vechi și îndoit al cărții care zăcea între coatele mele. Puteam observa cum coperta nu era doar o singură foaie de hârtie, ci de fapt era o bucată de carton tipărită, cu un strat protector deasupra, și vedeam că ultimul strat se dezlipise și lăsase un colț al adevăratei coperți să se păteze, să se îngălbenească și să se zdrențuiască.

Mă întrebam dacă într-adevăr mi-o aminteam pe mama făcându-mi prăjituri sau dacă era o imagine pe care creierul meu o furase dintr-una din miile de cărți pe care le citisem. Imaginea mamei altcuiva, lipită peste a mea, furișându-se în gândurile mele ca să-mi umple golul.

Tot ținând fruntea în palme, mi-am ridicat privirea, aducându-mi perechile de cicatrici de pe încheieturi la nivelul ochilor. În lumina slabă a serii, venele mele erau vizibile sub pielea translucidă a mâinilor, dar ramificațiile albastre dispăreau sub asprimea țesutului cicatrizat. În gândul meu, întindeam mâna să iau prăjitura din farfurie, cu brațe fine și fără urme, imaculate prin iubirea părinților mei. Mama mi-a zâmbit.

La mulți ani.

Am închis ochii.

Nu știu de cât timp stăteam cu ochii închiși, când zgomotul clopoțelului de la ușă mă făcu să tresar. Eram pe cale să îi spun nou-venitului că magazinul nu mai era deschis, când Grace s-a întors cu fața, închizând ușa cu umărul în urma ei. Într-o mână ținea o tavă de băuturi, iar în cealaltă o pungă de la Subway[1]. Parcă încă o lumină fusese aprinsă în magazin; tot locul părea mai strălucitor.

Eram prea uluit pentru a sări să o ajut și, până mi-am dat seama, așezase deja bunătățile pe tejghea. Venind în spatele ghișeului, și-a aruncat brațele în jurul umerilor mei și mi-a șoptit la ureche:

– La mulți ani.

Mi-am desfăcut mâinile din îmbrățișare și le-am înfășurat în jurul taliei ei. Am tras-o aproape de mine și mi-am lipit fața de gâtul ei, ascunzându-mi surprinderea.

– De unde știai?

– Beck mi-a spus înainte să se transforme. *Tu* ar fi trebuit să-mi spui.

[1] Subway – lanț american de restaurante fast-food (n.tr.)

S-a dat înapoi pentru a mă privi.

– La ce te gândeai când am intrat?

– La cum e să fiu Sam.

– Ce lucru minunat să fii, spuse Grace și apoi zâmbi, un zâmbet din ce în ce mai larg, până când am simțit că expresia feței mele o oglindea pe a ei, nasurile noastre atingându-se. În cele din urmă, Grace s-a dat la o parte și mi-a făcut semn spre darul ei de pe tejghea, ce împrejmuia teancul de cărți cu un aer destul de tainic.

– Îmi pare rău că nu e mai elegant. Nu prea există locuri pentru o cină romantică în Mercy Falls și, chiar dacă există, sunt cam săracă în momentul ăsta, oricum. Poți să mănânci acum?

M-am strecurat pe lângă ea și am mers la ușa de la intrare, încuind-o și întorcând semnul DESCHIS cu fața pe cealaltă parte.

– Ei bine, e momentul să închid. Vrei să mergem acasă cu mâncarea? Sau sus?

Grace aruncă o privire spre scările acoperite cu un covor roșu-închis care duceau la masardă, iar eu am înțeles îndată.

– Cară tu băuturile cu mușchii tăi mari, zise ea evident ironic. Iar eu iau sendvișurile, de vreme ce nu sunt casabile.

Stingând luminile la parter, am urmărit-o pe scări, cu tava cartonată de băuturi în mână. Picioarele ni se afundau cu un sunet delicat în covorul gros, în timp ce urcam spre mansarda slab luminată. Cu fiecare pas, simțeam că mă înălțam din ce în ce mai mult deasupra acelei amintiri trecute a zilei mele de naștere, spre ceva infinit mai real.

– Ce mi-ai luat? am întrebat-o.

– Sendvișuri aniversare. Logic.

Am aprins lampa în formă de crin așezată pe rafturile joase; când m-am așezat lângă Grace, pe canapeaua veche, cele opt becuri proiectau asupra noastră un model haotic de lumină colorată în roșu trandafiriu.

Sendvișul de ziua mea s-a dovedit a fi din friptură de vițel cu maioneză, la fel cel al lui Grace. Am întins șervețelele între noi astfel încât marginile s-au suprapus și Grace mi-a cântat fals „Mulți ani trăiască".

– Și mulți ani fericiți, adăugă ea într-un ritm cu totul nou.

– Hei, mulțumesc, i-am spus atingându-i bărbia, și ea mi-a zâmbit.

După ce ne-am terminat sendvișurile – bine, eu aproape mi-l terminasem pe-al meu, iar ea mâncase pâinea de pe al ei – a arătat spre ambalaj.

– Ar trebui să strângi hârtiile alea, și eu o să-ți arăt cadoul.

M-am uitat la ea cu sprâncenele ridicate, în timp ce a luat rucsacul de pe podea în poală.

– Nu trebuia să-mi iei nimic. Mă simt jenat când primesc cadouri.

– Dar voiam să-ți iau. Nu îl strica începând să te rușinezi acum. Ți-am spus să arunci hârtiile alea!

Mi-am aplecat capul și-am început să le împăturesc.

– Tu și cocorii ăia!

A început să râdă când a văzut că împăturiam una dintre hârtiile mai curate într-o pasăre mare și bleagă, tipărită cu logoul lanțului Subway.

– Ce tot ai cu ei?

– Obișnuiam să le fac pentru momentele frumoase. Ca să le țin minte. Am fluturat cocorul Subway spre ea; fâlfâia din aripile pleoștite și încrețite. Știi că n-o să uiți niciodată de unde ai cocorul ăsta.

Ea l-a studiat.

– Cred că e o presupunere destul de sigură.

– Misiune îndeplinită, am spus încet și-am așezat cocorul jos pe podea, lângă canapea.

Știam că trăgeam de timp până ca ea să-mi prezinte cadoul. Aveam un gol în stomac când mă gândeam că îmi luase ceva. Dar de Grace nu te puteai eschiva.

– Acum, închide ochii. Vocea ei era încărcată cu ceva – anticipație. Speranță. Mi-am spus o rugăciune în tăcere: *„Fie ca orice mi-a luat să îmi placă"*. În gândul meu, am încercat să-mi imaginez cum ar arăta fața mea plină de încântare, pentru a o avea pregătită să o afișez indiferent ce îmi oferea.

Am auzit-o închizând fermoarul de la rucsac și-am simțit pernele legănându-se când s-a așezat din nou pe canapea.

– Ții minte prima dată când am venit aici? m-a întrebat în timp ce stăteam acolo, pe jumătate singur în întunericul ochilor mei închiși.

Nu era o întrebare pusă cu scopul de a răspunde la ea, așa că doar am zâmbit.

– Îți aduci aminte cum m-ai pus să închid ochii și mi-ai citit poezia aceea de Rilke? Vocea ei se apropia; i-am simțit genunchiul atingându-mă. În momentul acela te iubeam atât de mult, Sam Roth!

Pielea mi s-a încordat într-un tremur și am înghițit în sec. Știam că mă iubește, dar nu o spunea aproape de loc. Chiar și numai asta putea fi cadoul ei pentru mine. Stăteam cu mâinile deschise în poală. Am simțit cum îmi îndeasă ceva în ele. Mi-a închis una din mâini peste cealaltă. Hârtie.

– Nu mă gândeam niciodată că pot să fiu la fel de romantică precum ești tu. Știi că nu sunt bună la asta. Dar – în fine.

Și a râs puțin amuzată de sine, atât de fermecătoare că aproape am uitat de mine însumi și era să deschid ochii pentru a o privi râzând.

– Ei bine, nu mai pot aștepta. Deschide ochii!

I-am deschis. În mâna mea era o foaie printată și împăturită. Vedeam urmele scrisului imprimat pe partea cealaltă, dar nu vedeam ce scrie..

Grace de-abia putea să stea locului. Nerăbdarea ei era greu de suportat pentru că nu știam dacă voi putea să îi răspund cu același entuziasm.

– Deschide-o.

Am încercat să-mi amintesc fața bucuroasă la care mă gândisem. Sprâncenele ridicate, zâmbetul larg, ochii întredeschiși.

Am desfăcut foaia.

Și am uitat complet cum ar fi trebuit să arate fața mea. Pur și simplu stăteam pe loc, uitându-mă fix la cuvintele de pe foaie; nu îmi venea să cred. Nu era cel mai deosebit cadou, deși pentru Grace probabil că fusese greu de îndeplinit. Ce era uimitor era faptul că îmi era destinat mie, un obiectiv pe care nu fusesem suficient de curajos să mi-l notez. Era ceva ce-mi spunea că mă cunoaște. Ceva care făcea ca toate mărturisirile de iubire să fie adevărate.

Era o factură. Pentru cinci ore de înregistrat la un studio de muzică.

M-am uitat la Grace și-am văzut că anticipația ei se transformase în ceva complet diferit. Îngâmfare. Îngâmfare absolută și completă, deci se părea că expresia afișată inconștient de fața mea mă dăduse de gol.

– Grace, am răspuns, cu o voce mai joasă decât mă așteptasem.

Micul ei zâmbet arogant amenința să devină mai mare.

– Îți place? m-a întrebat, deși întrebarea era inutilă.

– Eu...

M-a salvat de la a fi nevoit să completez restul frazei.

– Este în Duluth. Am planificat-o pentru una din zilele când suntem amândoi liberi. M-am gândit că ai putea să cânți unele din melodiile tale și... Nu știu. Să faci orice crezi tu că poți să faci.

– Un demo, am spus încet.

Cadoul însemna mai mult decât știa ea – sau poate înțelegea tot ceea ce implica. Era mai mult decât un impuls către mine să fac mai multe cu muzica mea. Era o conștientizare a faptului că puteam să merg mai departe. Că avea să fie o nouă săptămână și o nouă lună și un nou an pentru mine. Mersul la studio însemna a face planuri pentru un viitor complet nou. Însemna că, dacă îi dădeam cuiva demo-ul

meu și ei îmi spuneau: „O să iau legătura cu tine într-o lună“, puteam să cred că voi fi încă om până când ei mă vor contacta.

– Doamne, te iubesc, Grace!

Am rămas cu factura în mână și am îmbrățișat-o strâns pe după gât. Mi-am apăsat buzele pe tâmpla ei și am strâns-o din nou tare. Am pus *hârtia jos, lângă cocorul Subway.*

– O s-o împături și pe ea într-un cocor? m-a întrebat și apoi și-a închis ochii ca să o sărut din nou.

Dar nu am făcut asta. Doar i-am dat părul la o parte de pe față, mângâind-o, ca să o pot privi așa cu ochii închiși. Îmi aducea aminte de acei îngeri ce stăteau pe *morminte, cu ochii închiși, cu privirile ridicate* și brațele împreunate.

– Ești fierbinte din nou. Te simți bine?

Ea nu a deschis ochii, mă lăsa în continuare să-i mângâi fața, ca și când îi aranjam încă șuvițele de păr. Degetele mele erau reci pe pielea ei caldă.

– Îhmm, a răspuns.

Așa că am continuat să-i mângâi pielea cu degetele. Mă gândeam să îi spun la ce mă gândeam acum, cuvinte precum „Ești frumoasă“ și „Ești îngerul meu“, dar când era vorba de Grace, cuvintele de felul ăsta însemnau mai mult pentru mine decât pentru ea. Erau expresii bune de aruncat pentru ea, lucruri care o făceau să zâmbească pentru o secundă, dar... pur și simplu dispăreau după aceea, prea siropoase și banale ca să fie adevărate. Pentru Grace, acestea erau lucrurile care contau: mâinile mele pe obrajii ei, buzele mele lipite de ale ei. Atingerile trecătoare care însemnau că o iubesc.

Când m-am aplecat să o sărut, am prins doar o mică adiere din mirosul acela dulce și cu aromă de alună al lupului pe care îl găsise în pădure atunci, atât de puțin perceptibil încât era posibil să mi-l fi imaginat. Dar numai gândul la asta a fost de ajuns ca să îmi strice momentul.

– Hai să mergem acasă.

– Asta e casa ta, spuse Grace cu un zâmbet jucăuș. Nu mă poți păcăli.

Dar m-am ridicat în picioare, trăgând-o de ambele mâini ca să o ridic după mine.

Vreau să ajung acasă înaintea părinților tăi. Au început să ajungă acasă destul de devreme.

– Haide să fugim, spuse Grace încet, aplecându-se să adune rămășițele de la sendvișuri și băuturi.

I-am ținut punga pentru a arunca totul înăuntru și am privit-o cum a recuperat cocorul făcut din hârtia sendvișului înainte să coborâm scările.

Ținându-ne de mână, am traversat magazinul acum întunecat și am ajuns afară unde era parcată Mazda albă a lui Grace. Când s-a așezat pe scaunul șoferului, mi-am dus palma la nas, încercând să mai simt o urmă a mirosului de adineauri. Nu l-am mai simțit, dar lupul dinăuntrul meu nu putea ignora amintirea mirosului în acel sărut.

Era precum o voce slabă șoptind într-o limbă străină, suflând un secret pe care nu-l puteam înțelege.

Paisprezece

Sam

Ceva m-a trezit.

Nu eram sigur ce anume, înconjurat de întunericul monoton și familiar al camerei lui Grace. Nu se auzea nimic afară, și restul casei zăcea într-o tăcere pe jumătate conștientă a nopții. Grace era liniștită și ea, se rostogolise depărtându-se de lângă mine. Mi-am încolăcit mâinile în jurul ei, lipindu-mi nasul de ceafa ei ce mirosea plăcut a săpun. Firele de păr micuțe și blonde îmi gâdilau nările. Am tresărit și mi-am retras fața, iar Grace oftă în somn, încolăcindu-și și mai strâns spatele după poziția corpului meu. Și eu trebuia să dorm – aveam munca de inventariat la magazin dis-de-dimineață –, dar ceva în subconștientul meu zumzăia cu o atenție încordată. Stăteam, așadar, întins lângă ea, lipiți unul de altul ca două linguri, până când pielea ei s-a încins atât tare încât a devenit incomod.

M-am dat câțiva centimetri mai la o parte, ținând în continuare mâna pe spatele ei. De obicei, ridicarea domoală a coastelor sub palma mea atunci când respira reușea mereu să mă facă să adorm. Dar nu și în noaptea asta.

În noaptea asta nu mă puteam abține să nu-mi aduc aminte cum mă simțeam exact înainte de a mă transforma. Cum mi se făcea pielea ca de găină de la frigul care mi se furișase sub piele. Cum mi se întorcea stomacul pe dos și mă copleșea o greață dureroasă. Radiația lentă de durere de-a lungul coloanei vertebrale, răspândindu-se împreună cu amintirile celuilalt corp. Gândurile îmi dispăreau încet, zdrobite și făurite din nou pentru a se potrivi craniului meu iernatic.

Somnul mă ocolea, îmi scăpa pur și simplu. Instinctele mă înțepau necontenit, mă îndemnau să stau la pândă. Întunericul îmi apăsa ochii, în timp ce lupul dinăuntrul meu îngâna: „Ceva nu este în regulă."

Afară, lupii începeau să urle.

• Grace •

Îmi era prea cald. Așternutul mi se lipise de pulpele ude. Simțeam gustul transpirației în colțul gurii. În timp ce lupii urlau afară, pielea îmi furnica de căldură, o sută de înțepături mici de ace pretutindeni pe mâini și pe față. Totul mă deranja: greutatea incomodă a păturii de pe mine, mâna rece a lui Sam pe șold, urletele tânguitoare și stridente ale lupilor de-afară, imaginea lui Sam apăsându-și tâmplele, forma pielii pe propriul corp.

Dormeam. Visam. Sau eram trează, și de-abia îmi revenisem din vis. Nu îmi puteam da seama.

În mintea mea, îi vedeam pe toți oamenii pe care îi privisem transformându-se în lupi: pe Sam, întristat și chinuit, pe Beck, puternic și stăpânit, pe Jack, sălbatic și îndurerat, pe Olivia, iute și degajată. Toți mă iscodeau cu privirea din pădure, zeci de ochi privindu-mă: intrusul, cel care nu se transformase.

Limba mi s-a lipit de cerul gurii ca de o hârtie șmirgheluită. Voiam să-mi ridic fața de pe perna umedă, dar simțeam că îmi cerea un

efort mult prea mare. Mă tot foiam, aşteptând să mă ia somnul, dar ochii mă dureau atât de tare, încât nu îi puteam închide.

Dacă nu m-aş fi vindecat, mă întrebam, cum ar fi fost transformarea mea? Ce fel de lup aş fi fost? Privindu-mi mâinile, mi le imaginam gri-închis, cu dungi albe şi negre. Simţeam greutatea gulerului de blană atârnându-mi pe umeri şi ghiontul de greaţă din stomac.

Pentru o singură clipă minunată, nu am simţit nimic altceva decât aerul rece din cameră pe pielea încinsă şi nu auzeam nimic altceva decât respiraţia lui Sam lângă mine. Dar apoi lupii au început să urle din nou, şi corpul mi s-a cutremurat, cu o senzaţie care era în acelaşi timp şi nouă, şi oarecum familiară.

Urma să mă transform.

Lupul ce creştea în mine mă sufoca, îmi străpungea peretele stomacului, îşi înfigea ghearele în pielea mea, încercând să mă întoarcă pe dos.

Îmi doream să mă transform, şi muşchii îmi ardeau şi-mi gemeau.

Durerea m-a străpuns

Nu mai aveam voce

Eram în flăcări.

Am ţâşnit din pat, sfâşiindu-mi pielea de pe mine.

Sam

M-am trezit brusc, zvâcnind, străpuns de ţipătul lui Grace. Avea o temperatură extrem de ridicată şi era suficient de aproape de mine ca să mă ardă, deşi prea departe ca să o pot atinge.

– Grace! am şoptit, eşti trează?

Aşternuturile alunecară la o parte când s-a rostogolit de lângă mine ţipând din nou. În lumina difuză, nu puteam să-i văd decât umărul, şi mi-am întins mâna, prinzându-l în palmă ca într-un căuş.

Era scăldată în transpirație, iar pielea îi tremura, un freamăt pe care nu îl cunoscusem până acum.

– Grace, trezește-te! Ești bine?

Inima îmi bătea atât de tare încât mi se părea că n-o voi putea auzi, chiar dacă într-adevăr mi-ar răspunde.

S-a zvârcolit sub atingerea mea, și-apoi a țâșnit în sus, cu ochii sălbatici, și trupul volatil și palpitând. Nu o mai recunoșteam.

– Grace, vorbește-mi, i-am șoptit, deși șoptitul părea fără rost în urma ultimului țipăt.

Se holba la mâinile ei cu un fel de mirare. I-am pus mâna pe frunte; ardea îngrozitor, mai tare decât mi-am imaginat vreodată că era posibil. I-am cuprins gâtul în palme și s-a înfiorat de parcă erau de gheață.

– Cred că ești bolnavă, am spus, stomacul întorcându-mi-se pe dos. Ai febră.

Și-a răschirat degetele larg, studiindu-și mâinile tremurânde.

– Am visat – am visat că mă transformam. Am crezut că...

Și dintr-odată scoase un geamăt cumplit și se ghemui îndepărtându-se de mine și înfășurându-și mâinile în jurul ei.

Nu știam ce să fac.

– Ce se întâmplă? am întrebat-o fără să aștept un răspuns și fără să-l primesc. Îți aduc puțin paracetamol sau ceva. E în baie?

Ea gemea întruna. Era îngrozitor.

M-am aplecat să îi văd fața, și în clipa aceea am simțit mirosul.

Duhnea a lup.

„Lup, lup, lup".

Dinspre Grace.

Mirosul de lup.

Nu se putea. Probabil, era de la mine. Mă rugam să fie de la mine.

Mi-am adulmecat umărul, am inspirat. Apoi am dus mâna la nas, pe cea cu care tocmai îi atinsesem fruntea.

„Lup".

Inima mi s-a oprit în loc.

Și apoi ușa s-a deschis și lumina din hol a inundat camera.

– Grace? era vocea tatălui ei.

Lumina din dormitor s-a aprins, și ochii lui m-au găsit stând lângă ea.

– Sam?

Cincisprezece

Grace

Nici nu l-am văzut pe tata intrând. Nu mi-am dat seama că era acolo decât în momentul în care i-am auzit vocea, în depărtare, precum trece sunetul prin apă.

– Ce se petrece aici?

Vocea lui Sam se auzea ca o coloană sonoră îngânată pe ritmul durerii care ardea în mine. Mi-am luat perna în braţe şi m-am holbat la perete. Vedeam umbra difuză a lui Sam reflectată pe perete, şi pe cea mai ascuţită a tatălui meu, mai aproape de luminile din hol. Le priveam mişcându-se când în spate, când în faţă, formând o singură umbră mai mare, şi apoi iarăşi două umbre separate.

– Grace. *Grace Brisbane.* Vocea tatălui meu crescu în volum. Nu te purta ca şi când nu aş fi aici.

– Domnule Brisbane, începu Sam.

– Nu – nu – nu mă lua pe mine cu „domnule Brisbane", sări tata. Nu-mi vine să cred că mai poţi să mă priveşti în ochi, şi pe la spatele nostru să...

Nu voiam să mă mişc deoarece cu fiecare mişcare focul dinăuntrul meu ardea şi mai tare, dar nu-l puteam lăsa pe tata să spună

asta. M-am răsucit spre ei, cutremurându-mă la ghimpii de durere care mă înţepau în stomac.

– Tată. Nu. Nu-i spune asta lui Sam. Tu nu ştii.

– Să nu crezi că nu sunt supărat şi pe tine! Ne-ai trădat complet şi profund încrederea în tine.

– Vă rog, spuse Sam, şi acum am observat că era aşezat pe marginea patului în pantaloni de trening şi tricou, cu braţele încrucişate atât de strâns încât îi rămâneau urme albe în piele. Ştiu că sunteţi supăraţi pe mine, şi puteţi să fiţi în continuare şi nu vă învinuiesc, dar ceva nu e în regulă cu Grace.

– Ce se petrece aici? se auzi acum vocea mamei. Sam? Nu-mi vine să cred, continuă ea pe un ton ciudat şi dezamăgit care ştiam că îl va distruge pe Sam.

– Vă rog, doamnă Brisbane, zise Sam, deşi mama îi spusese mai demult să o strige Amy, şi el de obicei o striga aşa. Grace este foarte, foarte caldă.

– Dă-te la o parte de lângă pat. Unde ţi-e maşina? vocea tatălui meu se auzi din nou în fundal, în timp ce eu mă uitam fix la forma ventilatorului de deasupra mea, imaginându-mi că porneşte şi îmi usucă sudoarea de pe frunte.

Faţa mamei apăru înaintea mea şi am simţit că îmi pune mâna pe frunte.

– Puiule, chiar pari să ai febră. Te-am auzit ţipând.

– Stomacul meu, am şoptit eu, cu grijă să nu deschid prea mult gura, de teamă ca nu cumva ceea ce aveam înăuntrul meu să se strecoare afară fără voia mea.

– O să încerc să găsesc termometrul.

Mama dispăru din faţa mea. Auzeam vocile lui Sam şi a lui tata turuind întruna şi-ntruna. Nu ştiam ce ar putea avea de spus. Mama reveni.

– Încearcă să te ridici, Grace.

Am scos un țipăt când m-am ridicat, simțeam cum niște gheare mă zgârie pe sub piele. Mama mi-a întins un pahar cu apă, în timp ce se uita atentă la termometru.

Sam, care stătea lângă ușa dormitorului, s-a răsucit brusc când paharul mi-a alunecat din mâna vlăguită și a aterizat direct pe podea, cu un zgomot greoi și distant. Mama se holbă la pahar, și apoi la mine.

– Mamă, cred că sunt chiar bolnavă, am șoptit cu degetele încă înfășurate în jurul unui pahar invizibil.

– Pân-aici a fost, spuse tata. Sam, ia-ți haina. Te duc la mașină. Amy, ia-i temperatura. Mă întorc în câteva minute. Am telefonul la mine.

Mi-am întors ochii spre Sam, și expresia lui m-a străpuns.

– Vă rog, nu-mi cereți să o las în starea asta, spuse el.

Respirația mi s-a întețit puțin.

– Nu îți cer, spuse tata. Îți ordon. Dacă mai vrei *vreodată* să ți se permită să o vezi pe fiica mea, trebuie să ieși din casa mea în momentul ăsta, pentru că așa îți poruncesc eu.

Sam și-a trecut mâinile prin păr și apoi și le-a prins din nou la ceafă, cu ochii închiși. Pentru o clipă, toți ne-am ținut respirația, așteptând să vedem ce va face. Tensiunea din corpul lui era zugrăvită atât de clar, încât o explozie părea iminentă.

A deschis ochii și, când a vorbit, aproape că nu i-am recunoscut vocea.

– Nici – nici să nu *rostiți* așa ceva. Nu mă amenințați cu asta. O să plec. Dar nu...

Și nici măcar n-a mai putut continua. L-am văzut înghițind în sec, și cred că i-am strigat numele, dar cobora deja scările cu tata după el.

O clipă mai târziu, mi s-a părut că aud motorul mașinii tatălui meu accelerând, dar era mașina mamei, iar eu eram în ea, și simțeam că febra mă înghite de vie. De partea cealaltă a geamului mașinii,

stelele înotau pe cerul rece al nopţii de deasupra mea în timp ce maşina mergea, iar eu mă simţeam mică şi singură şi copleşită de durere. „Sam Sam Sam Sam Sam unde eşti?"

– Puiule, spuse mama de la volan. Sam nu-i aici.

Mi-am înghiţit lacrimile şi-am privit stelele dispărând de sub privirile mele.

Șaisprezece

Sam

Noaptea când Grace a mers la spital fără mine a fost noaptea în care mi-am îndreptat în cele din urmă atenția spre lupi.

A fost o noapte plină de mici coincidențe, care s-au întâlnit formând ceva mai mare. Dacă Grace nu s-ar fi îmbolnăvit în noaptea aceea, dacă părinții ei ar fi întârziat așa cum făceau de obicei, dacă nu ne-ar fi descoperit, dacă nu m-aș fi întors acasă la Beck, dacă Isabel nu l-ar fi auzit pe Cole la ușa din spatele casei ei, dacă nu l-ar fi trimis la mine, dacă Cole n-ar fi fost în egală măsură drogat, nemernic și genial – cum ar fi fost atunci viața mea?

Rilke spune: „Verweilung, auch am Vertrautesten nicht, ist uns gegeben" – „Nu ne este permis să zăbovim, nici cu ceea ce iubim".

Mâna mea simțea deja lipsa atingerii lui Grace.

Nimic n-a mai fost la fel după acea noapte. Nimic.

După ce am urcat în mașină, tatăl lui Grace m-a condus până la aleea înghesuită din spatele librăriei, unde era parcat Volkswagenul meu, conducând cu atenție ca să nu-și zgârie oglinzile de coșurile de gunoi așezate pe amândouă trotuarele. A oprit chiar în spatele mașinii

mele; felinarul pâlpâitor care atârna de la al doilea etaj al librăriei îi lumină fața tăcută. Și eu tăceam, cu gura pecetluită de un aluat toxic alcătuit din vină și furie. Stăteam acolo amândoi, și dintr-odată ștergătorul porni și zgârie parbrizul, făcându-ne să tresărim. Îi dăduse din greșeală drumul pe modul intermitent când semnalizase intrarea pe alee. Îl lăsă să șteargă încă o dată parbrizul care era deja curat, înainte să-și aducă aminte să-l oprească.

Într-un final, fără să se uite la mine, spuse:

– Grace a fost mereu ireproșabilă. Timp de șaptesprezece ani, nu a intrat niciodată în vreo încurcătură la școală. Nu a consumat niciodată droguri sau alcool. E o elevă de nota zece. A fost mereu absolut perfectă.

N-am spus nimic.

El a continuat:

– Asta a fost până acum. Nu avem nevoie de nimeni ca să o corupă. Nu te cunosc pe tine, Samuel, dar în mod sigur o cunosc pe fiica mea. Și știu că aici este numai mâna ta. Nu încerc să te amenințacum, dar n-am de gând să te las să îmi distrugi fata. Cred că ar trebui să îți revizuiești prioritățile înainte să mai vii să o vezi.

Pentru o clipă, m-am gândit la ce aș putea spune, dar tot ce îmi venea în minte era mult prea tăios sau sincer ca să-mi imaginez că aș putea exprima așa ceva. Așa că pur și simplu am ieșit afară în noaptea înghețată, ținând în mine însumi tot ce simțeam.

Înainte să dea mașina înapoi părăsind strada goală, a așteptat exact atât cât era nevoie ca să se asigure că îmi pornea mașina. După ce a plecat, am rămas în Volkswagen cu mâinile în poală și privind fix la ușa din spatele librăriei. Aveam impresia că trecuseră zile întregi de când Grace și cu mine ieșiserăm pe ușa aceea, eu încă entuziasmat de biletul pentru studio, și ea încă fericită de reacția mea și de plăcerea de a fi știut ce cadou să îmi facă. Totuși, nu îmi mai puteam aduce aminte expresia ei încrezută acum. Singura imagine pe care mintea

mea o mai putea reproduce erau momentele în care se zvârcolea pe pat de durere, cu fața încinsă și duhnind a lup.

„Nu este decât o febră".

Asta îmi spuneam în timp ce conduceam către casa lui Beck, farurile mașinii fiind singura mea sursă de lumină în noaptea neagră ca smoala, razele farului îndoindu-se și pâlpâind când luminau trunchiurile copacilor de pe marginea drumului. Îmi repetam fraza aceasta încontinuu, chiar și când stomacul îmi șoptea că nu era așa și când mâinile îmi tânjeau să răsucească brusc volanul și să conducă înapoi spre casa familiei Brisbane.

La jumătatea drumului spre Beck, am scos mobilul și-am apelat-o pe Grace. Știam că era o idee proastă chiar în timp ce făceam asta, dar nu mă puteam abține.

A urmat o pauză, și apoi am auzit vocea tatălui ei, nu pe cea a lui Grace.

– Singurul motiv pentru care îți răspund este să-ți spun să nu mai suni, zise el. Pe bune, Samuel, dacă știi ce este mai bine pentru tine, o s-o lași baltă deocamdată. Nu vreau să vorbesc cu tine în seara asta. Nu vreau ca Grace să vorbească cu tine. Pur și simplu.

– Vreau să știu cum se simte.

M-am gândit să adaug un „vă rog", dar n-am putut să mă conving să fac asta.

A urmat o altă pauză, ca și când asculta pe altcineva. După care a continuat:

– Nu este decât o febră, să nu mai suni. Mă străduiesc din răsputeri să nu spun ceva ce aș regreta mai târziu.

De data asta chiar am auzit vocea cuiva în fundal – a lui Grace sau a mamei ei – și apoi telefonul s-a închis.

Eram precum o barcă de hârtie plutind în derivă într-un ocean imens de întuneric.

Nu voiam să merg acasă la Beck, dar nu aveam unde să mă duc. Nu aveam la cine altcineva să mă duc. Eram om, și fără Grace nu aveam nimic decât această mașină și o librărie și o casă cu o mulțime de camere goale.

Așa că am condus spre Beck – trebuia să încetez să mă mai gândesc la casa aceasta ca fiind a lui Beck – și-am parcat mașina pe aleea goală. Odată ca niciodată, lucrasem la librărie pe timpul verilor, pe când Beck era încă om, iar eu îmi mai iroseam încă iernile fiind lup. În serile de vară, când încă mai era lumină afară, pentru că seara pe timp de vară nu se făcea niciodată întuneric beznă, parcam mașina lui Beck și ieșeam din ea întâmpinând râsetele oamenilor și mirosul de grătar venind din curtea din spatele casei. Mă simțeam ciudat acum, să ies în noaptea tăcută, pielea să mi se zbârlească de frig, și să știu că toate acele voci din trecutul meu erau blocate în pădure. Toți în afară de mine.

„Grace".

Intrând în casă, am aprins becul în bucătărie, luminând pozele lipite care încotro pe toate dulapurile, și apoi l-am aprins pe cel din hol. Îl auzeam în gândul meu pe Beck șoptindu-i copilului mic de nouă ani care eram eu atunci.

„De ce trebuie să aprindem toate luminile în casă? E un fel de semnalizare pentru extratereștri?"

Și astfel m-am plimbat prin casă în noaptea aceea, și am aprins fiecare lumină, scoțând la iveală câte o amintire în fiecare cameră. Baia în care mai aveam puțin și mă transformasem în lup după ce o cunoscusem pe Grace. Sufrageria, unde Paul și cu mine zdrăngăniserăm la chitară – Fender-ul lui vechi și uzat era încă rezemat de fațada șemineului. Camera de oaspeți de la parter, unde Derek stătuse cu iubita lui din oraș până când Beck i-a făcut scandal din cauza asta. Am aprins luminile și pe scările care duceau la subsol, și pe cele din biblioteca de acolo, și apoi m-am întors sus să o aprind pe cea din biroul lui Beck,

pe care o uitasem. În sufragerie, m-am oprit să pornesc sistemul stereo scump, pe care Ulrik îl cumpărase când aveam zece ani, pentru ca eu să pot „asculta Jethro Tull așa cum trebuia ascultat". La etaj, am aprins veioza din camera lui Beck, unde nu dormise aproape niciodată, preferând să își păstreze cărțile și documentele pe pat și în schimb să doarmă pe un fotoliu la subsol, cu vreo carte deschisă pe piept. Camera lui Shelby s-a aprins sub lumina obscur gălbuie a lămpii din tavan, curată și nelocuită, fără nici un lucru care îi aparținea în afară de calculatorul ei vechi. Pentru o secundă, am fost tentat să sparg ecranul monitorului, numai pentru că simțeam nevoia să lovesc ceva, și dacă merita cineva asta, atunci acea persoană era Shelby, dar nu mi se părea că aș fi putut avea vreo satisfacție dacă îl spărgeam fără ca ea să fie de față să mă vadă în sfârșit făcând asta. Camera lui Ulrik arăta de parcă înghețase în timp. O geacă era și acum aruncată pe pat, lângă o pereche de blugi împăturită, și o cană goală pe noptieră. Urma camera lui Paul, unde pe bufet era un borcan cu doi dinți în el – unul era al lui, și altul al unui câine alb care murise.

Am lăsat camera mea la urmă. Amintirile erau agățate de fire de ață care atârnau din tavan. Pereții erau înțesați cu cărți, stivuite și sprijinite de birou. Camera nelocuită mirosea a vechi și avea un aer închis; băiatul care crescuse aici nu locuise în ea multă vreme.

Voi locui aici acum. O persoană care mișună singură în casa asta, așteptând și sperând ca restul familiei să se întoarcă. Dar exact când întindeam mâna să aprind lumina în camera întunecată, am auzit zgomotul unui motor afară.

Nu mai eram singur.

– Încerci să dirijezi aterizarea avioanelor? mă întrebă Isabel.

Părea ireală, stând în mijlocul bucătăriei în pantaloni de pijama catifelați și într-o haină albă căptușită, cu guler de blană. Nu o văzusem niciodată nemachiată, și arăta mult mai tânără așa.

– Am văzut casa de la doi kilometri. Cred că ai aprins toate luminile.

Nu am zis nimic. Tot încercam să îmi dau seama cum ajunsese Isabel aici la ora patru dimineaţa cu tipul pe care îl văzusem ultima oară schimbându-se în lup în mijlocul bucătăriei. Stătea acolo în picioare într-un tricou jerpelit şi în nişte blugi care atârnau pe el ca şi când aparţineau altcuiva, cu picioarele goale de o nuanţă alarmant de vânătă, şi cu degetele vârâte în buzunare de parcă faptul că erau îngrozitor de umflate şi decolorate nu îl deranja deloc. Felul cum se uita la Isabel şi felul în care ea evita să se uite la el păreau să sugereze că exista un fel de poveste între ei, deşi acest lucru era imposibil.

– Eşti degerat, i-am spus, pentru că era ceva la care nu trebuia să mă gândesc prea mult. Trebuie să-ţi încălzeşti degetele alea, sau o să fii tare nefericit mai târziu. Isabel, tu trebuia să ştii asta.

– Ştiu, nu sunt idioată, zise Isabel. Dar dacă părinţii mei l-ar fi prins în casă, ar fi fost mort acum, şi asta l-ar fi făcut şi mai nefericit. Am decis că posibilitatea secundară ca ei să nu observe că maşina mea lipseşte în mijlocul nopţii ar fi o variantă mai fericită.

Dacă Isabel m-a observat sau nu înghiţind în sec, nu s-a lăsat întreruptă de acest lucru.

– Apropo, el este Sam. *Acel* Sam.

Mi-a luat un moment să realizez că acum se adresa tipului încrezut şi degerat.

Acel Sam. Mă întrebam ce-i spusese despre mine. M-am uitat la el. Din nou, familiaritatea feţei sale mă sâcâia. Nu era o familiaritate reală, pe care o ai cu cineva pe care îl cunoşteai dinainte, ci mai degrabă era ca şi când ai întâlni o persoană care semăna cu un actor al cărui nume nu ţi-l mai aminteşti.

– Deci tu eşti şeful acum, zise el cu un zâmbet care m-a izbit prin sarcasmul său. Eu sunt Cole.

Şeful. Asta aşa era până la urmă, nu?

– Ai mai văzut pe vreunul dintre ceilalți lupi transformându-se? l-am întrebat.

El a ridicat din umeri.

– Eu credeam că e prea frig pentru *mine* ca să mă transform.

Degetele lui de o culoare grotescă mă deranjau atât de mult încât am plecat de lângă el și Isabel, și m-am dus la bucătărie, unde am găsit o sticluță de ibuprofen. I-am aruncat-o lui Isabel, care m-a uimit prin faptul că a prins-o.

– Asta se întâmplă pentru că de-abia ai fost mușcat. Adică, anul trecut. Temperatura nu prea are de-a face cu motivul pentru care te schimbi acum. Pur și simplu o să fie... imprevizibil.

– Imprevizibil, repetă Cole.

„Sam, nu, te rog, nu din nou, oprește-te." Am clipit, și vocea mamei a dispărut, înapoi în trecut unde îi era locul.

– Astea pentru ce sunt? Pentru el? Isabel a ridicat sticluța de pastile și a arătat cu bărbia înspre Cole. Din nou, am avut o străfulgerare că totuși ceva se petrecuse între ei.

– Da, o să doară ca naiba când o să i se încălzească degetele, am zis. Astea o să mențină durerea suportabilă. Baia e în direcția aia.

• Isabel •

Cole luă ibuprofenul din mâna mea, dar eram sigură că nu avea de gând să-l folosească. Fie pentru că se credea un nu știu ce macho dur, sau din motive religioase, sau mai știu eu ce altceva, habar nu aveam. Dar când a intrat în baia de la parter, l-am auzit aprinzând lumina, după care a pus jos sticluța cu pastile, fără să o deschidă. Apoi am auzit apa curgând în cadă. Sam s-a întors cu spatele cu o expresie ciudată și dezgustată, și mi-am dat seama că nu-i plăcea de Cole.

– Deci, Romulus, i-am zis, și el s-a întors, cu ochii lui galbeni larg deschiși. De ce ești aici așa singur? Credeam că va fi nevoie de vreo operație chirurgicală ca să vă despartă pe tine și pe Grace.

După ce petrecusem ultima oră împreună cu Cole, a cărui faţă nu trăda decât emoţiile pe care dorea el să le observ, era ciudat să văd durerea neprefăcută de pe faţa lui Sam. Singure sprâncenele negre şi groase aveau înscrisă în ele toată nefericirea lui. Mi-a trecut prin gând că era posibil să se fi certat cu Grace.

– Părinţii ei m-au dat afară, zise Sam şi zâmbi scurt, cum se întâmplă atunci când povesteşti ceva care nu e deloc amuzant şi nu vrei să spui, dar nu ştii ce altceva să faci. Grace, ăă... s-a îmbolăvit şi, ăă... ne-au găsit împreună şi m-au dat afară.

– Astă-seară?

Dădu din cap, distrus şi sincer, iar eu nici nu puteam să mă uit la el.

– Da, am ajuns aici cu puţin înaintea ta.

Strălucirea sălbatică a fiecărei lumini din casă căpătă dintr-odată sens. Nu eram sigură dacă îl admiram pentru că simţea totul atât de profund şi intens, sau dacă îl dispreţuiam pentru că avea un aşa surplus de emoţii încât trebuia să le afişeze prin toate ferestrele casei. Nu eram sigură ce simţeam.

– Dar, ămm... zise Sam, şi când rosti aceste două cuvinte am văzut cum încerca să-şi revină, la fel cum îşi aduna un cal picioarele sub el înainte să se ridice. Oricum, spune-mi de Cole. Cum de-ai ajuns cu el?

I-am aruncat o privire tăioasă înainte să-mi dau seama ce voia de fapt să spună: „Cum de-ai ajuns cu el aici?"

– E o poveste lungă, băiatule-lup, i-am zis, şi m-am prăbuşit pe canapea. Eu nu puteam să dorm, şi l-am auzit afară. Era destul de evident cine era, şi mai evident era că nu avea de gând să se transforme înapoi în lup. N-am vrut să afle ai mei şi să se crizeze, deci am ajuns aici.

Sam schiţă ceva indescifrabil din buze.

– Asta e nemaipomenit de amabil din partea ta.

– Se mai întâmplă, i-am zis, zâmbind scurt.

– Chiar se întâmplă? întrebă Sam. Cred că majoritatea oamenilor ar fi lăsat afară un străin dezbrăcat.

– Nu voiam să calc pe o grămăjoară de degete mâine-dimineață în drum spre mașină, i-am zis.

Mi se părea că Sam încearcă să mă descoasă, ca și când ar fi ghicit că asta era a doua oară când eu și Cole ne întâlneam, și că prima oară limba mea o salutase entuziasmată pe a lui și viceversa. M-am folosit de subiectul degetelor lui Cole ca să schimb cursul conversației.

– Că veni vorba, mă-ntreb cum se descurcă acolo.

M-am uitat în capătul holului, înspre baie.

Sam a ezitat. Dintr-un motiv oarecare, mi-am adus aminte că singurul bec neaprins fusese cel din baie.

– De ce nu te duci să bați la ușă să afli? zise Sam în cele din urmă. Eu mă duc sus să-i pregătesc o cameră. Doar – trebuie să mă gândesc puțin.

– Bine, cum vrei.

A dat din cap și, în momentul în care s-a întors, am zărit pentru o clipă un tumult de emoții ascunse pe fața lui care m-a făcut să mă gândesc că nu era chiar așa de ușor de citit pe cât crezusem. Îmi venea să mă duc să-l opresc și să-i cer să umple golurile din conversație – de ce era Grace bolnavă, de ce nu aprinsese și becul din baie, ce avea de gând să facă acum –, dar era mult prea târziu, și, oricum, nu eram încă fata potrivită pentru asta.

• Cole •

Mare parte din durere trecuse, iar eu stăteam întins în cadă lăsându-mi mâinile să plutească la suprafața apei și îmi imaginam cum ar fi să adorm așa, când cineva ciocăni la ușă.

Vocea lui Isabel s-a auzit imediat după ciocănit, a cărui forță deschise câțiva centimetri ușa neîncuiată.

– Ce-ai făcut, te-ai înecat?

– Da.

– Te superi dacă intru?

Dar n-a mai aşteptat să răspund; pur şi simplu a intrat şi s-a aşezat pe toaleta de lângă cadă. Gluga pufoasă, cu marginile îmblănite a gecii, dădea impresia unei cocoaşe. Părul îi atârna în fire răzleţe pe obraz. Arăta ca şi când făcea reclamă la ceva. La toalete. La geci. La antidepresive. Orice ar fi fost acel lucru, l-aş fi cumpărat. Mă privea de sus.

– Sunt dezbrăcat.

– Şi eu, răspunse Isabel. Pe sub haine.

Am schiţat un zâmbet. Trebuia să dai cezarului ce-i al cezarului.

– O să-ţi cadă picioarele?

Din cauza micimii căzii, a trebuit să-mi ridic şi să-mi îndrept piciorul ca să-mi verific degetele. Erau puţin roşii, dar puteam să le mişc şi să le simt pe toate cu excepţia degetului mic, care era încă amorţit.

– Nu azi, cred.

– Ai de gând să stai acolo pentru totdeauna?

– Probabil.

M-am afundat mai adânc în apă ca să arăt că sunt credincios ideii. M-am uitat la ea.

– Vrei să vii şi tu?

Şi-a ridicat sprâncenele cu înţeles.

– Pare puţin cam strâmt acolo.

Am închis ochii zâmbind din nou.

– Zing.

Stând aşa cu ochii închişi, simţeam că plutesc deasupra apei, încălzit şi invizibil. Ar trebui să se inventeze un drog care să te facă să te simţi aşa.

– Mi-e dor de Mustangul meu, i-am zis, mai mult fiindcă era genul de afirmaţie care i-ar fi smuls o reacţie.

– Când stai întins gol în cadă te gândeşti la maşina ta?

– Avea un radiator bestial. Te prăjeai ca lumea acolo.

Îmi era mult mai ușor să vorbesc cu ea cu ochii închiși. Nu ne mai călcam pe nervi unul pe celălalt atât de tare.

– Aș fi vrut să-l fi avut aici în seara asta.

– Și unde este?

– Acasă.

Am auzit când și-a dat haina jos. A foșnit când a așezat-o lângă chiuvetă. Toaleta a scârțâit când s-a așezat la loc.

– Și unde e „acasă"?

– New York.

– Orașul?

– Statul. M-am gândit la Mustangul meu. Negru, strălucitor, elegant, ascuns în garajul alor mei pentru că eu nu eram niciodată acasă să îl conduc. Fusese primul lucru pe care mi-l cumpărasem când mi-am încasat primul cec mare și, într-un mod ironic, fusesem prea des plecat în turneu ca să îl conduc vreodată.

– Credeam că ești din Canada.

– Eram în – era cât pe ce să zic *turneu,* mă bucuram prea mult de anonimitatea asta ca să o pierd – vacanță.

Am deschis ochii și-am văzut în privirea ei aspră că nu mă credea. Începeam să-mi dau seama că n-a avut prea multe de pierdut din asta.

– Halal vacanță, răspunse ea. Probabil că a fost nasol să alegi asta. Acum se uită la cicatricile de pe brațele mele, dar nu în felul în care mă așteptam să se uite. Nu era o privire care judeca. Era o privire înfometată. Îmi era greu să mă concentrez, prins între privirea ei și faptul că nu purta decât un maiou pe dedesubtul hainei.

– Da, am încuviințat. Tu de unde știi de lupi?

Privirea ei a trădat-o numai pentru o fracțiune de secundă, atât de rapid încât nu mi-am dat seama ce era. Când i-am surprins-o, pe fața tânără și fină, fără machiaj, m-am simțit prost pentru că întrebasem.

Apoi m-am întrebat de ce mă deranjam să mă simt prost pentru fata asta pe care de-abia o cunoscusem.

– Sunt prietenă cu iubita lui Sam, zise Isabel.

Mințisem destul, sau mai degrabă, spusesem destule jumătăți de adevăr, încât eram în stare să le recunosc. Dar din moment ce ea nu mi le-a reproşat pe ale mele, i-am întors favoarea.

– Corect, Sam, am răspuns, ca un ecou. Spune-mi mai multe despre el.

– Ți-am spus deja că este ca un fiu pentru Beck şi că acum practic îi ține locul. Ce mai vrei să știi? Nu e ca şi când aş fi prietena lui.

Dar vocea ei era admirativă. Îi plăcea de el. Eu nu îmi făcusem încă o părere despre el.

Am rostit ceea ce mă sâcâia din clipa în care l-am văzut:

– E frig, şi el e om.

– Da, şi?

– Păi, Beck m-a făcut să cred că ăsta e un lucru cam greu de obținut, dacă nu imposibil.

Isabel părea dusă pe gânduri – am zărit cum o luptă mică şi tăcută se ducea în privirea ei şi într-un sfârşit a ridicat din umeri şi mi-a răspuns:

– S-a vindecat. Şi-a provocat o febră puternică şi s-a vindecat.

Asta reprezenta un oarecare indiciu. Pentru Isabel. Ceva în vocea ei nu sună în regulă când a rostit cuvintele acestea, dar nu eram sigur cum să interpretez asta.

– Credeam că Beck ne voia pe noi – lupii cei noi – ca să avem grijă de haită tocmai pentru că nu mai sunt mulți care să se transforme în oameni pentru prea mult timp, i-am zis.

Sincer să fiu, eram uşurat. Nu-mi doream responsabilitate. Tot ce îmi doream era să mă ascund în întunericul blănii unui lup cât mai mult timp posibil.

– De ce nu i-a vindecat pe toți pur şi simplu?

– N-a ştiut că Sam se vindecase. Dacă-ar fi ştiut, n-ar mai fi făcut niciodată alţi lupi. Şi vindecarea nu funcţionează pentru toată lumea. Acum vocea lui Isabel devenise cu totul necruţătoare, şi-am simţit că nu mai luam parte la dialogul pe care chiar eu îl începusem.

– Ce bine că eu nu vreau să mă vindec, am spus încet.

S-a uitat la mine, şi vocea ei era dispreţuitoare:

– Ce bine!

Dintr-odată m-am simţit extenuat. Ca şi când în cele din urmă ea tot avea să afle adevărul despre mine oricât aş minţi eu, pentru că asta făcea deja. Avea să vadă că, dacă dădeai la o parte NARKOTIKA, eu nu rămâneam decât Cole St. Clair, şi înăuntrul meu nu se afla absolut nimic.

Simţeam din nou acea foame pustie şi familiară în interior, ca şi când sufletul îmi putrezea.

Aveam nevoie de un leac. Trebuia să găsesc un ac care să-mi alunece uşor pe sub piele sau o pastilă care să mi se dizolve sub limbă.

Nu. De ce aveam eu nevoie era să fiu lup din nou.

– Nu ţi-e frică? întrebă Isabel brusc, iar eu am deschis ochii. Nu îmi dădusem seama că îi închisesem iarăşi. Mă privea intens.

– De ce?

– De a te pierde pe tine însuţi?

I-am spus adevărul:

– Asta e exact ceea ce sper.

• Isabel •

Nu aveam ce să răspund la asta. Nu mă aşteptasem să fie sincer cu mine. Nu eram sigură cum să continuăm discuţia, pentru că eu nu eram pregătită să-i întorc favoarea.

A ridicat mâna, şi picăturile de apă se prelingeau de-a lungul ei, cu degetele puţin încreţite din cauza apei.

– Vrei să vezi dacă mi s-au dezgheţat degetele?

Stomacul mi s-a întors pe dos când i-am luat mâna umedă şi i-am mângâiat palma şi vârful degetelor. Avea ochii pe jumătate închişi şi, când am terminat de mângâiat, şi-a retras mâna şi s-a ridicat, făcând valuri în jurul lui în cadă. S-a sprijinit cu mâinile de marginea căzii, plecându-şi faţa la nivelul privirii mele. Ştiam că o să ne sărutăm din nou, şi ştiam că nu ar trebui, pentru că el decăzuse deja prea mult, şi eu mă îndreptam spre acelaşi lucru, însă nu mă puteam abţine. Îl doream prea mult.

Avea gust de lup şi de sare, şi când m-a luat de după gât ca să mă tragă mai aproape de el, o picătură de apă călduţă s-a prelins de-a lungul claviculei până în tricou şi printre sâni.

– O, zise sărutându-mă, şi eu m-am retras.

Dar nu părea prea îngrijorat când s-a uitat la umărul său şi a văzut că unghiile mele îi intraseră în piele. Ardeam încă după sărutul lui, şi de data aceasta, cel puţin, mi se părea că şi el simţea la fel, pentru că în momentul în care şi-a lipit mâna încă puţin umedă pe gâtul meu, până aproape de piept, oprindu-se exact înainte de a se strecura sub maiou, am simţit dorinţa în presiunea degetelor sale.

– Ce facem acum? am întrebat.

– Găsim un pat.

– Eu nu mă culc cu tine.

Adrenalina sărutului începea să se piardă, şi-am început să mă simt din nou ca prima dată când ne întâlniserăm. De ce îl lăsam să mă afecteze? Ce se întâmpla cu mine? M-am ridicat în picioare, mi-am luat haina şi-am pus-o din nou pe mine. Dintr-odată, mi s-a făcut îngrozitor de teamă că Sam o să-şi dea seama că ne-am sărutat.

– Şi din nou sunt lăsat să cred că sărut prost, zise Cole.

– Trebuie să plec acasă, i-am zis. Am ore mâine – azi adică. Trebuie să ajung acasă înainte ca tata să plece la serviciu.

– Cu siguranţă sărut foarte prost.

– Spune-mi doar mersi că ți-am salvat degetele. Aveam deja mâna pe clanța ușii. Și hai s-o lăsăm așa.

Cole ar fi trebuit să se uite la mine ca și când aș fi fost țicnită, dar el pur și simplu se uita la mine. Părea că nu își dă seama că a fost respins.

– Mersi pentru degete, zise el.

Am închis ușa în spatele meu și-am ieșit din casă fără să-l mai găsesc pe Sam. De-abia când eram la jumătatea drumului spre casă mi-am adus aminte cum Cole mi-a spus că spera să se piardă pe sine. Mă făcea să mă simt mai bine când mă gândeam că suferă.

Șaptesprezece

Cole

M-am trezit om, deși cearșafurile erau răsucite și miroseau a lup.

După ce Isabel plecase, noaptea trecută, Sam m-a condus pe lângă o grămadă de așternuturi care fuseseră în mod evident date la o parte de pe alt pat, și m-a instalat într-un dormitor de la parter. Camera asta era atât de galbenă încât arăta ca și când soarele ar fi vomitat pe pereții ei și s-ar fi șters apoi la gură cu masa de toaletă și perdelele. Dar avea în mijloc un pat cu lenjerie proaspătă și asta era tot ceea ce conta.

– Noapte bună, zise Sam cu o voce rece, dar nu ostilă.

N-am răspuns. Eram deja ascuns sub plapumă, mort pentru lumea din afară, fără nici măcar să visez.

Acum, clipind în strălucirea târzie a soarelui de dimineață, am părăsit patul nefăcut și-am intrat tiptil în sufragerie, care arăta cu totul diferit în lumina zilei. Peste tot numai tartane și țesături roșii care străluceau în lumina soarelui ce se revărsa prin mulțimea de geamuri din spatele meu. Părea confortabil. Nici nu se compara cu perfecțiunea gotică și încrezută a casei lui Isabel.

În bucătărie erau poze lipite care încotro pe dulapuri, o harababură de benzi de fotografii, ace cu gămălie și fețe zâmbitoare. L-am găsit imediat pe Beck în nenumărate poze, și pe Sam de asemenea, arătând ca într-un clip cu imagini încetinite care ilustra procesul lui de creștere.

Fețele lor, majoritatea dintre ele, erau vesele, zâmbeau deschis simțindu-se confortabil, ca și când scoteau tot ce e mai bun dintr-o viață ciudată. Erau multe fotografii în care făceau grătare, se plimbau cu canoe și cântau la chitară, dar era evident că toate scenele se petreceau fie în casă, fie în vecinătatea imediată a orașului. Dulapurile pline de poze transmiteau parcă două tipuri de mesaje: „Noi suntem o familie" și „Tu ești prizonier".

„Tu ai ales asta", mi-am amintit singur. Adevărul era că nu prea acordasem atenție episoadelor în care eram om. Nu prea acordasem atenție la nimic, de fapt.

– Ce-ți mai fac degetele?

Mușchii mi s-au încordat pentru o fracțiune de secundă, înainte să-mi dau seama că era vocea lui Sam. M-am întors spre el și l-am găsit stând în dreptul ușii largi de la bucătărie, cu o cană de ceai în mână, lumina din spate formând o aură în jurul umerilor săi. Ochii lui aveau o privire umbrită care aducea în parte a lipsă de somn și în parte a neîncredere față de mine.

Era un sentiment ciudat, dar în mod surprinzător relaxant, să te privească cineva fără să te judece după ceea ce pari.

Ca să-i răspund la întrebare, mi-am ridicat mâinile la nivelul capului și mi-am mișcat degetele, un gest care complet neintenționat amintea de maniera unui cavaler.

Ochii galbeni și descurajanți ai lui Sam – n-am reușit niciodată să mă obișnuiesc cu ei – se uitau întruna la mine, ducând o luptă cu el însuși.

– Ai cereale, ouă și lapte, zise el în cele din urmă pe un ton monoton.

Am ridicat o sprânceană neîncrezător.

Umerii lui Sam se lăsaseră deja în timp ce se pregătea să se întoarcă înapoi în bucătărie, dar sprânceana mea ridicată l-a făcut să se oprească. A închis ochii pentru o clipă, și apoi i-a deschis din nou.

– OK, fii atent aici. Și-a pus cana pe masa dintre noi doi și și-a încrucișat brațele. Asta-i treaba: Ce cauți aici?

Tonul pugilistic mă făcea să-mi placă de el ceva mai mult. Compensa pentru părul său bleg și pleoștit și pentru ochii triști și artificiali. Dovada că avea coloană vertebrală era un lucru bun.

– Ca să fiu lup, i-am zis, cu nesimțire. Ceea ce, printr-o coincidență, *nu* este motivul pentru care tu ești aici, dacă zvonurile sunt adevărate.

Ochii lui Sam i-au zburat spre pozele din spatele meu, în multe dintre care era și el, și apoi s-au întors la mine.

– Nu contează de ce sunt eu aici. Asta este casa mea.

– Înțeleg.

Puteam să îl ajut să iasă din încurcătură, dar nu vedeam de ce aș face asta.

Sam se gândi un moment. De fapt, mi-l și imaginam cum cântărește în mintea lui cât de mult efort să depună în conversația asta.

– Uite ce e. De obicei, eu nu mă port ca un nesimțit. Dar îmi este foarte greu să înțeleg de ce ar alege cineva viața asta. Dacă ai putea să-mi explici lucrul ăsta, ar fi mult mai ușor să ne înțelegem unul cu altul.

Mi-am întins mâinile de parcă aș fi prezentat ceva. Când făceam asta la spectacole, mulțimea înnebunea, pentru că asta însemna că urma să cânt ceva nou. Victor ar fi înțeles aluzia și-ar fi început să râdă. Sam nu cunoștea contextul, așa că pur și simplu se uită la mâinile mele până când eu am vorbit din nou:

– Ca s-o iau de la-nceput, Ringo. Același motiv pentru care omul tău, Beck, a făcut-o.

Faţa lui Sam era cu totul nedumerită.

– Dar tu ai *ales* asta. Intenţionat.

Era clar că Beck îi oferise lui Sam o variantă diferită a istoriei lui decât cea pe care mi-o oferise mie. Mă întrebam care din ele era cea adevărată. Cu toate astea, nu aveam de gând să intru într-o discuţie lungă cu Sam despre asta, care se uita la mine de parcă se aştepta să-l demaschez pe Moş Crăciun.

– Da, asta am făcut. Descurcă-te cum vrei cu asta. Acum, pot să mănânc şi eu ceva de dimineaţă, sau nu?

Sam dădu din cap – nu din cauză că era enervat, ci ca şi când ar fi gonit nişte ţânţari din jurul gândurilor sale. Se uită în treacăt la ceas.

– În fine. Cum zici tu. Trebuie să merg la muncă.

Trecu pe lângă mine, fără să se uite în ochii mei, şi apoi se răzgândi. Se întoarse în bucătărie şi mâzgăli ceva pe un sticker, pe care apoi îl lipi zgomotos de uşa frigiderului.

– Ăsta e numărul meu şi aici lucrez eu. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Se vedea clar că se forţa să fie prietenos cu mine, şi totuşi era. Era ăsta un sentiment adânc înrădăcinat de politeţe? Datorie? Ce era? Nu prea îmi plăceau oamenii politicoşi.

Sam se pregăti din nou să iasă din casă, dar se opri iarăşi în faţa uşii cu cheile zornăind.

– Probabil, o să te transformi din nou în curând. După ce apune soarele, în orice caz, sau dacă stai afară prea mult timp. Deci încearcă să stai prin preajmă, da? Ca să nu te vadă nimeni în caz că te transformi.

I-am zâmbit uşor.

Părea că vrea să mai adauge ceva, dar apoi pur şi simplu şi-a cuprins fruntea cu mâna şi s-a strâmbat. Gestul ăsta spunea toate lucrurile pe care el nu le rostise: avea destule probleme, iar eu nu eram decât una dintre ele.

Îmi plăcea lipsa asta de faimă mai mult decât mă aşteptam.

• Isabel •

Când am văzut că Grace nu e la şcoală luni, m-am ascuns în baia fetelor şi am sunat-o în pauza de prânz. Mi-a răspuns mama ei. Cel puţin, eram destul de sigură că era mama ei.

– Alo? era clar că vocea care mi-a răspuns nu era cea a lui Grace.

– Ăă, alo? am încercat să nu par prea arogantă, în caz că într-adevăr era maică-sa. O caut pe Grace.

OK, deci chiar nu-mi puteam stăpâni atitudinea din voce. Dar pe bune.

Cealaltă voce era prietenoasă.

– Cu cine vorbesc?

– Cu cine vorbesc *eu?*

– Mama! Dă-mi telefonul! am auzit în sfârşit vocea lui Grace. Au urmat foşnituri şi Grace trecu la telefon. Scuze pentru asta. Sunt pedepsită, şi se pare că asta înseamnă că lumea poate să-mi urmărească apelurile fără să mă întrebe.

Nu mai spune! Sfânta Grace e pedepsită?

– Ce ai făcut?

Am auzit o uşă închizându-se la celălalt capăt al firului. Nu era chiar zgomotul unei uşi trântite, dar era mai sfidător decât m-aş fi aşteptat din partea lui Grace.

– Am fost prinsă în timp ce dormeam cu Sam.

Faţa mea, reflectată în oglinda de la baie, era surprinsă, cu sprâncenele ridicate spre linia frunţii, şi negrul creionului dermatograf din jurul ochilor făcându-i să arate şi mai mari şi mai rotunzi decât erau în realitate.

– Ce veste minunată! Făceaţi sex?

– Nu, nu. Doar dormeam împreună în acelaşi pat. Ai mei exagerează.

– O, normal că exagerează, i-am zis, toţi părinţii n-au nici o obiecţie când fetele lor împart acelaşi pat cu prietenii lor. Ştiu că alor

mei le-ar conveni de minune. Deci cum, nu te-au mai lăsat să vii la şcoală? Asta e cam...

– Nu, e din cauză că am fost la spital, zise Grace. Am avut febră, şi iarăşi au exagerat şi m-au dus la spital în loc să-mi dea paracetamol. Cred că voiau doar un motiv să mă ţină cât mai departe de Sam. În fine, normal că a durat o veşnicie, cum se întâmplă mereu în spitale, şi m-am întors acasă de-abia seara târziu. Aşa că acum de-abia ce m-am trezit.

Nu ştiu de ce mi-am imaginat-o imediat pe Grace uitându-se în sus la domnul Grant şi cerându-i să o scutească pentru că o durea capul.

– Şi ce ai? Ce ţi-au zis doctorii?

– O viroză, sau ceva de genul ăsta. N-a fost decât o febră, răspunse Grace, atât de rapid, că abia am apucat să-mi termin întrebarea.

Nici ea nu credea ce spunea.

Uşa de la baie se deschise puţin în spatele meu.

– Isabel, ştiu că eşti acolo. Domnul McKay, profesorul tău de engleză. Dacă continui să chiuleşti de la masa de prânz, voi fi nevoit să le spun părinţilor tăi. Doar îţi spuneam. Ora începe în zece minute.

Uşa batantă se legănă închizându-se la loc.

– Iar nu mănânci? zice Grace.

– N-ar trebui să fii mai îngrijorată de problemele tale în momentul ăsta?

• Cole •

După ce Sam dispăru la „serviciu", oricare ar fi acesta, mi-am pus un pahar cu lapte şi m-am întors încet în sufragerie ca să mă uit prin sertare. Din experienţa mea, sertarele şi rucsacurile erau mijloace foarte bune de a cunoaşte pe cineva. Măsuţele din sufragerie nu-mi ofereau decât telecomenzi pentru televizor şi controlere pentru sistemele de jocuri, aşa că m-am îndreptat spre biroul pe lângă care am trecut când ieşisem din dormitorul meu.

Locul ăsta era cu mult mai promiţător. Biroul era plin de hârtii, iar calculatorul nu era protejat de parolă. Camera era făcută fix pentru a scormoni în ea, aşezată pe colţul casei, cu ferestrele pe doi dintre pereţi, unul din ei dădea exact spre stradă, aşa că puteam să văd când se întorcea Sam. Am pus paharul cu lapte lângă mousepad (cineva mâzgălise pe el cu un marker, desenând şi o fată cu sânii mari îmbrăcată *în uniformă şcolară*) *şi m-am aşezat comod pe scaun. Biroul acesta* semăna cu tot restul casei – plăcut, cu un aer masculin, şi confortabil.

Pe birou erau câteva facturi, toate pe numele lui Beck şi marcate cu precizarea PLĂTIT PRIN DEBIT DIRECT. Facturile nu erau interesante. Lângă tastatură era o agendă maro, din piele. Nici agendele nu erau interesante. În schimb, am deschis un sertar. Un teanc de programe de software, cele mai multe dintre ele utilitare, dar şi o grămăjoară de CD-uri cu jocuri. Şi astea neinteresante. Am încercat sertarul de jos, unde am fost întâmpinat de un vârtej de praf, semn că se ascundea un secret. Apoi am văzut un plic maro, pe care era scris SAM. Aşa mai zic şi eu! Am scos prima hârtie din plic. Acte de adopţie.

Acu-i acu'!

Am scuturat pe masă conţinutul plicului, şi am scos cu mâna hârtiuţele care mai rămăseseră înăuntru. Un certificat de naştere: al lui Samuel Kerr Roth, de unde aflam că era cam cu un an mai mic decât mine. O fotografie cu Sam, mic, dar cu aceeaşi coamă de păr negru pleoştit pe cap şi ochii cu pleoapele îngreunate, pe care le remarcasem şi noaptea trecută. Expresia feţei lui era complicată. Noaptea trecută, galbenul straniu de lup al ochilor săi mi-a atras atenţia; şi acum, când m-am uitat mai aproape la fotografie, am văzut că şi copilul Sam avea aceiaşi irişi galbeni. Deci nu erau lentile de contact. Cumva asta m-a făcut să mă simt mai prietenos faţă de el. Am lăsat poza jos. Sub ea era un mănunchi de tăieturi îngălbenite din ziare. Am scanat cu privirea poveştile pe care le conţineau.

> Gregory și Annette Roth, un cuplu din Duluth, au fost acuzați lunea trecută de tentativa de a-și omorî fiul de șapte ani. Autoritățile au plasat copilul (al cărui nume nu este menționat aici pentru protejarea identității sale) în custodia statului. Soarta lui va fi decisă după procesul soților Roth. Se crede că aceștia și-ar fi ținut fiul într-o cadă și i-ar fi tăiat venele cu un brici. Imediat după această faptă, Annette Roth i-a mărturisit vecinei sale, plângându-se că dura prea mult ca fiul ei să moară. Atât ea, cât și soțul ei au declarat poliției că fiul lor era posedat de diavol.

Am simțit un nod greoi de scârbă în gât, care nu voia să dispară nici când înghițeam. Îmi era greu să nu mă gândesc la fratele mai mic al lui Victor, care avea opt ani acum. M-am întors la poza în care Sam îl ținea pe Beck de mână și l-am privit iarăși, cum stătea cu ochii pe jumătate închiși holbându-se în gol, dincolo de aparatul de fotografiat. Felul cum Beck îl ținea de mână făcea ca articulația mâinii să fie vizibilă în poză, în care se observa clar tăietura recentă, roșiatică-maronie, de la un capăt la celălalt al articulației.

O mică voce dinăuntrul meu mi-a șoptit: „Și tu care îți plângi de milă".

Am vârât repede tăieturile din ziar și fotografia înapoi în plic, ca să nu mai fiu nevoit să mă uit la ele, și în loc de asta m-am uitat la teancul de documente. Era un document de împuternicire, numindu-l pe Sam ca beneficiarul acestei împuterniciri – includea și casa – și datele unui cont curent și al unui cont de economii, amândouă purtând numele lui Sam și al lui Beck.

Cam nasoală treaba. Mă întrebam dacă Sam știa că practic el este posesorul casei. Sub documente era o altă agendă neagră. Răsfoind prin ea, am descoperit însemnări de jurnal cu scrisul eficient și înclinat spre stânga al unui stângaci. M-am întors la prima pagină:

„Dacă citeşti asta înseamnă fie că eu am devenit lup pentru totdeauna, fie că eşti Ulrick şi că ar trebui să iei naibii mâna de pe lucrurile mele".

Am sărit în sus când telefonul sună.

L-am privit cum a sunat de două ori, apoi am ridicat receptorul, şi-am răspuns:

– Da.

– Cole la telefon?

Fără să-mi pot explica, mă simţeam brusc mai binedispus.

– Depinde. Mama la telefon?

Vocea lui Isabel era ascuţită prin telefon:

– Nu mi-am dat seama că ai una. Sam ştie că tu ai răspuns la telefon acum?

– Pe el îl sunai?

A urmat o pauză.

– Şi ăsta e numărul tău?

– Da, zise Isabel. Dar nu mă suna, totuşi. Ce mai faci? Eşti încă întreg?

– Pentru moment. Mă uitam prin lucrurile lui Beck, am zis, vârând plicul cu scrisoarea lui Sam şi restul conţinutului la loc în sertar.

– Glumeşti? întrebă Isabel. Şi-a răspuns singură la întrebare: Nu, nu glumeşti. Altă pauză. Şi ce-ai găsit?

– Vino să vezi.

– Sunt la şcoală.

– Eşti la şcoală şi vorbeşti la telefon?

Isabel se gândi.

– Sunt în baie încercând să-mi fac chef pentru ora următoare. Spune-mi ce-ai găsit. Un secret obţinut prin mijloace murdare o să mă binedispună.

– Actele de adopţie ale lui Sam. Şi câteva tăieturi din ziare despre cum ai lui au încercat să-l omoare. Pe lângă asta, am găsit şi o schiţă

foarte proastă a unei tipe îmbrăcate în uniformă. Cu siguranță merită văzută.

– De ce vorbești cu mine?

Mi se părea că înțeleg ce voia să spună, dar nu am răspuns după cum se aștepta:

– Pentru că tu m-ai sunat.

– Este oare pentru că nu vrei altceva decât să te culci cu mine? Fiindcă eu nu mă culc cu tine. Nu e nimic personal. Dar pur și simplu n-am de gând. Mă păstrez pură și toate cele. Deci dacă ăsta e motivul pentru care vrei să vorbești cu mine, poți să închizi telefonul.

N-am închis. Nu eram sigur dacă asta era suficient ca să-i răspundă la întrebare.

– Mai ești acolo?

– Sunt.

– Ei bine, ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

Împingeam paharul gol pe masă înainte și înapoi.

– Nu vreau decât să vorbesc cu cineva, i-am zis, îmi place să vorbesc cu tine. Nu am un răspuns mai bun decât ăsta.

– Vorbitul nu prea e ceea ce am făcut noi de fiecare dată când ne-am întâlnit.

– Ba am vorbit, am insistat eu. Ți-am povestit despre Mustangul meu. A fost o discuție foarte profundă și personală, despre ceva la care eu țin foarte mult.

– Sigur, mașina ta. Isabel nu părea convinsă. A făcut o pauză și, în cele din urmă, a continuat: Vrei să vorbești? Bine. Vorbește. Spune-mi ceva ce nu ai mai spus nimănui altcuiva.

M-am gândit o clipă.

– Broaștele țestoase au al doilea cel mai mare creier dintre toate animalele de pe planetă.

Nu i-a luat decât o secundă să se prindă:

– Nici vorbă!

– Știu. De-aia n-am mai spus nimănui asta până acum.

Se auzea un sunet de partea cealaltă a telefonului de parcă fie se abținea să nu râdă, fie tocmai făcea o criză de astm.

– Spune-mi ceva despre tine ce nu ai spus nimănui vreodată.

– Dacă eu îți spun, o să-mi spui și tu?

– Da, răspunse Isabel cam sceptică.

Am trasat pe mousepad conturul tipei desenate cu markerul, în timp ce mă gândeam. Când vorbești la telefon e ca și când ai vorbi cu ochii închiși. Te face mai curajos și mai cinstit, deoarece e ca atunci când vorbești cu tine însuți. Din același motiv îmi cântam și eu toate cântecele noi cu ochii închiși. Nu voiam să aflu ce părere avea audiența despre ele până în momentul când le terminam.

– Toată viața mea am încercat să nu fiu ca tatăl meu. Nu fiindcă el ar fi atât de îngrozitor, ci tocmai pentru că este atât de impresionant. Nimic – absolut *nimic* din ceea ce fac eu nu se poate compara cu el.

Isabel tăcea. Probabil, aștepta să vadă dacă mai adaug ceva.

– Cu ce se ocupă tatăl tău?

– Acum e rândul meu să aud ce nu ai spus tu niciodată nimănui.

– Nu, tu trebuie să vorbești mai întâi. Ai vrut să vorbești. Asta înseamnă că tu spui ceva, eu răspund, și-apoi e rândul tău să răspunzi. Este una dintre reușitele cele mai mari ale umanității. Se numește *conversație*.

Începeam s-o regret pe cea de față.

– Este un om de știință.

– Astrofizician?

– Nu, un om de știință nebun. Unul foarte competent. Dar serios, chiar nu vreau să mai continuăm discuția asta decât probabil mult mai încolo. Ca de exemplu după moartea mea. Acum pot să aud și partea ta?

Isabel inspiră adânc, destul de tare încât s-a auzit și prin telefon:

– Fratele meu a murit.

Cuvintele astea îmi sunau cunoscute. Ca și când le mai auzisem și înainte, chiar din vocea ei, deși nu-mi puteam imagina când.

– Ai mai spus asta cuiva înainte, i-am spus după ce m-am gândit.

– Dar n-am mai spus nimănui niciodată că a fost vina mea, fiindcă toată lumea credea deja că el era mort înainte să fi murit de fapt, zise Isabel.

– Asta n-are nici un sens.

– Nimic nu mai are nici un sens. De pildă, de ce vorbesc cu tine? De ce îți spun lucrurile astea când nici măcar nu îți pasă?

La întrebarea asta, cel puțin, știam răspunsul.

– Păi, tocmai de-asta îmi spui.

Știam că așa era. Dacă aveam șansa să împărtășim aceste destăinuiri oricui îi păsa cu adevărat de conținutul lor, nici unul din noi n-ar fi deschis gura să spună ceva. E mai ușor să te destăinui atunci când nu contează pentru celălalt.

Ea tăcea. Am auzit vocile altor fete pe fundal, șuvoaie stridente de conversație, fără cuvinte descifrabile, urmate de sâsâitul apei de la robinet, și apoi s-a lăsat liniște din nou.

– OK.

– OK, ce? am întrebat.

– OK, poate vei putea să mă suni. Cândva. Acum ai numărul meu.

Nici măcar n-am apucat să-mi iau la revedere, că a și închis.

Optsprezece

Sam

Nu ştiam unde era prietena mea, bateria telefonului îmi murise, locuiam într-o casă cu un vârcolac nou şi posibil ţicnit, pe care îl cam bănuiam de porniri sinucigaşe ori criminale, şi mă aflam la kilometri întregi depărtare de toate aceste probleme, numărând cotoarele cărţilor.

Undeva acolo afară, lumea mea îşi ieşea încet din propria orbită, iar eu stăteam aici, în revărsarea frumoasă şi simplă a luminii, notând *The Secret Life Of Bees (3/PB)*[1] într-un registru galben pe care scria INVENTAR.

– Ar trebui să primim dulciuri azi.

Vocea lui Karyn, proprietara magazinului, s-a auzit înainte ca ea să apară, intrând pe uşa din spate.

– Când o să ajungă tipul care se ocupă de calculatoare. Ţine-aici.

M-am întors şi-am văzut că îmi întindea un pahar de plastic.

– Asta pentru ce e?

– Pentru bună purtare. Ceai verde. Nu-i bine?

---

[1] *The Secret Life of Bees* (în traducere românească – *Viaţa secretă a albinelor),* un roman scris de autoarea americană Sue Monk Kidd, publicat în anul 2002.

Am aprobat recunoscător. Mi-a plăcut mereu de Karyn, din clipa în care am întâlnit-o. Avea cam în jur de 50 de ani, părul scurt și buclat îi albise complet, dar fața – ochii ei, mai ales – era încă tânără pe fondul sprâncenelor tot negre. Ascundea un suflet puternic în spatele unui zâmbet plăcut și competent, și se vedea cum cele mai bune părți din sufletul ei se reflectau în exterior. Îmi plăcea să cred că mă angajase pentru că îi semănam.

– Mulțumesc, i-am zis, sorbind din ceai.

Felul pregnant în care am simțit lichidul fierbinte trecând prin gâtlej și ajungând în stomac mi-a amintit că nu mâncasem încă. Mă obișnuisem prea mult cu cerealele de la micul dejun împreună cu Grace. Am îndreptat registrul spre Karyn, ca să vadă unde ajunsesem.

– Bravo. Ai găsit ceva bun?

I-am făcut semn către teancul de cărți rătăcite care stăteau pe podea în spatele meu.

– Grozav!

Dând la o parte capacul de la paharul ei de cafea, se strâmbă puțin și apoi suflă aburul de deasupra lichidului. Mă privi.

– Ești entuziasmat pentru duminică?

N-aveam nici o idee despre ce vorbea, și eram sigur că asta se vedea și pe fața mea. Am așteptat să-mi vină un răspuns, dar când acesta n-a venit, am răspuns precum un ecou:

– Sâmbătă?

Programarea la studio? Cu Grace?

– Știi de programare?

Fără să lase cafeaua din mână, a ridicat cu neîndemânare jumătate din teancul de cărți de pe podea.

– Grace m-a sunat să se asigure că nu lucrezi în ziua aceea.

Mi se părea normal că sunase. Grace nu ar fi făcut o programare pentru mine fără să se asigure că totul era aranjat dinainte. Am simțit un junghi undeva în stomac, o încovoiere dureroasă pe care o simțeam când îmi era dor de ea.

– Nu știu dacă mai mergem.

Am șovăit când am văzut-o pe Karyn ridicând o sprânceană și așteptând să continui. Și apoi i-am mărturisit detaliile pe care nu i le-am putut spune lui Isabel noaptea trecută – deoarece lui Karyn îi pasă, pe când lui Isabel nu i-ar fi păsat.

– Părinții ei m-au găsit în camera ei după ora de culcare. Am simțit cum mi se aprind obrajii. Îi era rău și-a țipat, și de aceea au venit să vadă ce se întâmplă cu ea, iar pe mine m-au dat afară. Nu știu cum se simte. Nici măcar nu știu dacă o să mă mai lase s-o văd vreodată.

Karyn n-a răspuns imediat, un lucru care îmi plăcea foarte mult la ea. Nu arunca automat cu „o să fie bine", înainte să fie sigură că era răspunsul potrivit.

– Sam, de ce nu mi-ai spus că nu poți veni la lucru astăzi? Ai fi putut să-ți iei liber.

– Inventar, am răspuns, neputincios.

– Inventarul mai putea să aștepte. Îl facem acum pentru că suntem în martie, este ger și nimeni nu mai intră în magazin, zise Karyn. Se mai gândi câteva minute, gustând din cafea și încrețindu-și nasul în timp ce bea. În primul rând, nu-ți vor interzice să o vezi. Sunteți oameni maturi acum și, în fine, probabil că-și dau seama că nici Grace n-o să sufere mai puțin decât tine. În al doilea rând, nu cred că are decât o gripă. Cum se simțea?

– Avea febră, am zis, și am rămas surprins cât de joasă era vocea mea.

Karyn m-a privit cu atenție.

– Știu că ești îngrijorat, dar toți oamenii răcesc, Sam!

– Eu am avut meningită. Meningită bacteriană.

Nu mai spusesem asta cu voce tare până acum, și acum că o făcusem în sfârșit era aproape cathartic, ca și când recunoscându-mi temerile că febra lui Grace putea fi ceva mai grav decât o banală răceală mă ajută să le stăpânesc mai bine.

– Acum cât timp?

Am aproximat în funcție de ultima sărbătoare.

– De Crăciun.

– A, n-are cum să fie transmisibilă după atâta timp, zise Karyn. Nu cred că meningita este una dintre bolile de care te îmbolnăvești după luni de zile. Cum se mai simte acum?

– Mi-a răspuns căsuța vocală de dimineață, am zis, încercând să nu mă compătimesc prea mult. Ai ei erau foarte nervoși aseară. Probabil că i-au luat și telefonul.

Karyn s-a strâmbat.

– O să le treacă. Încearcă să privești și din punctul lor de vedere.

Se plimba înainte și-napoi cu cărțile în brațe pentru a le împiedica să nu cadă, așa că mi-am pus ceaiul jos și am ajutat-o.

– Pot să privesc și din punctul lor de vedere. Asta e problema.

M-am dus la raionul de biografii să așez o biografie a Prințesei Diana care fusese pusă pe un raft greșit.

– Dac-aș fi în locul lor, aș fi furios. Ei mă cred o jigodie care a reușit să ajungă sub fusta fiicei lor și care o va părăsi cât de curând.

Karyn începu să râdă.

– Scuze, știu că nu este amuzant pentru tine.

– O să fie ilar pentru mine într-o bună zi, când o să fim căsătoriți și n-o să-i vedem decât de Crăciun, am spus, pe un ton mai furios decât mă așteptam.

– Dar tu știi că majoritatea băieților din ziua de azi nu gândesc ca tine, zise Karyn. Luând lista inventarului, s-a dus în spatele tejghelei așezându-și cafeaua lângă casa de marcat. Știi cum l-am făcut eu pe Drew să mă ceară în căsătorie? Mi-a trebuit un pistol cu electroșocuri, ceva alcool și programul *Home Shopping Network*[1]. M-a privit până când i-am zâmbit. Ce zice Geoffrey de toată treaba asta?

[1] *Home Shopping Network* – program american de teleshopping (n.tr.)

A durat cam mult să mă prind că vorbea de Beck; nici nu-mi puteam aminti când i-am auzit ultima oară numele mic pronunţat cu voce tare. Şi imediat după aceea mi-am dat seama cu stupoare că voi fi nevoit să mint.

– Nu ştie încă. Nu e în oraş.

Cuvintele mi s-au rostogolit prea rapid din gură, pentru că mă grăbeam să termin mai repede cu minciuna. M-am întors spre rafturi, ca să-mi ascund faţa.

– O, aşa este, am uitat de clienţii lui din Florida, zise Karyn, şi eu am clipit în faţa raftului, uimit de viclenia lui Beck. Sam, voi deschide o librărie în Florida pe timp de iarnă. Cred că Geoffrey are o idee bună. În luna martie, o librărie în Minnesota pur şi simplu nu-i o idee prea bună.

Habar nu aveam cu ce poveste o îmbrobodise Beck pe Karyn ca să o convingă că se ducea în Florida pe timpul iernii, dar am fost destul de impresionat, deoarece Karyn nu mi se părea nici pe departe o persoană credulă. Dar era clar că îi spusese el ceva – îşi petrecuse suficient timp în librărie ca şi client, şi mai târziu, când am obţinut prima mea slujbă aici şi înainte să am permis de conducere, când era şoferul meu. Karyn n-avea cum să nu fi observat absenţa lui iarna asta. Şi mai impresionat eram de uşurinţa cu care îi spunea pe numele mic. Îl cunoştea de suficient timp pentru ca „Geoffrey" să sune natural de pe buzele ei, dar nu suficient de bine încât să ştie că toţi cei care îl iubeau îi spuneau pe numele de familie.

Mi-am dat seama că tăceam de mult timp şi Karyn încă se uita la mine.

– A venit des aici? am întrebat. Fără mine?

Ea a dat din cap, în spatele tejghelei.

– Destul de des. Aducea multe biografii.

S-a oprit puţin, dusă pe gânduri. La un moment dat, mi-a spus că un om poate fi complet psihanalizat numai în funcţie de cărţile pe care

le citeşte. Mă întrebam ce spunea despre el dragostea lui pentru biografii – văzusem rafturi întregi pline cu biografii la el. Karyn continuă.

– Chiar îmi amintesc ultima chestie pe care a cumpărat-o, tocmai pentru că nu era o biografie, iar eu am fost surprinsă. Era o agendă.

M-am încruntat. Nu-mi aminteam s-o fi văzut.

– Una din acelea cu spaţii pentru comentarii şi însemnări de jurnal pentru fiecare zi. Karyn făcu o pauză: Mi-a spus că o va folosi să-şi scrie gândurile pentru vremea când nu-şi va mai aminti să le gândească.

A trebuit să mă întorc cu faţa spre rafturi în momentul acela din cauza lacrimilor care au început să-mi ardă dintr-odată ochii. Am încercat să mă concentrez la titlurile cărţilor din faţa mea ca să-mi vin din nou în fire. Am atins cotorul unei cărţi cu degetul, în timp ce cuvintele de pe el când se limpezeau, când se înceţoşau.

– Este ceva în neregulă cu el, Sam? întrebă Karyn.

M-am uitat în jos la felul în care parchetul vechi de pe podea se ridica un pic când ajungea la marginea rafturilor. Simţeam că-mi pierdusem controlul într-un mod periculos, ca şi când cuvintele îmi ţâşneau, gata să dea pe dinafară. Aşa că am tăcut. Nu m-am gândit la camerele goale, în care îţi puteai auzi şi ecoul, ale casei lui Beck. Nu m-am gândit cum eu sunt acum acela care cumpără laptele şi conservele ca să aprovizionez adăpostul. Nu m-am gândit la Beck, prins în trupul unui lup, privindu-mă dintre copaci, fără să-şi mai poată aminti, fără să mai poată gândi gândurile unui om. Nu m-am gândit că vara asta nu mai aveam ce să aştept, pe nimeni – şi nimic.

M-am holbat la un punct mic şi negru de pe parchetul de sub picioarele mele. Era un punct întunecat şi singuratic, în mijlocul lemnului galben.

O voiam pe Grace.

– Îmi pare rău, zise Karyn. N-am vrut să – nu vreau să fiu indiscretă.

Mă simțeam prost că o făceam să se simtă stânjenită.

– Știu. Și nici nu ești. El este – mi-am lipit degetele pe frunte, țintind epicentrul acestei migrene îngrozitoare – bolnav. Nu mai are mult.

Am rostit cuvintele acestea încet, o combinație dureroasă de adevăr și minciună.

– Of, Sam, îmi pare rău. Este acasă acum?

Am clătinat din cap.

– De aceea te îngrijorează atât de mult febra lui Grace, a presupus Karyn.

Am închis ochii; în întuneric, mă simțeam amețit, de parcă nu mai știam unde este pământul. Mă simțeam sfâșiat între dorința de a vorbi și nevoia de a-mi apăra anxietățile, de a nu le destăinui ca să le pot ține sub control. Cu toate acestea, cuvintele mi s-au revărsat înainte să le pot gândi:

– Nu-i pot pierde pe amândoi. Îmi știu... îmi știu puterile, și nu sunt... atât de puternic.

Karyn oftă.

– Întoarce-te spre mine, Sam.

M-am întors, ezitând, și-am văzut-o ridicând registrul cu inventarul în el. A pus creionul pe literele SR, notate cu scrisul ei la capătul însemnărilor făcute de mine. Îți vezi inițialele aici? Asta e pentru că îți cer să te duci acasă. Sau altundeva. Du-te și limpezește-ți mintea.

– Mulțumesc, am spus, cu vocea timidă.

M-a mângâiat pe cap, ciufulindu-mi părul, când m-am dus să-mi iau chitara și cartea de pe tejghea.

– Sam, îmi spuse, când treceam pe lângă ea, cred că ai ceva mult mai puternic în tine decât îți închipui.

Mi-am forțat un zâmbet care nu a durat nici până la ușa din spate.

Deschizând ușa, m-am ciocnit de Rachel. Printr-un noroc extraordinar, sau datorită propriei dexterități, am evitat ca prin urechile acului să vărs ceaiul pe eșarfa ei vărgată. Ea a dat repede paharul la

o parte din calea ei cu mult după ce pericolul lichidului fierbinte trecuse deja, şi mi-a aruncat o privire ameninţătoare.

– Băiatul ar trebui să aibă grijă pe unde merge.

– Rachel ar trebui să nu mai apară brusc în faţa uşii, i-am răspuns.

– Grace mi-a spus să intru pe-aici! protestă Rachel. Când mi-a văzut expresia nedumerită, mi-a explicat: Talentele mele naturale nu prea se extind şi la parcatul lângă alte maşini, aşa că Grace mi-a zis că, dacă aş parca în spatele magazinului, aş putea opri acolo, şi că nu se supără nimeni dacă intru prin spate. Dar se pare că n-a avut dreptate, fiindcă tu ai încercat să mă sabotezi cu o baie de ulei încins şi...

– Rachel, am întrerupt-o. Când ai vorbit cu Grace?

– Vrei să spui, ultima dată? Acum două secunde. Rachel se dădu un pas înapoi ca să-mi dea voie să păşesc afară şi să închid uşa după mine.

Am răsuflat atât de uşurat încât mai aveam puţin şi începeam să râd. Brusc, am putut să respir aerul rece cu iz de eşapament, să observ verdele şters în care erau vopsite coşurile de gunoi, şi-am simţit vântul îngheţat cum îmi pătrunde până la piele prin gulerul cămăşii.

Nu mă aşteptam să o mai pot vedea din nou.

Asta îmi suna melodramatic acum când ştiam că Grace era suficient de sănătoasă ca să vorbească cu Rachel, şi nu ştiu de ce m-am grăbit să trag concluzia asta, dar acest lucru nu o făcea mai puţin adevărată.

– E frig rău afară, am zis, făcând semn spre Volkswagen. Te superi?

– A, haide, zise Rachel şi aşteptă până am deschis uşile ca să poată intra.

Am pornit motorul, am dat drumul la căldură şi mi-am lipit mâinile de ventilatoare, până când a început să-mi fie mai puţin teamă de frigul care nu-mi mai putea face nici un rău. Rachel reuşise să umple întreaga maşină cu un parfum foarte dulce şi extrem de artificial care încerca probabil să aducă a căpşuni. A fost nevoită să-şi strângă pe scaun picioarele cu ciorapi lungi, ca să facă loc pentru rucsacul plin ochi.

– OK. Acum vorbeşte. Spune-mi despre Grace. Este bine?

– Da. A fost la spital azi-noapte, dar s-a întors din nou. Nici măcar n-a rămas peste noapte. Avea febră, aşa că au îndopat-o cu paracetamol de i-a ieşit şi prin urechi şi i-a trecut. Zice că se simte bine. Rachel ridică din umeri. Eu trebuie să-i spun ce teme avem. Ăsta e şi motivul pentru care – şi-a plesnit rucsacul plin până la refuz – trebuie să-ţi dau şi ăsta. Mi-a întins un telefon cu un abţibild cu o faţă zâmbitoare, lipit pe spate.

– Ăsta e telefonul tău?

– Da. Mi-a zis că al tău intră direct pe voicemail.

De data asta chiar am început să râd, un râs uşurat şi încet.

– Ce s-a întâmplat cu al ei?

– Tatăl ei i l-a luat. Nu-mi vine să cred că aţi fost prinşi. La ce vă gândeaţi! Puteaţi să muriţi de atâta umilinţă!

I-am aruncat o privire care era investită cu atât de multă tristeţe pe cât era fizic posibil. Acum când aflasem că Grace era bine şi sănătoasă, îmi puteam permite un moment de melancolie pe propria socoteală.

– Sărăcuţul Băiat, zise Rachel, bătându-mă pe umăr. Nu-ţi face griji. N-o să fie veşnic supăraţi pe voi. Dă-le câteva zile şi o să uite că au măcar o fată, ca şi până acum. Ţine telefonul. Acum îi dau voie din nou să fie sunată.

L-am acceptat cu recunoştinţă, şi-am căutat numărul ei.

– E tasta doi, la apelare rapidă, zise Rachel.

Şi o clipă mai târziu i-am auzit vocea.

– Hei, Rach!

– Eu sunt, i-am zis.

Grace

Nu-mi dădeam seama care era sentimentul care m-a copleşit când am auzit vocea lui Sam în loc de cea a lui Rachel. Ştiam doar că acel sentiment era atât de puternic încât făcea ca două răsuflări

consecutive să se transforme într-una singură, lungă și tremurătoare. Mă scăldam de bucurie în acel sentiment neidentificat.

– Sam.

L-am auzit oftând, și asta m-a făcut să vreau cu disperare să-i văd fața.

– Ți-a spus Rachel? Sunt bine. N-a fost decât o febră. Sunt acasă acum.

– Pot să vin la tine? vocea lui sună ciudat.

Mi-am tras pătura peste genunchi, smucind-o ca să stea așa cum voiam eu s-o așez, încercând să nu-mi trezesc iarăși furia pe care o simțisem mai devreme când vorbisem cu tata.

– Sunt pedepsită. Nu-mi dau voie să merg la studio duminică.

La celălalt capăt al firului a urmat o tăcere de moarte; îmi imaginam cum arată fața lui Sam, și mă durea cumva, o durere deja amorțită, care provenea din faptul că fusesem supărată atât de mult timp încât nu mai puteam suporta.

– Mai ești acolo?

Vocea lui Sam suna curajos, și asta durea și mai mult decât tăcerea lui.

– Pot să reprogramez.

– O nu, am zis pe un ton categoric. Și brusc mi s-a dezlănțuit furia. Am încercat să vorbesc odată cu ea. Nu-mi pasă dacă trebuie să-i implor, eu vin cu tine la studio duminică. Nu-mi pasă dacă trebuie să mă furișez afară. Sam, înnebunesc, nu mai știu ce să fac. Vreau să fug de-aici chiar acum. Nu vreau să stau în casa asta cu ei. Pe bune, convinge-mă să nu fac asta! Spune-mi că nu pot să locuiesc cu tine. Spune-mi că nu mă vrei acolo.

– Știi că nu ți-aș spune asta, zise Sam cu blândețe. Știi că nu te-aș opri.

M-am uitat cu privirea încruntată la ușa încuiată a dormitorului meu. Mama mea – propriul meu temnicer – se afla undeva de cealaltă

parte a ei. Înăuntrul meu, stomacul era încă răvăşit de febră. Voiam să plec din locul ăsta.

– Atunci, de ce n-o fac? am ţipat cu o voce agresivă.

Un moment îndelungat Sam tăcu.

– Pentru că ştii că nu aşa vrei să se termine. Ştii că mi-aş dori enorm să te am lângă mine, şi o să fie aşa, într-o bună zi. Dar nu aşa ar trebui să se petreacă asta, zise el în cele din urmă, cu o voce joasă.

Din nu ştiu ce cauză, ochii mi s-au umplut de lacrimi amare care mă usturau. Uimită, mi-am şters lacrimile cu pumnul. Nu ştiam ce să mai zic. Eram obişnuită ca eu să fiu cea pragmatică şi Sam cel sensibil. Simţeam că rămăsesem singură cu propria furie.

– Îmi făceam griji pentru tine, zise Sam.

„Şi eu îmi făceam griji pentru mine însămi", m-am gândit. Însă nu am spus asta.

– Sunt bine. Chiar vreau să ieşim din oraş. Aş vrea să fie duminică deja.

• Sam •

Era ciudat s-o aud pe Grace vorbind aşa. Era ciudat să mă aflu aici, în propria maşină împreună cu prietena ei cea mai bună, în timp ce ea era acasă şi avea nevoie de mine cât mai curând. Mă simţeam ciudat să-mi doresc să-i spun că nu era nevoie să mergem la studio până când lucrurile nu se mai calmau. Dar nu puteam să o refuz. Din punct de vedere fizic, pur şi simplu, nu puteam să-i spun nu. Când o auzeam aşa... era o fiinţă atât de diferită decât o văzusem vreodată, şi simţeam cum un viitor primejdios şi minunat îmi şoptea secrete în ureche.

– Şi eu aş vrea să fie duminică deja.

– Nu vreau să fiu singură astă-seară.

Am simţit un junghi de durere în inimă. Am închis ochii pentru o clipă şi i-am deschis la loc. M-am gândit să mă furişez eu la ea în cameră. M-am gândit să-i zic ei să se furişeze. M-am imaginat stând

întins în camera mea sub cocorii de hârtie, şi forma caldă corpului ei lipită de mine, fără să fim nevoiţi să ne facem griji să ne ascundem dimineaţa, pur şi simplu să stea cu mine în condiţiile stabilite doar de noi, şi intensitatea cu care o doream mă durea fără încetare.

– Şi mie îmi e dor de tine, i-am răspuns ca un ecou.

– Am încărcătorul telefonului tău aici, şopti ea. Sună-mă de-acasă de la Beck astă-seară, da?

– Da. După ce a închis, i-am întins telefonul înapoi lui Rachel. Nu înţelegeam ce se întâmpla cu mine. Nu mai erau decât patruzeci şi opt de ore până când îl vedeam din nou. Nu era mult. O picătură de apă în găleata din oceanul timpului care avea să fie viaţa noastră împreună.

Aveam o veşnicie la dispoziţie. Trebuia să încep să cred în asta.

– Sam? mă întrebă Rachel, ştiai că ai cea mai tristă faţă dintre toate feţele triste de pe lumea asta?

Nouăsprezece

Sam

După ce m-am despărțit de Rachel, m-am dus înapoi acasă la Beck. Ziua se înseninase, nu era cald, ci mai degrabă se încălzea – primăvara era pe drum. Nu-mi mai aminteam o vreme ca asta. Trecuseră atâția ani de când începutul de primăvară nu mă ținuse mereu închis în trupul de lup. Îmi era greu să mă conving că nu aveam nevoie să mă agăț de adăpostul pe care căldura mașinii mi-l oferea.

Nu-mi mai dădeam voie să mă cuprindă teama: „Crede în vindecare."

Am închis ușa mașinii, dar n-am intrat în casă; dacă Cole se mai afla încă acolo, nu eram pregătit să-l înfrunt. În schimb, am mers prin spatele casei, pășind peste iarba moartă și nămoloasă de anul trecut, și-am intrat în pădure. Îmi venise ideea să verific adăpostul să văd dacă este vreun lup înăuntru. Adăpostul acesta, ascuns la câteva sute de metri în pădurea din spatele casei lui Beck, era un refugiu pentru lupii cei noi care oscilau întruna din lupi în oameni și invers. Se găseau provizii de haine, conserve de mâncare și lanterne. Avea chiar și un mic televizor cu video încorporat și o aerotermă care consuma atâta energie încât nici o baterie de vapor nu i-ar fi ajuns. Era tot ce

ar avea nevoie un lup nou, vulnerabil, ca să se simtă confortabil aşteptând o eventuală transformare.

Cu toate acestea, uneori, câte un membru nou al haitei se transforma din nou în lup în timp ce era în casă, prea repede ca să fi deschis uşa înainte, şi apoi sălbaticul animal, sclavul instinctelor, se vedea prins între nişte pereţi care duhneau a om, a vulnerabilitate şi a incertitudine.

Mi-am adus aminte de o primăvară când aveam nouă ani şi eram încă relativ vulnerabil în pielea de lup, ziua caldă smulsese blana de pe mine şi mă lăsase gol şi ruşinat, încovoiat pe pământ ca un vânat palid. Odată ce m-am asigurat că eram singur, m-am îndreptat spre adăpost aşa cum mă sfătuise Beck. Stomacul mă mai durea încă, aşa cum se întâmpla pe-atunci între episoadele de transformare. Mă durea atât de tare încât mă încovoiam, coastele slăbite şi ascuţite îmi străpungeau coapsele când mă aplecam în faţă; mi-am muşcat degetele până când spasmele au trecut şi am putut să mă ridic şi să deschid uşa adăpostului.

Când am intrat pe uşă, m-am speriat ca un mânz la auzul unei voci. După un minut, bătăile inimii s-au calmat şi mi-am dat seama că vocea cânta; cel care ieşise ultimul lăsase casetofonul pornit. Elvis mă întreba dacă voi fi singur la noapte, în timp ce eu scotoceam prin lada marcată cu numele meu. Mi-am pus blugii pe mine şi m-am dus direct la lada cu mâncare înainte să mai stau să-mi caut şi un tricou. Am desfăcut o pungă de chipsuri şi stomacul a început să-mi ghiorăie de foame. Stând cocoţat pe ladă, cu genunchii sfrijiţi ridicaţi la piept, l-am ascultat pe Elvis fredonând şi mă gândeam că versurile cântecelor erau şi ele o altă formă de poezie. Vara trecută, Ulrik mă forţase să învăţ pe dinafară poezii faimoase – încă-mi mai aminteam primele două strofe din *Zăbovind prin pădure într-o seară cu ninsoare*[1]. Am încercat

[1] *Zăbovind prin pădure într-o seară cu ninsoare* (în orig. *Stopping by Woods on a Snowy Evening*) – cunoscută poezie a autorului american Robert Frost, poet modernist din prima jumătate a secolului al XX-lea. (n.tr.)

să-mi amintesc și celelalte două strofe în timp ce rontăiam toți fulgii de porumb, sperând să-mi treacă durerea de stomac.

În aceeași clipă în care mi-am dat seama că mâna cu punga de fulgi îmi tremura, stomacul mi se și întoarse pe dos, strivit sub apăsarea schimbării. N-am avut timp nici să ajung până la ușă înainte ca degetele să-mi devină butucănoase și unghiile inutile împotriva lemnului. Ultimul meu gând uman a fost o amintire: îi vedeam pe-ai mei trântind ușa camerei și am auzit yala închizându-se în timp ce lupul năvălea clocotind din mine.

Amintirile mele ca lup erau greu de ținut minte, dar pe aceasta chiar mi-o aminteam. Mi-a luat ore întregi până am renunțat la ideea de a găsi o cale să ies afară.

Ulrik a fost acela care m-a găsit.

– Ah, *Junge*, zise el cu o voce tristă, uitându-se în jurul lui și trecându-și mâna peste creștetul ras.

Eu i-am clipit fără să înțeleg, puțin surprins că în locul lui nu era unul din părinții mei.

– De când ești aici?

Eram chircit într-un colț, holbându-mă la degetele pline de sânge, gândurile scurgându-se unul câte unul din mintea lupului și trecând fracturate în mintea omului. Lăzi cu capacele trântite erau împrăștiate prin toată camera, iar casetofonul zăcea în mijlocul podelei, cu cablul smuls din perete. Podeaua era mânjită de sânge uscat și avea amprente atât de om, cât și de lup. Chipsurile și așchiile smulse din ușă alcătuiau un spectacol violent de confetti, înconjurate de pungi desfăcute și covrigei nemâncați și abandonați.

Ulrik străbătu podeaua, pulberea fină de chipsuri îi scârțâia ușor sub cizme. S-a oprit la jumătatea distanței când a văzut că mă feresc. Privirea îmi juca și vedeam pe rând când adăpostul răvășit, când vechiul meu dormitor, cu cearșafuri și cărți împrăștiate peste tot.

– Haide, ridică-te, să mergem înăuntru, îmi zise întinzându-mi mâna.

Dar nu m-am mișcat. Mi-am privit din nou unghiile tocite care îmi sângerau cu așchiile înfipte sub ele. Eram pierdut în lumea mică a degetelor mele, crestele subțiri ale amprentelor erau colorate delicat în roșu, și un fir vărgat de păr de lup era lipit de sângele de pe deget. Privirea mi-a alunecat spre rănile noi și noduroase de pe încheieturi, împestrițate cu pete roșii-aprins.

– Sam, zise Ulrik.

Nu m-am uitat la el. Îmi epuizasem toate cuvintele și toată puterea încercând să ies afară, încât acum nu-mi mai rămăsese voință nici cât să mă ridic în picioare.

– Eu nu sunt Beck, zise el neputincios. Nu știu cum reușește el să te facă să-ți revii, da? Nu pot să vorbesc aceeași limbă cu tine, *Junge*. La ce te gândești? Uită-te la mine!

Avea dreptate. Beck reușea cumva să mă aducă din nou cu picioarele pe pământ, dar Beck nu era acolo. Până la urmă Ulrik m-a ridicat în picioare, luându-mi în brațe corpul flasc ca un cadavru, și m-a dus înapoi în casă. N-am mâncat, n-am vorbit și nici nu m-am mișcat de pe loc până când Beck n-a devenit om și nu s-a întors acasă – chiar și atunci, nu știam dacă trecuseră câteva ore sau câteva zile.

Dar când a venit acasă n-a venit direct la mine. În schimb, s-a dus la bucătărie, unde l-am auzit cotrobăind prin vase. Abia apoi a venit în sufragerie, unde stăteam ascuns în colțul canapelei, ținând în mână o farfurie cu ouă prăjite.

– Ți-am făcut ceva de mâncare.

Ouăle erau făcute exact așa cum îmi plăceau mie.

– Îmi pare rău, am șoptit uitându-mă la farfuria cu ouă, și nu la privirea lui Beck.

– N-ai de ce să-ți pară rău, zise Beck. N-aveai de unde să știi. Și Ulrik e singurul căruia îi plac porcăriile alea de Doritos[1]. Ne-ai făcut tuturor un serviciu.

[1] Doritos – chipsuri de porumb (n.tr.)

A lăsat farfuria pe canapea lângă mine şi a intrat în biroul lui, trecând prin hol. După un minut, am luat farfuria cu ouă şi m-am dus după el pe hol. M-am aşezat pe jos lângă uşa deschisă a biroului, ascultând bătaia haotică a degetelor lui Beck pe tastatură în timp ce mâncam.

Dar asta se întâmpla pe vremea când eram la pământ. Pe vremea când credeam că o să-l am pe Beck pentru totdeauna.

– Salut, Ringo!

Vocea lui Cole mă aduse înapoi în prezent, după ani de zile, când eu nu mai eram un copil de nouă ani călăuzit de prieteni binevoitori. Cole era în dreptul cotului meu când am ajuns în faţa uşii de la adăpost.

– Văd că încă mai eşti om, am zis, deşi eram mai surprins decât lăsam să se înţeleagă. Ce faci afară?

– Încerc să mă transform în lup.

Un fior oribil mi-a trecut prin tot corpul când l-am auzit, pentru că mi-a adus aminte de momentele când eu mă luptam cu lupul din mine. Mi-a adus aminte de cum mi se întorcea stomacul pe dos în clipele dinaintea schimbării. Şi senzaţia de greaţă exact în momentul când mă pierdeam pe mine însumi. În loc să-i răspund am deschis uşa adăpostului, bâjbâind după întrerupător. Camera mirosea a mucegai şi a vechi; amintiri şi fire de praf pluteau în aerul închis. În spatele meu, o pasăre-cardinal îşi ciripea întruna cântecul ei care semăna cu scârţâitul unor tenişi, dar în afară de asta nu se mai auzea nici un zgomot.

– Acum ai ocazia să te familiarizezi cu locul ăsta, i-am zis. Am păşit înăuntru, pantofii îmi târşâiau pe podeaua uzată de lemn. Din câte vedeam eu, totul era la locul lui – păturile împachetate îngrijit lângă televizorul adormit, răcitorul de apă plin până sus şi cănile aliniate cuminţi în spatele lui, aşteptându-şi rândul. Toate lucrurile îi aşteptau pe lupi să devină oameni.

Cole intră după mine, privind fără interes dulapurile și proviziile din jurul lui. Tot comportamentul lui radia dispreț și o energie neliniștită. Îmi venea să-l întreb ce a văzut Beck la el, dar nu am făcut-o.

– Este așa cum te așteptai?

Cole deschise ușa unuia dintre dulapuri câțiva centimetri și se uită înăuntru.

– Ce? zise el fără a-și întoarce capul spre mine.

– Să fii lup.

– Mă așteptam să fie mai rău, zise el, și acum m-a privit în sfârșit, cu un zâmbet viclean pe față de parcă știa prin ce trecusem ca să nu mai fiu lup.

– Beck mi-a spus că durerea e de nesuportat.

Am ridicat de jos o frunză uscată căreia unul dintre noi îi făcuse din greșeală vânt înăuntru.

– Da, dar durerea nu e partea cea mai grea.

– O, da? spuse el cu o voce atotștiutoare. Se purta de parcă voia să mă facă să-l urăsc. Care-i partea grea atunci?

I-am întors spatele. Chiar nu voiam să-i răspund la asta, pentru că nu mi se părea că îi pasă vreun pic care ar fi partea grea.

Beck îl alesese. Nu voiam să ajung să-l urăsc. *Nu* voiam. Trebuia să fi fost ceva în el ce Beck văzuse.

– Într-un an, unul dintre lupi – Ulrik – s-a gândit c-ar fi o idee bună să înceapă să planteze din semințe, verdețuri italiene. Ulrik mereu venea cu câte o nebunie din asta.

Mi-l aminteam cum făcea găuri în pământul din ghiveci și lăsa semințele să cadă în ele, niște chestii mici și lipsite de viață care dispăreau în pământul negru și adânc. „Treaba asta ar face bine să meargă naibii", îmi spunea prietenos. Eu stăteam întruna pe lângă coatele lui, îi încurcam calea privindu-l mereu, și mă dădeam la o parte numai când mă lovea el din greșeală cu cotul în piept. „Crezi c-ai putea să stai și mai aproape, Sam?" mă întreba.

M-am întors spre Cole.

– Beck credea că Ulrik e nebun. Îi spunea că busuiocul nu costă decât doi dolari legătura la magazin.

Cole ridică o sprânceană, uitându-se la mine de parcă încerca din greu să mă tolereze.

I-am ignorat privirea şi am continuat:

– M-am uitat la seminţele lui Ulrik săptămâni la rând, aşteptând să apară o urmă cât de mică de verdeaţă în pământ, orice mi-ar fi putut da un semn că va răsări de acolo ceva viu. Aşa că, asta e. Asta e partea cea mai grea, i-am zis lui Cole. Eu stau aici în camera asta, şi aştept să văd dacă seminţele mele au să răsară din pământ. Nu ştiu dacă este prea devreme acum să caut semne de viaţă, sau dacă, de data aceasta, iarna a pus complet stăpânire pe familia mea.

Cole se holba la mine. Dispreţul pierise de pe faţa lui, dar nu spunea nimic. Faţa lui era complet inexpresivă şi avea ceva la care nu ştiam cum să reacţionez, aşa că nici eu n-am mai zis nimic.

Nu aveam nici un motiv să mai zăbovim aici. În timp ce Cole aştepta, ultimul lucru care îmi mai rămăsese de făcut era să verific lada cu mâncare, ca să mă asigur că nu se strecuraseră insecte. Am rămas cu degetele agăţate de marginea lăzii pentru o clipă, ascultând cu atenţie. Nu ştiam ce aşteptam să aud; pentru că totul era cufundat în tăcere. Chiar şi afară, pasărea-cardinal tăcuse, în spatele uşii încă deschise.

Făcând abstracţie de Cole, mi-am ciulit urechile ca atunci când eram lup, încercând să-mi imaginez o hartă a tuturor creaturilor care locuiau în pădurea din apropiere şi a zgomotelor pe care le scoteau. Dar n-am auzit nimic.

Undeva în pădurea asta se aflau lupii, dar pentru mine ei erau invizibili.

Douăzeci

Cole

Îmi pierdeam controlul asupra corpului meu, şi mă bucuram.

Sam mă stânjenea. Eu aveam mai multe măşti, faţete destul de diferite între ele, pe care le alternam pentru a mulţumi lumea, dar nici una nu se potrivea cu Sam. El era enervant, exagerat de sincer, deci cum aş fi putut eu să reacţionez la aşa ceva?

Aşa că m-am simţit uşurat când ne-am întors de la adăpostul din pădure şi m-a anunţat că se ducea să se plimbe cu maşina.

– Te-aş întreba dacă vrei să vii şi tu cu mine, dar o să te transformi în curând.

Nu mi-a spus cum ajunsese la concluzia asta, dar nările îl înţepau puţin, de parcă îmi adulmeca mirosul. Câteva secunde mai târziu, motorul diesel al Volkswagenului său porni zgomotos din parcare, lăsându-mă singur într-o casă care îşi schimba starea de spirit cu fiecare moment al zilei. După-amiaza deveni rece şi înnorată, şi dintr-odată casa nu mai era un culcuş liniştitor, ci un labirint prevestitor de rele, plin de camere întunecate, ceva ca dintr-o halucinaţie. În acelaşi timp, trupul meu nu era complet uman – dar nu era nici lup, pe de altă parte. Era un teritoriu ciudat, de mijloc, corpul unui

om şi creierul unui lup. Amintirile unui om văzute prin ochii lupului. La început, m-am plimbat în sus şi-n jos pe holuri, cam neîncrezător în diagnosticul lui Sam, şi simţeam cum zidurile mă apasă. Când am simţit în sfârşit un semn de schimbare în tremurul nervilor, m-am aşezat lângă uşa deschisă din spatele casei şi am aşteptat să mă ia frigul. Dar mai aveam până acolo. Aşa că am închis uşa şi m-am întins în patul împrumutat, cu o greaţă care mă consuma şi simţind ceva care parcă îmi mişuna pe sub piele.

Dar eram extrem de uşurat de disconfortul acesta.

Începusem să cred că nu mă voi mai transforma deloc în lup.

Dar starea asta mediană nenorocită, care nu era nici una, nici alta... M-am ridicat în picioare, m-am întors înapoi la uşa din spatele casei şi-am stat acolo în curent rece. Cam după zece minute m-am dat bătut şi m-am întors iarăşi la canapea, ghemuindu-mă în jurul forfotei din stomac. Gândul îmi zbura dincolo de pereţii cenuşii, deşi corpul meu era nemişcat. În imaginaţia mea, mă plimbam de-a lungul holului prin camere necunoscute într-o atmosferă de alb şi negru. Îi atingeam clavicula lui Isabel, priveam cum pielea mea îşi pierde culoarea în momentul când deveneam lup, simţeam microfonul strâns în pumn, auzeam vocea tatălui meu şi îl vedeam cum mă priveşte din capătul celălalt al mesei din sufragerie.

Nu. Oriunde, numai acasă nu. Mi-aş fi lăsat amintirile să mă poarte oriunde, numai acolo nu.

Mă aflam la studioul foto cu ceilalţi membri din NARKOTIKA. Era primul reportaj despre noi într-o revistă. Ei, de fapt era despre mine. Titlul era „Poveşti de succes înainte de 18 ani", iar eu eram vedeta. *Restul trupei era acolo numai în rol secundar.*

Nu ne făceau poze în studioul propriu-zis; fotograful, împreună cu asistenta lui, ne dusese pe scările clădirii vechi şi încerca să surprindă starea de spirit pe care o sugera muzica noastră, făcându-ne să ne sprijinim de grilaj, fiecare aşezat pe o treaptă diferită. Scara mirosea a

mâncarea cuiva – bucăți de șuncă artificiale și un sos de salată pe care nu l-ai comanda niciodată și un condiment misterios care ar fi putut să fie de picioare nespălate.

Eu tocmai îmi reveneam dintr-un trip. Nu era primul, dar era printre primele. Stările acestea absolut noi mă propulsau pe culmile euforiei, ceea ce îmi mai lăsa încă un mic sentiment de vină după. Tocmai scrisesem una dintre cele mai bune melodii ale mele – *Break My Face (and Sell the Pieces)*[1] – care avea să fie single-ul meu cel mai bine vândut – și mă simțeam excelent. M-aș fi simțit și mai bine dacă n-aș fi fost acolo, pentru că voiam să inspir aerul de afară, încărcat cu mirosul gazelor de eșapament, mirosul restaurantelor și toate aromele palpitante ale orașului, care îmi șopteau că sunt cineva.

– Cole, Cole. Poți să stai un pic locului? Stai și tu numai o secundă lângă Jeremy și privește în jos încolo. Jeremy, tu uită-te la el, zicea fotograful. Era un tip burtos, de vârstă mijlocie, cu un cioc tuns strâmb care avea să mă sâcâie toată ziua. Asistenta lui era o tipă roșcată de vreo douăzeci și ceva de ani care îmi mărturisise deja dragostea și astfel devenise neinteresantă. La șaptesprezece ani încă nu descoperisem că un zâmbet sardonic le putea face pe fete să își dea deja bluza jos.

– Mă uitam, zise Jeremy cu o voce pe jumătate adormită. Avea mereu această voce pe jumătate adormită. Victor, de cealaltă parte, zâmbea cu privirea în pământ exact așa cum îi spusese fotograful.

Nu-mi conveneau pozele. Cum avea să se potrivească asta cu sunetul NARKOTIKA dacă ei ne puneau să privim în jos pe un balcon ca pe coperta unui album de la Beatles? Am dat din cap scuipând pe balcon când blițul aparatului s-a aprins, iar el și asistenta lui s-au holbat enervați la display-ul aparatului. Încă un bliț. Și încă o privire enervată. Fotograful veni în capul scării și stătea cu vreo șase trepte mai jos de noi. Avea o voce lingușitoare:

[1] „Sparge-mi fața (și vinde bucățile)." (en.)

– OK, Cole, ce-ai zice de mai multă vitalitate? Știi tu, zâmbește un pic. Gândește-te la cea mai frumoasă amintire a ta. Zâmbește-mi așa cum i-ai zâmbi mamei tale.

Am ridicat o sprânceană întrebându-mă dacă era pe bune.

Părea că avusese o inspirație bruscă, pentru că își ridică vocea:

– Imaginează-ți că ești pe scenă...

– Vrei viață adevărată? l-am întrebat. Pentru că asta nu e. Viața e imprevizibilă. Este riscantă. Asta înseamnă NARKOTIKA, nu o poză idioată cu o familie de cercetași cuminței. Este...

Și-am sărit la el. Am zburat de pe scări, cu mâinile întinse în ambele părți, și i-am zărit fața crispată exact în momentul când asistenta și-a smucit aparatul în sus și blițul m-a orbit.

Am aterizat pe un picior și m-am rostogolit până la peretele de cărămidă al scării, și mă pișam pe mine de râs. Nimeni n-a întrebat dacă eram bine. Jeremy căsca, Victor îmi arăta degetul mijlociu, iar fotograful și asistenta lui vociferau pe seama pozelor făcute.

– Găsește ceva inspirație, le-am zis ridicându-mă în picioare. Cu plăcere.

Nici măcar nu simțeam vreo durere.

După scena asta, m-au lăsat să fac orice voiam eu pentru ședința foto. În timp ce fredonam și cântam noua mea melodie, i-am purtat în sus și-n jos pe scări, lipindu-mi degetele de perete ca și când aveam de gând să îl dărâm; jos, în holul clădirii, m-am așezat într-un ghiveci cu flori; și în final pe aleea din spatele studioului am sărit pe mașina în care venisem de la hotel și i-am lăsat urme pe capotă, ca să mă țină minte.

Când fotograful a anunțat că era de ajuns pentru azi, asistenta a venit la mine și m-a rugat să-i întind mâna. I-am întins mâna și ea a întors-o cu palma în sus, spre cer. Și-a scris numele și numărul de telefon, în timp ce Victor ne privea din spate.

Imediat după ce tipa s-a întors înăuntru, Victor m-a apucat de umăr.

– Şi cu Angie cum rămâne? mă interoga el schiţând un mic zâmbet, de parcă ar fi ştiut că o să-i placă răspunsul meu.

– Ce-i cu Angie? am răspuns.

Zâmbetul i-a dispărut şi mi-a înhăţat mâna cu numărul scris pe ea.

– Nu cred că s-ar bucura prea tare de asta.

– Vic. Frate. Nu e treaba ta.

– E sora mea. Normal că e treaba mea.

Discuţia asta îmi strica cu desăvârşire buna dispoziţie.

– OK, fii atent aici: Angie şi cu mine ne-am despărţit. Ne-am despărţit de mult, faza e moartă şi îngropată. Chiar şi aşa, nu-i treaba ta.

– Nemernicule! Ai de gând s-o laşi aşa? Îi distrugi viaţa şi-apoi pleci pur şi simplu?

Chiar că îmi strica bună dispoziţie. Începeam să simt că ar fi timpul pentru un ac, sau o bere, sau o lamă de ras.

– Hei, am întrebat-o. Mi-a zis că mai degrabă ar fi singură.

– Şi tu ai crezut-o? Ştii ceva, tu te crezi atât de bun! Te crezi un geniu. Crezi c-o să trăieşti pentru totdeauna aşa? Nimeni n-o să-şi mai amintească de faţa ta peste trei ani. Nimeni n-o să te mai ţină minte.

Dar începea să se dezumfle. Mânia lui aproape se consumase. Dacă i-aş fi cerut scuze, sau dacă măcar aş fi tăcut din gură, mi-ar fi întors probabil spatele şi s-ar fi dus înapoi la hotel.

Am aşteptat o secundă.

– Frate, cel puţin pe mine fetele mă strigă pe nume. Am zâmbit cu superioritate şi m-am uitat la el. Cel puţin eu nu sunt mereu „bateristul din NARKOTIKA".

Victor îmi trase un pumn în faţă. A fost unul zdravăn, dar nu lovise cu toată forţa lui. În orice caz, eu mă mai ţineam încă pe picioare, deşi probabil îmi crăpase buza. Îmi simţeam încă faţa şi încă îmi mai aduceam aminte despre ce vorbeam. L-am privit.

Jeremy apăru lângă el, probabil îşi dăduse seama, auzind pumnul lui Victor, că asta nu era una dintre certurile noastre obişnuite.

– Ce stai așa? zbieră Victor și mă lovi din nou, direct în barbă, și de data aceasta n-am avut cum să nu mă clatin pe picioare ca să-mi mențin echilibrul. Lovește-mă, idiotule! Lovește-mă!

– Băieți, zise Jeremy, fără să se miște din loc.

Victor mă împinse amenințător cu umărul în piept, ca un tăvălug de optzeci de kilograme de furie reprimată, și de data asta m-a trântit la pământ. Am simțit asfaltul ca un ghiont în spate.

– Degeaba faci umbră pământului. Viața nu e decât o călătorie a propriului tău ego, ești un imbecil de bani gata.

Acum începuse să mă lovească cu piciorul, în timp ce Jeremy se uita cu brațele încrucișate.

– Ajunge, zise el.

– Vreau – să-ți – zdrobesc – rânjetul – ăla – de – pe – față, zise Victor printre lovituri. Rămăsese fără aer și, până la urmă, un șut mai puternic l-a dezechilibrat și-a căzut cu un zgomot greoi lângă mine.

Mă uitam în sus la forma dreptunghiulară a cerului albastru și alb de deasupra noastră, încadrat de clădirile întunecate, și simțeam cum mi se scurge sângele din nas. Mă gândeam la Angie, care era acum acasă, și cum arăta fața ei când mi-a spus că mai degrabă ar rămâne singură, și-mi doream să fi fost aici și să-l fi văzut pe Victor cum mă zvânta în bătaie.

Deasupra, Jeremy și-a scos telefonul și ne-a făcut o poză așa cum zăceam întinși pe asfalt într-un oraș oarecare, al cărui nume nici nu mi-l mai aminteam.

Trei săptămâni mai târziu, acea fotografie cu mine sărind de pe scări, în timp ce Jeremy și Victor mă priveau, a ajuns pe toate standurile și pe toate coperțile revistelor. Fața mea era pretutindeni. Nu aveam să fiu uitat prea curând. Eram peste tot.

Mai târziu în după-amiaza aceea, în timp ce zăceam pe podeaua casei lui Beck, schimbarea a început să mă preseze atât de insistent din interior, încât mi-am dat seama că greața de dinainte nu fusese

decât o păcăleală, și o nimica toată pe lângă adevărata durere, care parcă mușca, rupea și-mi sfâșia stomacul. M-am dus iarăși la ușa din spatele casei, pe care am deschis-o, și am rămas așa privind iarba. Era surprinzător de cald afară, norii de pe cer dispăruseră, dar din când în când, câte o adiere rece îmi amintea că era încă luna martie. De data aceasta, o rafală puternică de vânt mi-a străpuns trupul până în interior, unde lupul pândea. Pielea mi s-a făcut ca de găină. Am pășit pe veranda de ciment, dar am șovăit, întrebându-mă dacă n-ar fi mai bine să mă duc la adăpostul din pădure și să-mi las acolo hainele pentru a le putea recupera mai ușor după aceea. Dar următoarea rafală de vânt m-a cutremurat atât de tare încât m-am încovoiat. Nu aveam cum să ajung până la adăpost.

Stomacul gemea și mă strângea ca într-un clește. M-am ghemuit și am așteptat.

Dar transformarea nu a venit imediat, așa cum se întâmplase ultima dată. Fiindcă fusesem om aproape o zi, corpul meu câștigase mai multă încredere și nu părea că vrea să renunțe la forma umană atât de ușor.

„Haide, transformă-te", mă gândeam, în timp ce vântul m-a supus la caznele unei alte rafale. Stomacul îmi fremăta. Încercam să-mi spun că nu era decât o reacție a procesului de transformare. Nu aveam nevoie să vomit de fapt. Dacă voi putea numai face față imboldului, atunci voi fi bine.

Mi-am lipit mâinile de cimentul rece, forțând vântul să mă transforme în lup. Ca din senin, mi-am amintit numărul de telefon al lui Angie, și-am simțit o dorință inexplicabilă de a mă întoarce în casă ca să o sun, și s-o aud răspunzând, apoi să închid. Mă întrebam ce gândea Victor acum, după toate întâmplările acestea.

Mă durea în piept.

„Scoate-mă din corpul ăsta. Scoate-mă din trupul lui Cole."

Dar acesta era un lucru care nu îmi stătea mie în putere.

Douăzeci și unu

Grace

În noaptea aceea, deși Sam nu era cu mine, patul meu arăta la fel. Nu era nimic necunoscut în forma saltelei. Cearșafurile nu erau mai mari fără el. Nu eram mai puțin obosită fără sunetul regulat al respirației lui, și în întunericul camerei nu puteam observa absența umărului său pătrățos lângă al meu. Perna mirosea ca el și acum, ca și când se ridicase numai să-și ia cartea și uitase să se întoarcă.

Și cu toate acestea, totul era diferit.

Stomacul încă mă durea, un ecou al durerii de noaptea trecută. Mi-am lipit fața de perna lui și am încercat să nu-mi amintesc acele nopți în care am crezut că îl pierdusem pentru totdeauna. Gândindu-mă că acum se afla acasă la Beck, m-am întins și-am apucat telefonul. Dar nu l-am sunat pentru că, într-un mod prostesc, tot ce puteam face era să îmi aduc aminte cum stăteam amândoi întinși și el tremura și-mi zicea că poate ar trebui să ne revizuim modul de viață. Apoi mi-am amintit că mi-a spus să rămân acasă, să nu vin să stau la el.

Poate că era bucuros să stea acolo, să aibă o scuză ca să fie singur. Poate că nu era. Nu știam. Mă simțeam bolnavă, bolnavă, bolnavă,

era o senzație complet nouă și îngrozitoare pe care n-o puteam descrie. Îmi venea să plâng și mă simțeam stupid din cauza asta.

Am pus telefonul la loc pe noptieră, m-am rostogolit înapoi pe perna lui și am reușit în cele din urmă să adorm.

• Sam •

Eram o rană deschisă.

Rătăceam pe holurile casei neliniștit, voiam să o sun din nou, dar îmi era frică să nu îi fac probleme, îmi era frică de ceva imens și necunoscut. M-am plimbat până când am obosit prea tare ca să mai pot sta în picioare, și apoi m-am dus sus în camera mea. Fără să aprind lumina, m-am așezat în pat, cu brațul întins pe saltea, mâna mă durea fiindcă nu era Grace sub ea.

Gândurile mocneau în mine. Nu puteam să dorm. Mintea mi-a alunecat de la realitatea patului gol și mi-a schimbat gândurile în versuri, iar degetele își imaginau corzile pe care le-ar fi apăsat că să găsească ritmul.

„Sunt o ecuație pe care numai ea o rezolvă / aceşti X și Y cu nume necunoscute / felul în care împart e eronat în disperare / acum când înmulțesc zilele în care nu mai sunt cu ea."

În timp ce noaptea nesfârșită înainta pe nesimțite, în timp ce minute interminabile se așezau unele peste altele fără să ajungă nicăieri, lupii începură să urle și capul începu să-mi bată. Era una dintre acele dureri surde și încete pe care mi le lăsase moștenire meningita. Zăceam întins în casa pustie și ascultam cum țipetele lente ale haitei cresc și scad odată cu presiunea din interiorul țestei mele.

Riscasem totul, și nu aveam nici o dovadă pentru asta decât palma deschisă, zăcând goală cu fața în sus spre tavan.

Douăzeci și doi

Grace

– Mă duc să mă plimb puțin, i-am zis mamei.

Nici o zi nu trecuse atât de încet cum trecuse sâmbăta aceasta. Odată ca niciodată, când eram mai mică, fusesem încântată să pot petrece o zi întreagă împreună cu mama acasă; acum mă simțeam agitată, ca și când aș fi avut un musafir. Nu îmi interzicea să fac ce voiam eu, dar nici nu simțeam că pot să mă apuc de ceva în timp ce ea era prin preajmă.

Momentan, mama se înfășurase comod în colțul canapelei, citind una dintre cărțile pe care Sam le lăsase în urma lui. Când mi-a auzit vocea, și-a întors repede capul și a încremenit toată.

– *Ce* faci?

– Mă duc să mă plimb, i-am zis, tentată să-i smulg cartea lui Sam din mână. M-am plictisit ca naiba și vreau să vorbesc cu Sam, dar voi nu mă lăsați, așa că trebuie să fac ceva, altfel încep să trântesc lucrurile prin cameră ca un cimpanzeu enervat.

Adevărul era că fără Sam și fără școală simțeam nevoia să ies afară. Asta făceam în verile dinainte de a-l întâlni pe Sam – evadam

în curtea din spatele casei la leagănul din roata de cauciuc, pentru că aveam nevoie ca sunetul pădurii să umple golul neliniştit din mine.

– Dacă faci pe cimpanezul, eu n-o să-ţi fac curat în cameră, mă avertiză mama. Şi n-ai voie să ieşi. De-abia ai fost la spital acum două nopţi.

– Pentru o febră care acum a trecut, am remarcat.

Exact în spatele ei vedeam cerul călduros, de un albastru intens, şi dedesubt, crengile copacilor ce ieşeau în relief pe fundal. Tânjeam să ies afară, să miros primăvara care se apropia. În comparaţie cu atmosfera de afară, sufrageria părea tăcută şi cenuşie.

– Plus, vitamina D este perfectă pentru oamenii bolnavi ca mine. Nu stau mult.

Când am văzut că nu răspunde, m-am dus în hol şi mi-am pus saboţii în picioare. În tot acest timp, tăcerea atârna între noi, spunând mai multe despre ce se întâmplase în seara aceea decât o făcuseră puţinele cuvinte pe care le schimbaserăm atunci.

Mama arăta extrem de stânjenită.

– Grace, cred că ar trebui să vorbim. Despre tine şi Sam, completă ea după o pauză.

– O, mai bine nu, am spus cu o voce în care se simţea cât de mult entuziasm nutream faţă de această sugestie.

– Nici eu nu vreau, zise ea, închizând cartea fără să verifice pagina la care rămăsese, ceea ce-mi aminti din nou de Sam, care-şi verifica mereu pagina, sau pur şi simplu închidea cartea provizoriu peste deget ca să nu piardă numărul paginii, înainte să-şi ridice privirea şi să vorbească.

– Dar trebuie să vorbim despre asta, continuă mama, şi dacă tu vorbeşti cu mine, atunci o să-i spun tatălui tău şi nu vei mai fi nevoită să vorbeşti şi cu *el*.

Nu înţelegeam de ce trebuia să vorbesc cu vreunul din ei. Până acum nu le-a păsat ce făceam eu singură sau pe unde eram când ei

erau plecați, și într-un an, voi fi la facultate sau cel mult n-o să mai fiu sub același acoperiș cu ei. M-am gândit s-o iau la goană, dar m-am întors cu fața la ea și cu brațele încrucișate, așteptând.

Mama s-a dus direct la țintă.

– Te protejezi?

Obrajii mi s-au încins.

– Mamă.

– Te protejezi? se menținu ea pe poziție.

– Da. Dar nu despre asta e vorba.

– A, da? Despre ce e vorba atunci? zise mama ridicând o sprânceană.

– Adică nu e vorba numai de asta. Este... Mă chinuiam să-mi găsesc cuvintele ca să-i explic, să-i arăt de ce întrebările și tonul ei mă scoteau din sărite. Adică el nu e un băiat oarecare, mamă. Suntem...

Dar nu știam cum să-mi continui ideea sub privirea ei, cu sprânceana ridicată în semn de neîncredere. Nu știam cum aș fi putut să-i spun cuvinte precum „iubire" și „întotdeauna", și de-abia atunci mi-am dat seama că nici nu voiam să fac asta. O astfel de sinceritate trebuia câștigată.

– Ce ești? Îndrăgostită? Felul cum fusese rostit cuvântul îl făcea să sune ieftin. Ai șaptesprezece ani, Grace. El cât are? Optsprezece? De cât timp îl cunoști? Câteva luni. Uite – tu n-ai mai avut un prieten până acum. Ești în cea mai mare parte atrasă sexual de el. Dacă vă culcați împreună nu înseamnă că sunteți îndrăgostiți. Înseamnă că sunteți atrași sexual.

– Și tu te culci cu tata. Voi nu sunteți îndrăgostiți?

Mama își dădu ochii peste cap.

– Noi suntem *căsătoriți*.

Oare de ce mă mai oboseam?

– Conversația asta o să pară stupidă când Sam și cu mine o să vă vizităm la azilul de bătrâni, i-am zis pe un ton rece.

– Ei bine, chiar sper asta, răspunse mama, și apoi zâmbi ușor, ca și când conversația asta nu era decât pălăvrăgeală de zi cu zi. Ca și când de-abia am fi făcut planuri să mergem la un curs de dansuri ca între mamă și fiică. Dar mă îndoiesc c-o să ne mai aducem vreodată aminte de ea. Sam probabil n-o să mai rămână decât într-o poză de banchet. Îmi amintesc cum eram eu la șaptesprezece ani, și crede-mă, nu dragostea era în aer pe-atunci. Din fericire pentru mine, am avut bun-simț. Altfel, ai fi putut să ai mai mulți frați și surori acum. Țin minte, când eram eu de vârsta ta...

– Mamă! am repezit-o, cu fața arzând de nervi. Eu nu sunt ca tine. Nu sunt nici în cea mai mică măsură ca tine. Nu ai nici o idee ce gândesc eu, sau cum funcționează psihicul meu, sau dacă sunt sau nu îndrăgostită de Sam, ori el de mine. Deci nici măcar să nu încerci să vorbești despre asta cu mine. Nici măcar să nu – ah. Știi ceva? Las-o baltă!

Am înșfăcat telefonul interzis de pe dulapul din bucătărie, unde era așezat, mi-am luat haina și-am ieșit afară cu pași apăsați. Am închis încet ușa din spatele casei după mine și-am părăsit terasa fără să mă mai uit înapoi. Ar fi trebuit să mă simt vinovată că m-am răstit la mama, dar nu simțeam nici cea mai mică urmă de remușcare.

Îmi era atât de dor de Sam încât mă durea.

Douăzeci și trei

Sam

Când mi-am terminat treaba la magazin, se făcuse grozav de cald afară, chiar mai cald decât ieri. Când am ajuns acasă la Beck, deschizând ușa mașinii, soarele îmi încălzea obrajii. Am păşit afară şi mi-am întins mâinile cât am putut de mult, închizând ochii până aveam senzația că o să cad. Printre rafalele de vânt, mi se părea că aerul din jur avea aceeași temperatură ca a corpului meu, și asta mă făcea să mă simt de parcă n-aș mai fi avut piele deloc, ca și când aș fi fost numai un spirit suspendat în aer.

Păsările, convinse că această după-amiază anunța că primăvara până acum capricioasă venea cu adevărat, își ciripeau unele altora cântece entuziasmate de dragoste prin tufișurile din jurul casei. Un cântec se adună și în mine, șopteam tăcut versurile, încercându-le ritmul.

Eu trec prin anotimpuri și-ntotdeauna
păsările cântă, strigă și tânjesc iubirea.
Când ești lângă mine îmi pare absurd
să fiu gelos pe gaițe și pe porumbei.

Îmi amintea de zilele calde de primăvară care mă dezveleau de blana de lup, zile în care eram atât de fericit să-mi recapăt degetele.

Mă simțeam atât de rău să fiu singur în momentul ăsta.

Voiam să verific din nou adăpostul. Astăzi nu îl văzusem încă pe Cole, dar știam că trebuia să fie om acum, pe vremea aceasta. Și era suficient de cald încât cel puțin unul dintre ceilalți lupi tineri s-ar fi putut transforma. Să verific adăpostul era ceva practic de făcut, în loc să hoinăresc apatic prin casa goală așteptând ziua de mâine și întrebându-mă dacă într-adevăr mă duceam la studio și dacă Grace chiar venea cu mine.

Pe lângă asta, Grace și-ar fi dorit să am grijă de Olivia.

Când nu mai aveam decât un metru sau doi până la adăpost, mi-am dat seama că era cineva înăuntru; ușa era întredeschisă, și auzeam mișcare înăuntru. Simțul meu olfactiv nu se mai compara cu cel de pe vremea când fusesem lup, dar nasul tot a reușit să îmi transmită că oricine ar fi fost înăuntru era de-al casei; izul de mosc al haitei era numai parțial umbrit de mirosul transpirației umane. Ca lup, aș fi fost în stare să identific exact care membru al haitei era. Acum, ca om, eram orb.

Așa că m-am dus la ușă și-am bătut de trei ori cu încheietura degetelor.

– Cole? Totu-i în ordine acolo? am întrebat.

– Sam?

Vocea lui Cole părea – ușurată? Ciudat pentru o persoană ca el. Am auzit ghearele zgâriind, apoi un geamăt. Simțeam cum puful de pe ceafă mi se zbârlește de atâta încordare.

– Este totul în regulă acolo? am întrebat deschizând cu grijă ușa.

Înăuntru duhnea îngrozitor a lup, ca și când mirosul sângera din pereți. Întâi l-am văzut pe Cole, îmbrăcat, stând lângă lăzi, cu articulațiile degetelor lipite de buze într-un gest nesigur. Apoi i-am urmărit privirea spre colțul camerei și-am văzut un tip ghemuit acolo, înfășurat pe jumătate într-o pătură flaușată.

– Cine e? am şoptit.

Cole şi-a luat degetele de la gură şi nu s-a uitat nici la mine şi nici la figura din colţ.

– Victor, zise cu o voce neinteresată.

La acest nume, tipul întoarse faţa înspre noi. Avea păr castaniu-deschis, încâlcit şi încreţit în jurul obrajilor. Probabil era cu câţiva ani mai mare decât mine. Gândul mi-a zburat într-o secundă la ultima dată când îl văzusem. Stătea în spatele Chevroletului Tahoe al lui Beck, cu pumnii încleştaţi, uitându-se la mine. Buzele lui rosteau mut cuvântul „ajutor".

– Vă cunoaşteţi? am întrebat.

Victor a închis ochii, iar umerii îi tremurau.

– Eu – stai puţin...

Cât ai clipi, se şi scutură din forma umană, transformându-se într-un lup cenuşiu-deschis la culoare, cu semne întunecate pe faţă, mai repede decât văzusem vreodată pe vreunul dintre noi schimbându-se. Schimbarea nu era lipsită de efort, dar se întâmplase natural, precum un şarpe lepădându-şi pielea sau un greiere păşind afară din fosta sa carcasă fragilă. Nu se sufocă deloc. Nici un pic de durere. Nici urmă de agonia celorlalte transformări la care asistasem sau care mi se întâmplaseră chiar mie.

Lupul îşi scutură blana, holbându-se încruntat la mine, cu ochii căprui ai lui Victor. Am făcut un pas dându-mă la o parte de lângă uşă pentru a-i fi mai uşor să iasă.

– Nu te obosi, zise Cole cu o voce bizară.

Şi apoi, ca şi când ai bate din palme, lupul se aşeză cu putere pe picioarele din spate, urechile tremurându-i. Căscă, schelălăind în acelaşi timp, şi începu să tremure din toate încheieturile. Cole şi cu mine ne-am întors amândoi deodată privirile dinspre el, exact în clipa în care Victor răsufla cu putere, transformându-se înapoi în om.

Așa, cât ai zice pește. Cu coada ochiului, l-am zărit învelindu-se cu pătura. Mai mult pentru căldură decât pentru intimitate, bănuiam.

– La *dracu'*, șopti el.

M-am uitat la Cole, a cărui expresie complet indiferentă începusem să îmi dau seama că îl însoțea mai ales în momentele importante din viață.

– Victor? am spus. Sunt Sam. Mă mai ții minte?

Acum stătea ghemuit pe jos, legănându-se pe călcâie când în față, când în spate, ca și când n-ar fi fost sigur dacă să se așeze sau să stea în genunchi. Asta, dar și felul cum își mișca gura arătau că avea dureri foarte mari.

– Nu știu, nu cred. Poate, zise în timp ce-i aruncă o privire lui Cole, iar Cole se înfioră ușor.

– Ei bine, eu sunt fiul lui Beck, am spus. Destul de aproape de adevăr și mai ușor de rostit decât adevărul. Te voi ajuta, dacă pot.

• Cole •

Sam se descurca mult mai bine decât mine cu Victor. Eu nu făcusem decât să stau în picioare lângă ușă, așteptând să o deschid în cazul în care reușea să rămână lup.

– Asta a fost... Cum poți să te transformi atât de repede? îl întrebă Sam.

Victor se strâmbă, privind când la Sam, când la mine. Se vedea că se chinuia din răsputeri să își potolească vocea.

– E mai rău din lup în om. Din om în lup e ușor. Prea ușor, frate. Eu mă transform întruna deși vremea s-a încălzit. Asta-i cauza, nu?

– Asta e cea mai caldă zi din iarna asta, răspunse Sam. Dar asta nu înseamnă că va fi la fel de cald și restul săptămânii.

– Doamne, zise Victor, n-am crezut c-o să fie atât de greu.

Sam m-a privit, ca și când ar fi fost vina mea pentru ce se întâmpla. Trecu pe lângă mine ca să-și ia un scaun pliant, și apoi se așeză în fața lui Victor. Dintr-odată, m-a făcut să-mi amintesc de Beck. Toate gesturile lui sugerau interes, îngrijorare și sinceritate, de la forma umerilor până la felul cum își apleca sprâncenele încruntate peste pleoapele grele de oboseală. Nu-mi mai aminteam dacă așa mă privise și pe mine prima dată. Și nici care fusese primul lucru pe care i-l spusesem.

– Asta e prima dată când te-ai schimbat înapoi? îl întrebă Sam.

Victor dădu din cap.

– Măcar asta pot să-mi aduc aminte.

În momentul acela se holbă la mine, iar eu eram complet conștient de propriul corp, de faptul că eram om. De cum stăteam degeaba acolo, fără nici cea mai mică durere, fără să fiu lup, fără să fac nimic.

Sam continuă, perfect normal, ca și când am fi fost într-o plimbare prin parc:

– Ți-e foame?

– Eu... începu Victor. Stai. Mă tran...

Și iarăși pe nesimțite se transformă în lup.

Mi-am dat seama, văzând expresia șocată de pe fața lui Sam și felul cum și-a apăsat îngrijorat fruntea cu degetele, că schimbările acestea nu erau normale, ceea ce mi-a confirmat sentimentul că lucrurile erau complet date peste cap. Victor-lupul stătea acolo, cu ochii ațintiți spre ușă, dar și spre mine și Sam, cu urechile ciulite și corpul încordat.

Mă uitam la el și-mi aminteam cum stăteam în camera de hotel după ce îl cunoscusem pe Beck, și-i spuneam: „Vic, ești gata pentru o nouă provocare?"

– Cole, zise Sam, fără să-și ia privirea de pe el. De câte ori s-a întâmplat? De când ești aici?

Am dat din umeri, încercând să par indiferent.

– O juma' de oră. S-a transformat întruna. E normal?

– Nu, zise Sam apăsat, privind încă lupul, care aproape se așezase pe podea, uitându-se fix la Sam. Nu, asta nu e normal. Dacă e suficient de cald ca să se transforme în om, ar trebui să poată rămâne mai mult timp om. Nu așa – adică...

Își pierdu ideea când lupul se ridică din nou în picioare.

Sam își trase picioarele la o parte din calea lui Victor, în caz că voia s-o zbughească afară, dar dintr-odată urechile ciulite i-au pălit, și începu să tremure din nou. Amândoi am privit în altă parte cât timp s-a transformat și a tras pătura peste el.

Gemu ușor, sprijinindu-și fruntea în mâini.

Sam se întoarse din nou spre el.

– Doare?

– Ah. Nu cine știe ce. S-a oprit o clipă, a ridicat din umeri nedumerit până i-au ajuns la urechi și a rămas așa. Dumnezeule, fac asta de o zi întreagă. Vreau numai să știu când o să se termine.

La mine nu se uită; nu-și oferea sinceritatea decât lui Sam.

– Mi-aș dori să-ți pot da un răspuns, Victor. Ceva te împiedică să rămâi într-o singură formă, și nu știu ce e acel lucru, zise Sam.

– Ce mai e mai mult de-atât? Adică, sunt blocat aici, nu? Asta primesc dacă te ascult pe tine, Cole. Trebuia să-mi fi dat seama de mult că mereu se termină prost.

Dar tot nu mă privea.

Îmi aminteam din nou acea zi la hotel. Victor se făcuse praf după ultima doză. Stările astea depresive pe care începuse să le aibă erau atât de puternice, încât până și eu, în dezinteresul meu afectat, îmi dădeam seama că într-o bună zi n-o să mai fie în stare să-și revină din ele. Încercasem să-l ajut când l-am convins să devină lup împreună cu mine. Nu era un gest complet egoist. Nu era pur și simplu pentru că nu voiam să încerc singur.

Dacă Sam n-ar fi fost prin preajmă, i-aș fi spus asta lui Victor.

– Hei, este altfel când eşti nou. Toţi suntem vulnerabili la început, şi apoi te obişnuieşti, spuse Sam lovindu-l cu pumnul în umăr. Da, e rău acum, şi mai rău decât te aşteptai să fie, dar când se va face foarte cald, asta va fi de domeniul trecutului.

Victor se uită deprimat la Sam, o faţă pe care o văzusem de o mie de ori pentru că eu o creasem. În cele din urmă, şi-a întors privirea spre mine.

– Tu ar trebui să fii în locul meu, nenorocitule, zise şi apoi se transformă din nou în lup.

Sam îşi ridică mâinile, cu palmele desfăcute că într-o rugăminte stăruitoare.

– Cum – cum – cum... zise el, cu o frustrare desăvârşită.

Am observat cât de atent îşi controla vocea şi expresia feţei. Mă scotea din minţi când îl auzeam pe Sam trecând de la calmul desăvârşit la pierderea totală a controlului, aproape la fel de mult cum mă scotea din minţi să-l văd pe Victor schimbându-se încontinuu. Însemna că Sam fusese perfect capabil să-mi afişeze o mască binevoitoare în tot acest timp, dar alesese să nu o facă. Oarecum, asta îmi schimba complet părerea despre el.

Poate chiar asta m-a determinat să vorbesc:

– Ceva anulează efectul temperaturii. Eu aşa cred. Căldura îl face să devină om, dar altceva îi spune corpului său să se transforme în lup.

Sam mă privi. Nici cu încredere, dar nici cu neîncredere.

– Ce altceva ar putea cauza asta?

Îl priveam pe Victor, disprețuindu-l fiindcă lucrurile se complicau atât de mult din cauza lui. Cât de greu putea să-i fie să facă la fel ca mine, să se transforme în lup şi apoi în om, aşa cum ne aşteptam să facă? Îmi doream să nu fi intrat niciodată în adăpostul ăsta blestemat.

– Ceva în chimia creierului său? i-am zis. Victor are o problemă cu glanda pituitară. Poate felul în care asta îi dezechilibrează nivelurile hormonale afectează modul în care se transformă.

Sam mă privi ciudat, dar până să apuce să rostească ceva, picioarele lupului cenușiu-deschis începură să freamăte. Mi-am întors privirea și Victor era om din nou. Cât ai bate din palme.

Sam

Mă simțeam de parcă aș fi urmărit transformarea a doi oameni: a lui Victor în lup, și a lui Cole într-o persoană cu totul necunoscută. Eu eram singurul de acolo care rămânea la fel.

Nu mă înduram să-l las pe Victor singur în starea asta, așa că am rămas, și Cole a făcut la fel, minutele devenind ore în timp ce așteptam ca starea lui Victor să se echilibreze.

– Nu-i nici o șansă să schimb asta, zise Victor pe un ton sec, nu întrebător, în timp ce ziua era pe sfârșite.

Am încercat să nu înțepenesc în loc în timp ce gândul mi-a zburat la iarna de dinainte de a deveni om și a mă întoarce la Grace. Zăceam pe jos în pădure, cu degetele înfipte în pământ și capul îmi plesnea de durere. Stăteam cu picioarele îngropate până la glezne în zăpadă și vomitam până nu mai puteam suporta. Zguduit de febră, cu ochii închiși ca să nu mă doară de la lumină, aproape mă rugam să mor.

– Nu e.

Cole m-a țintuit cu o privire tăioasă, auzindu-mi minciuna. Îmi venea să-l întreb dacă el era prietenul lui, de ce sunt eu acela care stă lângă el.

În timp ce stăteam acolo, așteptând următoarea transformare a lui Victor, aerul mai rece și lumina care începuse să piară pătrundeau prin ușa deschisă, semn că temperatura avea să scadă odată cu apusul soarelui.

– Victor, în momentul ăsta chiar nu știu cum să te fac să rămâi om, i-am zis. Dar cred că s-a făcut suficient de frig acum încât, dacă

te-aș scoate afară, probabil ai rămâne lup. Vrei? Vrei să scapi momentan de schimbările astea, deși nu vei fi tu însuți?

– O, Dumnezeule, da, răspunse el atât de intens încât m-a durut.

– Și, cine știe, poate odată ce devii mai stabil, o să...

Dar nu mai avea sens să termin fraza pentru că Victor devenise deja lup din nou, repezindu-se lângă mine.

– Cole! am strigat repede, sărind în sus.

Cole se trezi la viață și deschise ușa. Am fost recompensat cu un curent de aer rece care mă făcu să tremur, iar lupul țâșni imediat afară, cu coada între picioare și urechile plecate.

Am venit în pragul ușii, lângă Cole, urmărindu-l pe Victor năpustindu-se în pădure înainte să se oprească pentru a ne privi, la o distanță suficient de mare ca să-i dea siguranța că va rămâne lup. Ne-am uitat unul la altul timp de câteva minute îndelungate.

A rămas lup. Mi se părea că mă simțeam ușurat pentru el, dar sentimentul ăsta mă sâcâia. Mă gândeam deja la următoarea zi caldă și la ce-o să se întâmple atunci.

Mi-am dat seama că lângă mine rămăsese Cole, cu capul aplecat într-o parte și ochii ațintiți spre Victor.

– Dacă așa îți tratezi prietenii când au nevoie de tine, n-aș vrea să văd cum te porți cu ceilalți oameni, i-am zis, fără să mă gândesc.

Cole nu zâmbi propriu-zis, dar colțul gurii i se încordă într-o expresie vagă care se afla undeva între dispreț și nepăsare. Nu-și lua privirea de la Victor, dar nici nu se uita la el cu empatie. Mă abțineam din greu să nu-i mai spun ceva, *orice* l-ar fi determinat să răspundă. Voiam să sufere pentru ce i se întâmpla lui Victor.

– Avea dreptate, zise el stând lângă mine, încă privindu-l pe Victor. Eu trebuia să fiu în locul lui.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Îl subestimasem. Dar apoi adăugă:

– Eu sunt cel care voia să iasă naibii odată din corpul ăsta.

Într-un anume fel, Cole nu înceta niciodată să mă uimească.

Și eu care am crezut pentru două secunde că îți pasă vreun pic de Victor, i-am răspuns rece, privindu-l. Ție-ți pasă numai de problemele tale, vrei ca *tu* să devii lup. De-abia aștepți să ieși din mintea aia, nu-i așa?

– Dacă ai fi în locul meu, și tu ai vrea același lucru, zise el, și acum chiar zâmbi, un surâs crud și deformat care se cățărase numai într-un colț al gurii. Nu se poate să fiu singurul care tânjește să fie lup.

Nu era, într-adevăr.

Shelby își dorise același lucru, de asemenea. Săraca Shelby, de-abia mai era om, chiar și când avea figura unei fete.

– De fapt ești singurul, i-am zis.

– Ești atât de naiv, Ringo! Zâmbetul lui Cole s-a transformat într-un râs tăcut. Cât de bine l-ai cunoscut pe Beck?

Mă uitam la el, la expresia lui superioară și voiam să dispară. Mi-aș fi dorit ca Beck să nu-l fi adus înapoi. Trebuia să-i fi lăsat pe amândoi în Canada sau de unde naiba or fi.

– Suficient de bine ca să știu că a fost un om mult mai bun decât ai fi putut fi tu vreodată.

Figura lui Cole nu se schimbă; dădea impresia că jignirile nici nu-i ajungeau la urechi. Îmi încleștam dinții, mânios că îl lăsasem să mă afecteze.

– Dacă vrei să fii lup nu înseamnă automat că ești rău, zise el cu o voce domoală. Iar dacă vrei să fii om nu înseamnă că ești o persoană de treabă.

Aveam iarăși cincisprezece ani, stând în camera mea, acasă la Beck, ghemuit cu brațele în jurul genunchilor, ascunzându-mă de lupul din mine. Iarna mi-l răpise deja pe Beck cu o săptămână în urmă, și Ulrik avea să dispară și el curând. Apoi eu rămâneam singur cu cărțile mele și chitara, care vor sta neatinse până la primăvară, la fel cum cărțile lui Beck zăceau deja părăsite. Părăsite în uitarea de sine a lupului.

Nu voiam să port această conversație cu Cole.

– Te vei transforma curând?

– Nici o șansă.

– Atunci du-te, te rog, înapoi în casă. Vreau să fac curat aici. M-am oprit o clipă, și apoi i-am spus, mai degrabă ca să mă conving pe mine însumi decât pe el: Și nu faptul că vrei să devii lup te face o persoană rea, ci ceea ce i-ai făcut lui Victor.

Cole mă privi, cu aceeași expresie goală, și apoi se îndreptă spre casă. I-am întors spatele și am intrat în adăpost.

Așa cum făcuse și Beck înaintea mea, am împachetat pătura lăsată de Victor în urmă și am șters praful și firele de păr de pe jos, apoi am verificat răcitorul de apă și lăzile cu mâncare și mi-am făcut o listă cu ce trebuia să mai cumpăr. M-am dus să iau carnețelul pe care îl țineam lângă bateria bărcii – o listă cu nume mâzgălite, uneori cu o dată lângă ele, alteori cu descrieri ale copacilor, pentru că ei puteau să arate data, atunci când noi nu eram în stare. Era metoda lui Beck de a ține cont cine era om și când.

Am deschis carnetul la pagina cu numele de anul trecut, sfârșindu-se cu cel al lui Beck, o listă cu mult mai scurtă decât cea cu doi ani în urmă, care la rândul ei era cu mult mai scurtă decât cea de acum trei ani. Am înghițit în sec și-am întors pagina. Am notat anul în capul paginii, și-am adăugat numele lui Victor, și ziua de azi. Trebuia să apară și numele lui Cole acolo, dar mă îndoiam că Beck îi explicase cum ne înregistram noi. Nu voiam să-i adaug numele. Ar fi însemnat că îl primesc în mod oficial în haită, în familia mea, și nu voiam asta.

O vreme îndelungată am stat și m-am uitat lung la pagina goală, doar cu numele lui Victor pe ea, apoi mi-am trecut propriul nume.

Știam că nu mai avea ce căuta acolo, într-adevăr, dar era o listă cu cei care erau oameni, nu?

Și cine era mai uman decât mine?

Douăzeci și patru

Grace

M-am îndreptat spre copaci.

Pădurea nu se trezise încă din iarnă, nu răsărise nici o frunză, dar aerul mai blând răsculase o cacofonie de miresme umede de primăvară care până atunci fuseseră mascate de frig. Păsările ciripeau deasupra, țâșnind din tufișuri spre crengile mai înalte, lăsând în urmă ramuri tremurânde.

Eram acasă. Simțeam asta până în măduva oaselor.

Înaintasem doar câțiva metri și deja puteam auzi tufărișul trosnind în spate. M-am oprit, și foșnetul pașilor mei pe covorul de frunze moarte încetă. Inima începu să-mi bată nebunește. Din nou am auzit acel zgomot, nici mai departe, nici mai aproape. Nu m-am întors să văd, dar știam că era vorba de un lup. Nu am simțit nici un fel de teamă – doar prietenie.

Auzeam din când în când frunzișul fremătând, tulburat de pașii lupului care mă urmărea. Nu se apropia, continua să mă observe de la distanță. O parte din mine voia să vadă despre ce lup era vorba, dar o altă parte se bucura prea mult de prezența lui pentru a risca

să-l sperie. Aşa că am mers împreună, eu constant, iar el cu avânturi intermitente, ţinând pasul cu mine.

Soarele care străpungea crengile de deasupra îmi încălzea umerii. Mi-am întins braţele de o parte şi de alta, încercând să le scald în cât mai multă lumină şi să elimin senzaţia de febră din noaptea trecută. Cu cât mă îndepărtam mai tare de furia mea, cu atât mai mult puteam simţi că era ceva în neregulă cu mine.

Trecând prin tufişuri, mi-am adus aminte când Sam mi-a arătat luminişul, iar acum îmi doream să fi fost şi el aici şi să-mi poată auzi bătăile neobişnuite ale inimii. Nu era ca şi cum ne-am fi petrecut tot timpul împreună, iar eu nu ştiam cum să reacţionez în momentele în care eram singură – el avea slujba lui la librărie, iar eu şcoala şi meditaţiile –, dar acum, în clipa aceasta, eram neliniştită. Da, febra trecuse, dar nu simţeam să fi trecut de tot. Parcă o puteam percepe pulsându-mi neîncetat în vene, aşteptând să izbucnească din nou la următoarea chemare a lupilor.

Am înaintat în continuare. Aici copacii erau mai rari, puieţi rătăciţi printre pinii masivi. Mirosul lacului era mai puternic, iar pe pătura subţire de zăpadă am zărit amprenta unei labe de lup. Mi-am înfăşurat braţele în jurul trupului; în umbra verde a pinilor îmi era frig.

În stânga, am perceput o mişcare: o blană gri-maronie, la fel ca trunchiurile de pin. În cele din urmă am văzut şi lupul care îmi ţinuse companie, s-a oprit suficient cât să îl pot privi atent. Nu a tresărit atunci când am cuprins cu privirea ochii lui verzi, umani şi căutătura ciudată a urechilor. În spatele lui vedeam strălucirea lacului printre copaci.

„Eşti unul dintre lupii cei noi?" am întrebat eu, fără să rostesc cuvintele, pentru a nu-l speria. Lupul ridică privirea şi îşi îndreptă botul spre mine. Simţeam că ştiu ce voia de la mine: am întins încet mâna în direcţia lui şi i-am oferit palma. Se trase în spate speriat se pare de miros, şi nu de mişcare, căci nările lui continuau să adulmece.

Nu a trebuit să-mi duc palma în dreptul nasului pentru a şti ce simţise, şi eu puteam simţi mirosul. Aroma dulceagă de migdale putrezite

care îmi intrase sub unghii. Părea mult mai pregnantă decât febra însăși. Era mai mult decât o simplă febră.

Inima îmi bubuia în piept, deși nu îmi era teamă de lupul brun. M-am ghemuit cu mâinile în jurul genunchilor, membrele îmi tremurau cuprinse de febră sau de realizarea a ceea ce se întâmpla.

Câteva păsări țâșniră dintr-un tufiș cu un sunet exploziv. Atât eu, cât și lupul de lângă mine am tresărit. De noi se apropia un lup gri, cel care speriase păsările. Era mai mare decât lupul brun, dar nu la fel de neînfricat, ochii lui păreau interesați, însă urechile plecate și coada îi trădau sfiala. Nările sale de asemenea zvâcniră pe măsură ce venea spre noi.

Nemișcată, am privit cum un lup negru – l-am recunoscut ca fiind Paul – se ivi din spatele lui, urmat de un alt lup pe care nu-l știam. Se deplasau ca un banc de pești, atingându-se și agitându-se constant, comunicând fără cuvinte. În curând, se adunaseră șase lupi, toți păstrând distanța, toți privindu-mă, toți adulmecând aerul.

În mine fremăta acel *ceva* nerostit care îmi cauzase febra și îmi impregnase pielea cu acest miros. Nu era dureroasă în clipa aceasta, dar nu era nici în regulă. Simțeam că am nevoie de Sam cu disperare.

Îmi era frică. Lupii mă înconjurară cu prudență, căutând parcă să se ferească de forma mea umană, dar și curioși în legătură cu mirosul. Poate că așteptau ca eu să mă transform.

Dar nu mă puteam transforma. Acesta era trupul meu, la bine și la rău, indiferent cât de tare se zbătea și se chinuia acel ceva din mine pentru a fi eliberat.

Ultima oară când mă aflasem în această pădure, înconjurată de lupi, fusesem prada. Neajutorată, țintuită la pământ de greutatea propriului sânge, privind cerul de iarnă. Ei fuseseră animale, iar eu om. Acum delimitarea nu mai era atât de clară. Nu amenințau să atace. Erau pur și simplu curioși și îngrijorați.

M-am mișcat ușor pentru a-mi întinde brațele înțepenite, iar unul dintre lupi scheună, un sunet ascuțit, ca o cățea care își cheamă puiul.

Simțeam cum febra se trezește în mine.

Isabel îmi spusese ce îi povestise mama ei, medic, despre pacienții cu boli în stadiu terminal, despre cum aceștia simt afecțiunea lor înainte să fie diagnosticată. La momentul acela nu o crezusem, dar acum știam despre ce vorbea, pentru că treceam prin asta.

Ceva era complet în neregulă cu mine, ceva ce doctorii nu știau cum să trateze, iar lupii simțeau asta.

M-am ghemuit sub copaci, cuprinzându-mi din nou genunchii în brațe, și am privit lupii care mă priveau la rândul lor. După câteva momente lungi, lupul cel mare, gri, se lăsă încet pe labele din față fără să mă scape din ochi, părând gata să se răzgândească în orice clipă. Era o postură complet atipică pentru un lup.

Mi-am ținut respirația.

Apoi lupul negru privi spre lupul gri și înapoi spre mine înainte să se culce și el cu capul pe labe. Ochii îi erau ațintiți spre mine și urechile încă îi erau ciulite. Unul câte unul și ceilalți lupi se întinseră, formând un cerc larg în jurul meu. Pădurea era la fel de neclintită ca ei în veghea lor protectoare. Așteptau împreună cu mine să se întâmple ceva de nedescris.

Undeva în depărtare răsună chemarea unui cufundar, lentă, ciudată. Întotdeauna mi-a părut un fel de plânset. Ca și cum striga după cineva care nu avea să răspundă niciodată.

Lupul cel negru – Paul – își îndreptă botul către mine, cu nările zvâcnind ușor, și scheună. Sunetul era un ecou palid al cufundarului, neliniștit și nesigur.

Sub pielea mea ceva se întindea și se alungea. Trupul meu era câmpul de bătălie al unui război invizibil.

Stăteam pe jos în pădure, înconjurată de lupi, soarele se risipea pe cer, iar umbra pinilor devenea tot mai densă. Mă întrebam cât timp îmi mai rămăsese.

Douăzeci și cinci

Grace

Într-un final, lupii plecară.

Rămăsesem acolo, singură, încercând să-mi simt fiecare celulă din corp, încercând să înțeleg ceea ce se întâmpla înăuntrul meu. Sună telefonul – era Isabel.

Am răspuns. Trebuia să revin în lumea reală, chiar dacă nu era atât de reală pe cât mi-aș fi dorit.

– Rachel s-a bucurat să îmi transmită că ai rugat-o pe ea, și nu pe mine, să îți dea temele, zise Isabel drept răspuns la salutul meu.

– Avem mai multe ore în comun...

– Scutește-mă. Nu-mi pasă. Nici n-aveam chef să umblu după ele, dar m-am amuzat văzând că ea crede că îi dă un anumit statut. Isabel chiar părea amuzată, m-am simțit un pic prost pentru Rachel. În fine, am sunat ca să aflu cât de contagioasă ești, continuă ea.

Cum puteam explica felul în care mă simțeam? Și mai ales lui Isabel?

Nu puteam.

Am răspuns sincer, omițând câteva lucruri.

– Nu cred că sunt contagioasă, de ce?

– Vreau să merg undeva cu tine, dar nu vreau să mă aleg cu ciumă bubonică.

– Vino în curtea din spate. Sunt în pădure.

Vocea lui Isabel părea să cuprindă atât dezgust, cât şi neîncredere:

– În pădure. Bineînţeles, trebuia să-mi dau seama, acolo se duc toţi oamenii bolnavi. În locul tău eu m-aş duce într-un loc unde să mă pot descărca prin terapie prin cumpărături inutile, dar mă gândesc că şi pădurea e o alternativă de dorit, acceptabilă din punct de vedere social. Toată lumea recurge la ea acum. Să aduc schiuri? Un cort?

– E suficient dacă vii tu.

– Îmi doresc să ştiu ce faci în pădure.

– Mă plimbam, am răspuns eu, sinceră, dar nu în totalitate.

Nu ştiam cum să îi spun restul.

Mai târziu, am lăsat-o pe Isabel să mă strige printre copaci de câteva ori şi să mă aştepte câteva minute până am ieşit din pădurea care se întuneca, dar nu mă simţeam vinovată pentru asta. Eram încă mult prea copleşită de revelaţia pe care o avusesem în mijlocul lupilor.

– Nu ar trebui să fii pe moarte sau ceva de genul ăsta? întrebă Isabel de îndată ce mă văzu ivindu-mă.

Cu mama, reuşisem să-i spun ce aveam de zis. Acum era momentul să mă întorc, iar ea nu s-ar fi încumetat să iniţieze o discuţie serioasă când mai aveam pe cineva pe lângă mine.

Isabel stătea lângă căsuţa de păsări, cu mâinile în buzunare, iar gluga căptuşită cu blană îi acoperea urechile. În timp ce mă apropiam, se uita când la mine, când la o pată ştearsă de găinaţ din căsuţă. În mod clar, o deranja. Se aranjase în stilul caracteristic ei, o tunsoare într-o parte frumos pieptănată, cu unghiuri brutal de ascuţite. Ochii îi erau conturaţi dramatic cu tuş negru. Chiar se pregătise să mă

scoată undeva, mă simțeam un pic vinovată, de parcă o refuzasem din niște motive superficiale. Avea o voce mai rece ca aerul:

– Ce te-a apucat să ieși la plimbare prin pădure, când sunt aproape zero grade afară?

Chiar se lăsase frigul, buricele degetelor mi se înroșiseră.

– Aproape zero grade? Era mai cald când am ieșit.

– Ei bine, acum nu mai e. M-am întâlnit cu mama ta pe drum, am încercat să o conving să te lase să mergem la un panini în Duluth în seara asta, dar n-a fost de acord. Încerc să nu consider că ar avea ceva cu mine.

Nasul i se încreți când am ajuns în dreptul ei. Am pornit împreună spre casă.

– Da, încerc să nu mă gândesc cât de tare m-a enervat acum, am mărturisit eu.

Isabel așteptă să intru eu întâi pe ușa din spate. Nu spuse nimic legat de supărarea mea, nici nu m-aș fi așteptat. Isabel era aproape tot timpul certată cu părinții ei, mă îndoiam că percepea asta ca pe ceva neobișnuit.

– Aș putea să fac un fel de paniniuri. Totuși, nu am pâine bună, m-am oferit eu, chiar dacă nu aveam chef.

– Prefer varianta originală. Hai mai bine să comandăm o pizza.

Să comanzi pizza în Mercy Falls însemna să suni la pizzeria locală și să plătești o taxă de livrare de șase dolari care, după ziua lui Sam, mi se părea mult prea mare.

– N-am nici un ban, am mărturisit.

– Am eu, spuse Isabel exact în clipa în care intram în casă, iar mama, care se instalase pe canapea cu cartea lui Sam, ne aruncă o privire piezișă.

Chiar speram să creadă că vorbeam despre ea.

– Hai să mergem la mine în cameră. Comandăm...

Isabel sunase deja la pizzeria lui Mario și comanda o pizza mare cu ciuperci și mozzarella. Își scoase cizmele cu toc gros pe prețul de la ușa din spate și mă urmă înăuntru, flirtând fără probleme cu oricine ar fi fost la capătul celălalt al firului.

Camera mea părea oribil de călduroasă în comparație cu aerul de afară. Mi-am scos puloverul, iar Isabel închise clapeta telefonului și se trânti pe pat.

– O să ne dea toppinguri gratuite, pun pariu!

– Nu-i nevoie să pariezi pe nimic. Aproape că i-ai oferit o partidă de sex telefonic cu blat subțire.

– Cu asta mă ocup, zise Isabel. Uite ce, nu mi-am adus cu mine ce aveam ca temă, am reușit să termin de scris în pauze.

Am privit-o insistent.

– Dacă o dai în bară la școală acum, n-o să intri la nici o universitate bună și o să rămâi blocată în Mercy Falls pe vecie.

Spre deosebire de Rachel și Isabel, pe mine nu mă îngrozea ideea, dar știam că nici una din ele nu-și putea închipui o soartă mai cumplită.

– Parcă ai fi maică-mea. Mersi.

Am ridicat din umeri și am scos o carte pe care mi-o adusese Rachel mai devreme.

– Ei bine, eu chiar am teme și chiar vreau să intru la facultate. Ar trebui să-mi citesc măcar la istorie în seara asta. E OK?

Isabel se tolăni pe plapuma mea și închise ochii.

– Nu e nevoie să mă ții ocupată. E suficient că m-ai scos din casă.

M-am așezat în capătul celălalt al patului, înghesuind-o pe Isabel, dar ea rămase cu ochii închiși. Dacă Sam ar fi fost aici și ar fi fost în locul meu, ar fi întrebat-o pe Isabel cât de rău mergeau lucrurile și cum se descurca. Eu nu m-aș fi gândit niciodată să întreb așa ceva înainte să-l fi cunoscut pe el, dar l-am auzit punând astfel de întrebări suficient de des pentru a-mi da seama cum se proceda.

– Cum merg lucrurile? am întrebat eu.

Cuvintele sunau ciudat rostite de mine, parcă nu erau la fel de sincere ca ale lui Sam.

Isabel pufni zgomotos și deschise ochii.

– Asta întreabă și terapeutul mamei mele. Mă duc să-mi iau ceva de băut, aveți cola? zise ea și se întinse într-un mod cu totul și cu totul languros.

M-am bucurat să văd că scap așa ușor, deși nu știam dacă ar fi trebuit să o întreb din nou. Sam probabil ar fi întrebat, dar nu puteam gândi ca el multă vreme, așa că am spus:

– Vezi pe ușa de la frigider și în sertarul din dreapta.

– Vrei și tu? zise Isabel alunecând de pe pat.

Unul din semnele mele de carte căzuse pe jos și i se lipise de picior, iar acum ridică talpa pentru a-l desprinde.

M-am gândit un pic înainte să răspund. Aveam stomacul un pic deranjat.

– O bere cu ghimbir, dacă mai e.

Isabel ieși din cameră și reveni cu două cutii de suc. Porni radioul de pe marginea patului. Postul preferat de rock alternativ al lui Sam începu să duduie, cu mici bruiaje, întrucât transmisia era de undeva la sud de Duluth. Am oftat. Nu era muzica mea preferată, dar mă ducea cu gândul la el, chiar mai mult decât cartea pe care o lăsase pe noptieră și rucsacul uitat pe podea. Dorul de el mă apăsa mai tare acum, după ce se întunecase.

– Parcă aș fi într-un garaj de repetiții, zise Isabel și schimbă la un post cu muzică pop din Duluth. Se întinse pe burtă lângă mine, exact în locul în care ar fi stat Sam, și își deschise cutia de cola.

– La ce te uiți? Citește acolo. Eu stau așa un pic.

Părea să vorbească serios, așa că nu aveam nici un motiv să nu-mi deschid cartea de istorie. Dar nu voiam să citesc. Voiam să mă ghemuiesc în pat gândindu-mă la cât de mult îmi lipsește Sam.

• Isabel •

La început, era plăcut doar să zaci în pat şi să nu faci nimic, fără vreo amintire sau gândul la părinţi care să te tulbure. Muzica de la radio se auzea încet lângă mine, iar Grace se încrunta cu ochii în cartea ei, răsfoind înainte şi câteodată înapoi, încruntându-se şi mai tare. Mama ei mişuna prin casă, iar în aer se răspândi un miros de pâine prăjită. Era viaţa altcuiva şi era bine. Şi îmi plăcea să stau cu o prietenă fără să fie nevoie să vorbesc. Aproape că puteam să ignor boala lui Grace.

După o vreme, am întins mâna şi am apucat de pe noptieră o carte cu marginile ferfeniţite. Nu-mi puteam închipui pe cineva citind o carte atât de intens încât să o aducă în halul acela. Arăta de parcă ar fi trecut un autobuz peste ea, după ce mai întâi fusese scăpată în cadă. Poezii de Rainer Maria Rilke, ediţie bilingvă. Nu părea tentant şi în orice caz, pentru mine poezia putea la fel de bine să nu existe, dar nu aveam nimic altceva de făcut, aşa că m-am apucat să citesc.

Cartea s-a deschis la o pagină cu colţul îndoit, însemnări în pix albastru pe margini şi câteva sublinieri: „Ah, în faţa cui ne putem arăta? Nu în faţa îngerilor, nici a oamenilor, iar cele mai inteligente dintre animale pot vedea că nu ne aflăm locul în lumea noastră tălmăcită". Lângă, era un scris de mână lăbărţat, pe care nu îl recunoşteam: *findigen* = *ştiut, gedeuteten* = *tălmăcit?* şi alte însemnări anapoda în germană. Am apropiat cartea de mine şi mi-am dat seama că nu putea fi decât a lui Sam, avea mirosul casei lui Beck, iar asta mi-a trezit un şuvoi de amintiri. Jack, zăcând în pat, transformarea lui în lup şi moartea lui sub ochii mei.

Ochii mi-au căzut înapoi pe pagină: „O, noaptea, noaptea, când un vânt gol, infinit ne macină chipul".

Nu cred că începuse să-mi placă poezia de când luasem cartea în mână. Am pus volumul la loc pe noptieră şi mi-am lăsat capul pe pernă. Aceasta trebuie să fi fost partea pe care dormea Sam atunci

când se furișa aici, i-am recunoscut mirosul. Cât curaj a avut să vină aici în fiecare noapte, doar ca să fie împreună cu Grace! Mi-l puteam închipui întins pe pat, Grace lângă el. I-am mai văzut sărutându-se – felul în care Sam o strângea la piept, felul în care expresia dură a chipului ei se risipea. Era ușor să ți-i închipui întinși aici, sărutându-se îmbrățișați. Răsuflările împărtășite, atingerea buzelor pe gât, pe umeri, pe buricele degetelor. Dintr-odată tânjeam după ceva ce nu aveam și nu puteam numi. Mă ducea cu gândul la mâna lui Cole pe clavicula mea și respirația lui caldă și deodată mi-am dat seama că aveam să-l sun sau să-l caut mâine, dacă așa ceva era posibil.

M-am ridicat în coate și am încercat să îmi alung gândurile încețoșate de imaginea îmbrățișărilor și de mirosul lui Sam de pe pernă.

– Mă întreb ce face Sam acum, am zis eu.

Grace avea o pagină prinsă între degete, iar cuvintele mele îi șterseră încruntarea de pe față. În schimb, acum părea să aibă o privire nesigură. Aș fi vrut să nu-mi fi scăpat gândul cu voce tare.

Grace întoarse pagina și o netezi, apoi își duse degetele în dreptul obrajilor îmbujorați și își mângâie fața. Într-un final spuse:

– A zis că o să încerce să mă sune în seara asta.

Încă mă privea în modul acela absent, nesigur, așa că am adăugat:

– Mă întrebam dacă vreunul dintre lupi are formă umană acum, în afară de el. Am întâlnit unul.

Era o replică suficient de aproape de adevăr, chiar și pentru un om cinstit.

Fața lui Grace se lumină.

– Știu, mi-a zis de unul. Chiar l-ai cunoscut?

Ce Dumnezeu! Am recunoscut:

– L-am dus la casa lui Beck în noaptea în care ai fost tu la spital.

Ochii i se căscară, dar înainte să mai apuce să întrebe ceva, sună soneria – o sonerie puternică, enervantă, care se repetă de nu știu câte ori.

– Pizza! strigă mama ei, cu o voce mult prea stridentă, şi orice ne-am mai fi putut spune Grace şi cu mine fu pierdut.

• Grace •

Comanda de pizza sosi, iar Isabel îi oferi o felie mamei, ceea ce eu n-aş fi făcut. Mama se retrase în camera ei lăsându-ne pe noi în sufragerie. La ora asta, cerul era deja negru afară dincolo de uşa de sticlă de la terasă. Nu-ţi puteai da seama dacă era şapte seara sau miezul nopţii. M-am aşezat în capătul canapelei cu o farfurie în poală şi o felie de pizza holbându-se la mine. Isabel, în celălalt capăt, avea două felii pe care le ştergea de grăsime cu un şerveţel, având grijă să nu dezlipească ciupercile. La televizor rula *Pretty Woman* şi Julia Roberts făcea cumpărături în magazine în care Isabel s-ar simţi ca acasă. Între noi se afla cutia de pizza, pe măsuţa de cafea din faţa noastră. Primiserăm nenumărate toppinguri.

– Grace, mănâncă, spuse Isabel şi îmi oferi rola de şervetele de hârtie.

M-am uitat la pizza şi am încercat să mi-o închipui ca pe un fel de mâncare. Nu-mi venea să cred cum doar o singură felie cu fâşii întinse şi unsuroase de mozzarella reuşea să-mi creeze o stare opusă faţă de ce am simţit când m-am plimbat în pădure: mi-era îngrozitor de rău. Privind mâncarea, stomacul mi se întorcea pe dos, dar era mai mult decât o simplă greaţă. Era tot ceea ce mă măcinase până atunci, febra care nu era febră. Disconfortul care era mai mult decât o durere de cap sau de stomac. Boala eram eu, într-un fel.

Isabel mă privea, simţeam că se apropie o întrebare. Dar nu voiam să deschid gura. Senzaţia acea ciudată pe care o simţisem în pădure îmi coborâse în stomac acum. Mi-era teamă de ce puteam să zic odată ce deschideam gura.

Felia de pizza era în continuare în faţa mea, arătând ca ceva ce n-aş fi înghiţit niciodată.

Mă simțeam mult mai vulnerabilă decât în momentul în care fusesem înconjurată de lupi în pădure. Nu o voiam pe Isabel lângă mine acum, nici pe mama. Îl voiam pe Sam.

• Isabel •

Grace era gri la față. Se holba la felia de pizza de parcă se aștepta ca mâncarea să se repeadă la ea. În cele din urmă se apucă cu mâna de burtă.

– Vin imediat, spuse.

Se ridică de pe canapea, un pic letargică, și păși spre bucătărie. Când se întoarse cu un alt sirop de ghimbir și o mână de pastile, am întrebat-o:

– Te simți rău din nou?

Am redus volumul televizorului, cu toate că era partea mea preferată din film.

Grace înghiți toate pastilele cu o gură de bere.

– Un pic. Seara e de obicei mai rău. Așa am citit.

M-am uitat atent la ea. Probabil știa. Probabil, se gândea deja la ce mă gândeam și eu, dar nu voiam să vorbesc despre asta. În schimb, am întrebat:

– Ce ți-au spus la spital?

– Că e doar o gripă, un pic de febră, zise ea, iar din felul în care a rostit cuvintele mi-am dat seama că se gândea la momentul când mi-a spus că a fost mușcată.

Cum crezusem că era o gripă și cum amândouă știam că nu era vorba de așa ceva.

Într-un final am reușit să spun ce aveam pe suflet de când ajunsesem aici.

– Grace, miroși exact ca lupul ăla pe care l-am găsit. Știi că are de-a face cu lupii.

Urmări cu degetul o spirală decorativă de pe marginea farfuriei, de parcă ar fi vrut s-o șteargă.

– Știu, zise ea.

Telefonul sună chiar în clipa aceea și amândouă știam cine era. Grace ridică privirea spre mine, iar degetele îi înțepeniră.

– Nu-i spune lui Sam, zise ea.

Douăzeci și șase

Sam

În seara aceea, pentru că nu puteam dormi, am copt pâine.

În mare parte, insomnia mea se datora lui Grace.

Ideea de a mă băga în pat și a sta acolo singur, așteptând să mă ia somnul, mi se părea complet intolerabilă. Dar prezența lui Cole în casă era și ea un factor. Era atât de plin de energie, umbla prin cameră, verifica sistemul audio, se așeza pe canapea, se uita la televizor, sărea în picioare, încât mă molipsea și pe mine. Era ca și cum ai fi fost în prezența unei stele explozive.

Așa că făceam pâine. Învățasem asta de la Ulrik, care era un mare snob în bucătărie. Aproape că nu mânca nici un fel de pâine de la magazin, iar cum eu la vârsta de zece ani nu voiam să mănânc decât pâine, au copt foarte mult în acea perioadă. Beck spunea că amândoi eram imposibili și nu voia să audă de nevrozele noastre. Așa că am petrecut nenumărate dimineți doar noi doi, eu stând pe jos, sprijinit de bufetul din bucătărie, încolăcit în jurul chitarei primite de la Paul, în timp ce Ulrik frământa aluatul după bunul lui plac și bombănea că îi stăteam în cale.

Într-una din zile m-a ridicat în picioare și m-a pus pe mine să frământ aluatul. Fusese aceeași zi în care Beck aflase de programarea la medic a lui Ulrik, o amintire la care am tot revenit de când l-am văzut pe Victor străduindu-se să rămână uman. Beck a intrat ca o furtună în bucătărie, în mod vădit supărat, urmat de Paul în tocul ușii, care nu părea atât de îngrijorat pe cât părea interesat să vadă o ceartă pe cinste.

– Spune-mi că Paul este un mincinos, urlă Beck în timp ce Ulrik îmi pasa un pachet de drojdie. Spune-mi că nu te-ai dus la doctor.

Paul părea că avea să izbucnească în râs și nici Ulrik nu era departe.

Beck ridică mâinile vrând parcă să-l sugrume pe Ulrik.

– Te-ai dus. Chiar te-ai dus. Nebunule! Ți-am zis că n-o să te-ajute cu nimic.

Paul începu să râdă, iar Ulrik zâmbi.

– Spune-i ce ți-a dat, zise Paul. Spune-i ce ți-a scris.

Dar Ulrik își dădea seama că Beck nu ar fi prins poanta așa că, încă zâmbind, arătă spre frigider și spuse:

– Dă-mi laptele, Sam.

Hadol, precizează Paul. S-a dus suferind de licantropie și s-a întors cu o rețetă de antipsihotice.

– Crezi că e amuzant? întrebă Beck.

Ulrik îl privi în cele din urmă și făcu un gest nepăsător din mână.

– Haide, Beck. A crezut că sunt nebun. I-am zis tot, cum mă transform în lup iarna și de greața aia și data la care am revenit la forma umană anul ăsta. Toate simptomele. I-am spus adevărul gol-goluț și el a ascultat tot, a luat notițe și mi-a prescris tratament psihiatric.

– Unde te-ai dus? La ce spital? întrebă Beck.

– La St. Paul. Îl privi pe Beck consternat. Doar nu credeai că o să mă duc la Spitalul General din Mercy Falls să le spun că sunt vârcolac.

Beck nu părea amuzat.

– Şi atât? Pur şi simplu nu te-a crezut? Nu ţi-a făcut analize? Nimic?

Ulrik pufni şi, uitând că eu eram cel care trebuia să facă aluatul, începu să toarne făină.

– Nu ştia cum să mă dea mai repede pe uşă afară. De parcă nebunia ar fi fost contagioasă.

– Mi-ar fi plăcut să fi fost acolo, zise Paul.

Beck clătină din cap.

– Sunteţi idioţi. Ieşi din bucătărie, dar vocea îi era acum blândă: De câte ori v-am spus că, dacă vreţi să vă creadă un doctor, ar trebui să-l muşcaţi?

Paul şi Ulrik schimbară priviri.

– Vorbeşte serios?

– Nu prea cred.

Conversaţia devie spre altceva, iar Ulrik termină de frământat aluatul şi îl puse la crescut. Eu nu am uitat însă lecţia din acea zi. Doctorii nu păreau să ne poată ajuta în această luptă a noastră.

Gândurile îmi reveniră la Victor. Nu puteam lepăda din minte imaginea cu transformarea lui din om în lup şi înapoi, fără nici cel mai mic efort.

Se pare că nici Cole nu putea, căci se năpusti în bucătărie şi se cocoţă pe masa din centru cu o expresie răvăşită. Nasul i se încreţi din cauza mirosului puternic de drojdie.

– Ar trebui să fiu surprins că te-ai apucat de copt, dar nu sunt, spuse el. Încă mă macină cât e de nedrept că Victor nu poate să rămână om şi eu nu pot să rămân lup. Ar trebui să fie invers.

Am încercat să nu las tonul să-mi trădeze iritarea.

– Da, înţeleg. Vrei să fii lup, nu vrei să mai fii Cole. Vrei să fii lup. Ai fost cât se poate de clar. Ei bine, nu am nici o formulă magică care să te facă să rămâi lup pentru totdeauna. Îmi pare rău.

Am observat că avea o sticlă de whiskey lângă el pe tejghea.

– Aia de unde a apărut?

– Din bufet, spuse Cole cu o voce plăcută. De ce te deranjează așa de mult?

– Nu prea îmi place să mă îmbăt.

– Mie nu prea îmi place să fiu treaz, răspunse Cole. Nici nu mi-ai zis care e marea ta problemă cu faptul că eu vreau să rămân lup.

M-am întors cu spatele la el pentru a-mi spăla mâinile de făină în chiuvetă. În combinație cu apa, devenea o pastă lipicioasă. Am măsurat ceea ce voiam să zic, frecându-mi degetele.

– M-am chinuit enorm ca să rămân om. Știu pe cineva care a murit încercând asta. Aș da orice să-mi văd familia înapoi, dar ei trebuie să petreacă iarna în pădure și nici măcar nu-și aduc aminte cine sunt. A fi uman este un... m-am gândit să spun „privilegiu extraordinar", dar suna prea grandios. Nu există sens al vieții ca lup. Nu ai amintiri, e ca și cum nu ai exista. Nu lași nimic în urmă. Până la urmă, cum aș putea să nu susțin cauza *umanității?* E tot ceea ce contează. Cum ai putea să vrei să renunți la asta?

Nu am pomenit de Shelby. Shelby era singura persoană pe care o cunoșteam care voia să rămână lup. Știu de ce renunțase la viața ei umană. Dar nu însemna că eram de acord. Speram că dorința i s-a împlinit și acum era lup pentru totdeauna.

Cole luă o gură de whiskey și înghițitura îl scutură.

– Ți-ai răspuns singur la întrebare. Partea în care nu ții minte cine ești. Terapia prin evitare funcționează excelent.

M-am întors cu fața la el. Părea ireal în această bucătărie. Majoritatea oamenilor au un fel de frumusețe dobândită – devin mai frumoși pe măsură ce trece timpul și tu ajungi să îi iubești mai mult. Dar Cole sărise peste mai multe etape, era chipeș, cu trăsături demne de Hollywood și nu era nevoie să-l iubești pentru a vedea asta.

– Nu prea cred. Nu cred că e un motiv bun, am spus eu.

– Nu crezi? întrebă Cole curios. Am fost surprins să observ că nu era nici un fel de răutate în privirea lui, ci doar un vag interes. Atunci de ce te duci la baie doar la etaj?

L-am privit fix.

– Crezi că nu am observat? Tot timpul te duci sus la baie. Adică, mă gândesc că ar putea fi pentru că baia de jos e jegoasă, dar nu mi se pare. Cole sări de pe masă un pic clătinându-se la aterizare. Mi se pare că eviți cada aia, nu-i așa?

Nu știam cum de îmi cunoștea povestea, poate îi spusese Beck, deși nu îmi plăcea acest gând.

– E o chestie minoră. A evita o cadă pentru că părinții tăi au încercat să te înece într-una nu e la fel cu a căuta să-ți eviți întreaga viața devenind lup.

Cole îmi zâmbi larg. Alcoolul îl făcea extrem de jovial.

– Hai să facem un pact. Tu nu mai eviți cada și eu nu-mi mai evit viața.

– Da, sigur.

Singura dată când mai zăcusem într-o cadă după trauma din copilărie fusese atunci când Grace se străduise să mă încălzească iarna trecută, dar atunci eram pe jumătate lup. De abia mai știam cine eram. Și era vorba de Grace, în care aveam încredere. Nu de Cole.

– Nu, pe bune. Sunt o persoană care urmărește atingerea scopurilor. Fericirea vine de acolo, nu? Doamne, ce bună e sticla asta! Lăsă whiskey-ul pe masă. Îmi este ubercald și sunt un pic amețit. Ei, ce zici? Tu te bagi în cadă și eu mă străduiesc să rămân uman împreună cu Victor. Adică, din moment ce cada e un lucru minor...

Am zâmbit trist. Știuse de la început că nu exista nici o șansă ca eu să mă apropii de o cadă.

– *Touché,* am zis eu încercând să-mi amintesc ultima oară când auzisem expresia: Isabel, în librărie, bându-mi ceaiul.

Părea să fie o amintire veche de ani de zile.

• Cole •

I-am zâmbit larg. Eram îmbibat de acea căldură plăcută și lentă care te cuprinde doar atunci când consumi tărie.

– Vezi, amândoi suntem duși cu capul, Ringo. Ne lipsesc mai multe rotițe.

Sam m-a privit doar. Nu prea arăta ca Ringo, ca să fiu sincer. Mai degrabă ca un John Lennon somnoros, cu ochi gălbui. Dar „John" nu era o poreclă care să prindă. Am simțit un val de compasiune față de el. Bietul băiat nu putea nici măcar să se pișe la parter pentru că părinții lui au încercat să îl omoare. Părea destul de dur.

– Ai nevoie de o acțiune de intervenție, omule? Noaptea asta pare bună pentru așa ceva.

– Mersi, mă descurc singur cu problemele mele.

– Haide, omule. I-am întins sticla de whiskey, dar a clătinat din cap. O să te facă să te relaxezi, i-am zis eu. Bei destul și o să pornești cu cadă cu tot vâslind spre China.

Dintr-odată, vocea îi deveni mai puțin prietenoasă:

– Nu în seara asta.

– Frate, încerc să fiu de treabă aici. Încerc să te ajut.

L-am apucat de braț ca pe-un tovarăș. Sam se trase, dar nu serios. Am încercat să-l scot din bucătărie.

– Cole, ești beat mort. Dă-mi drumul.

– Tot ce încerc să-ți spun e că întreg procesul ăsta ar fi mai ușor dacă ai fi și tu luat. Iei în calcul whiskey-ul acum?

Ieșisem pe hol. Sam se trase din nou.

– Nu iau în calcul nimic. Haide, Cole. Vorbești serios?

Se trase din strânsoarea mea. Eram la câțiva pași de ușa de la baie acum. Sam se ferea, a trebuit să-l apuc cu ambele mâini. Era surprinzător de puternic, nu aș fi crezut că cineva așa de firav ca el ar fi opus atâta rezistență.

– Eu te ajut pe tine şi tu mă ajuţi pe mine. Gândeşte-te cât de bine îţi va fi odată ce ţi-ai înfruntat demonii, am zis eu. Nu eram sigur dacă era adevărat, dar suna bine. Trebuie să şi recunosc, o parte din mine era extrem de curioasă să afle cum ar reacţiona Sam la vederea faimoasei căzi.

Cu greu, am reuşit să-l târăsc până în tocul uşii, iar cu cotul am aprins lumina din baie.

– Cole, spuse Sam dintr-odată cu o voce mult mai slabă.

Era doar o cadă. O cadă goală cât se poate de obişnuită: de jur împrejur faianţă de culoarea fildeşului şi perdeaua albă de duş trasă la o parte. Lângă scurgere, era un păianjen mort. La vederea ei, Sam începu să se zbată. A fost nevoie să-l ţin cu toată forţa. I-am simţit muşchii încordaţi sub degetele mele.

– Te rog, zise el.

– E doar o cadă, am spus eu, întărind strânsoarea, dar nu mai era nevoie.

Devenise ca o cârpă în mâinile mele.

• Sam •

Pentru un moment, am văzut doar ceea ce era, ceea ce probabil am văzut în primii mei şapte ani din viaţă: doar o baie obişnuită, ternă, cu minimul necesar. Dar când privirea mi-a căzut asupra căzii, n-am mai putut suporta. Stăteam la masa din sufragerie, tata era lângă mine. Mama nu se mai aşezase lângă mine de câteva săptămâni.

– Nu cred că pot să-l mai iubesc. Nu mai e Sam. E o creatură care arată ca Sam, spuse mama.

În farfurie aveam mazăre. Eu nu mănânc mazăre. Am fost surprins să văd boabele în faţa mea pentru că mama ştia că nu îmi plac.

– Ştiu, zise tata.

Acum Cole mă scutura de umeri:

– Nu ai să mori, e doar o impresie.

Pe urmă părinții mei m-au apucat de brațele subțiri. În fața mea se afla o cadă, deși nu era seară și eram îmbrăcat. Părinții mei îmi spuneau să intru, iar eu nu voiam. Cred că s-au bucurat, pentru că odată cu refuzul meu nu era nevoie să se mai obosească să-mi câștige încrederea. Tata m-a băgat în apă.

– Sam, spuse Cole.

Zăceam îmbrăcat în cadă. Blugii mei uzi deveneau tot mai negri în apă. Simțeam cum apa îmi îmbibă tricoul albastru preferat, cel cu dungă albă pe mijloc. Materialul mi se lipea de coaste, iar pentru o clipă, o amărâtă de clipă, am crezut că totul e un joc.

– *Sam,* repetă Cole.

Nu înțelegeam. Apoi am înțeles.

Nu atunci când mama nu voia să se uite la mine, ci doar la marginea căzii, înghițind în sec la nesfârșit. Nici atunci când tata s-a întors spre ea și i-a rostit numele pentru a-i atrage atenția. Nici atunci când mama a luat în mână una din lamele pe care i le întindea tata, cu mare grijă, de parcă ar fi ales un fursec de pe un platou cu delicatese.

Ci atunci când m-au privit, în sfârșit.

M-au privit în ochii mei de lup.

Le-am putut citi hotărârea pe chipuri. Abandonul.

Atunci a fost nevoie să mă țină cu forța.

• Cole •

Sam era în altă parte. Numai așa aș putea descrie. Ochii îi erau pur și simplu goi. L-am târât până în sufragerie și l-am scuturat.

– Revino-ți! Am ieșit! Uită-te, Sam! Am ieșit!

Când i-am dat drumul la brațe, se încolăci pe podea, apoi se adună sprijinindu-se de perete, cuprinzându-și capul în palme. Dintr-odată se ghemuise de tot, ascunzându-și fața.

Nu-mi dădeam seama ce simțeam, văzându-l acolo. Știind că eu am făcut asta, orice ar fi fost. Mă făcea să îl urăsc.

– Sam? am zis eu.

După un moment lung, răspunse fără să ridice capul, cu o voce ciudată, stinsă și joasă:

– Lasă-mă în pace. Lasă-mă în pace. Ți-am făcut eu vreodată ceva?

Respira neregulat. Nu erau suspine, ci mai mult se sufoca.

M-am uitat la el și dintr-odată am fost cuprins de furie. Nu trebuia să-l fi afectat atât de tare. Era doar o blestemată de baie. El era cel care mă făcea atât de crud – nu-i făcusem nimic decât să-i arăt o cadă. Nu eram persoana care credea el că sunt.

– Și Beck a ales asta, am spus eu, pentru că în momentul acesta nu m-ar fi contrazis. Asta mi-a zis. Mi-a zis că a obținut tot în viață după ce a terminat dreptul și tot era nefericit. Voia să se sinucidă, dar un tip pe nume Paul l-a convins că există și altă cale.

Sam rămase tăcut cu excepția răsuflării chinuite.

– E același lucru pe care mi l-a oferit și mie, doar că eu nu pot rămâne lup. Nu-mi spune că nu vrei să auzi. Ești în același hal ca mine, uită-te la tine. Nu-mi spune mie cine e distrusul.

Nu se mișcă. M-am dus la ușa din spate și am deschis-o larg. Noaptea devenise sălbatică și rece cât timp băusem, iar drept răsplată, stomacul mi s-a înnodat brusc.

Am scăpat.

Douăzeci și șapte

Sam

Am trecut prin etapa de frământare a aluatului, de modelare a pâinii și de coacere. Capul îmi vuia plin de cuvinte prea dezordonate pentru a forma versuri. Eram pe jumătate cu mintea în altă parte, cu mintea acolo, stând în bucătăria lui Beck într-o noapte care ar fi putut fi la fel de bine din prezent sau de acum zece ani.

Fețele din fotografiile de pe bufet îmi zâmbeau, nenumărate permutații: eu și Beck, Beck și Ulrik, Paul și Derek, Ulrik și cu mine. Fețe care așteptau să fie animate din nou. Pozele păreau șterse și vechi în întunericul mut din bucătărie. Mi-am adus aminte cum le lipise Beck cu scotch, pe vremea când erau noi-noute, dovezi clare ale legăturii dintre noi.

M-am gândit cât de ușor le-a fost părinților mei să se hotărască să nu mă iubească, doar pentru că nu puteam să rămân în pielea mea. Și cât de ușor mi-a fost să-l resping pe Beck atunci când am crezut că i-a infectat pe cei trei lupi noi împotriva voinței lor. Puteam simți parcă dragostea imperfectă a părinților mei curgându-mi prin vene. Imediat m-am repezit să judec.

Când am observat într-un final dispariția lui Cole, am deschis ușa din spate și i-am recuperat hainele din curte. Am stat acolo, cu îmbrăcămintea mototolită și rece în brațe, și am lăsat aerul nopții să mă pătrundă, dincolo de straturile care mă făceau să fiu Sam, uman, până la lupul ghemuit care încă mai stătea la pândă în mine. Am repetat în minte discuția purtată cu Cole.

Oare chiar îmi cerea ajutorul?

Am tresărit când a sunat telefonul, receptorul nu era la locul lui în bucătărie, așa că m-am dus în sufragerie și m-am așezat pe brațul canapelei când am răspuns. Grace. Speram cu disperare să fie Grace.

– Bună.

Mi-am dat seama, prea târziu, că, dacă Grace ar fi sunat la ora asta, ceva nu era în regulă.

Dar vocea feminină de la celălalt capăt nu era a lui Grace.

– Cine e?

– Cineva m-a sunat de pe numărul acesta. De două ori.

– Cine e? am întrebat.

– Angie Baranova.

– Când a sunat?

– Ieri, devreme, n-a lăsat nici un mesaj.

În mod sigur Cole. Veșnic neglijent.

– Probabil că a fost o greșeală.

– Probabil, repetă ea. Doar patru oameni au numărul ăsta.

Deci Cole nu era neglijent, era de-a dreptul tâmpit.

– După cum am zis, o greșeală, am insistat eu.

– Sau Cole.

– Poftim?

Râse scurt, neamuzată.

– Oricine ai fi, știu că nu ai zice nimic nici cu Cole lângă tine. Cole se pricepe la asta, nu-i așa? Ei bine, dacă e acolo și dacă el m-a

sunat, transmite-i că am un nou număr de mobil: 1917-dispari din viața mea. Mersi.

Închise telefonul.

L-am închis și eu și am repoziționat receptorul în furcă.

M-am uitat la cărțile lui Beck puse teanc pe măsuța din capătul canapelei. Lângă ele era o ramă de fotografie cu o poză făcută de Ulrik lui Beck imediat după ce Paul îl stropise cu muștar la un grătar. Beck se uita chiorâș la mine, cu dâre ireal de galbene întinse pe gene și sprâncene.

– Ai ales un mare campion, i-am zis eu fotografiei lui Beck.

• Grace •

În noaptea aceea am zăcut în pat, încercând să uit felul în care lupii s-au uitat la mine și încercând să mă prefac că Sam era aici. Clipind în întuneric, am strâns mai tare la piept perna lui Sam, dar mirosul lui se risipise, era din nou doar o pernă. Am împins-o înapoi pe partea lui de pat și am dus mâna la nas, încercând să-mi dau seama dacă mai miroseam ca lupul din pădure. Mi-a revenit în minte chipul lui Isabel atunci când a zis: „Știi că are de-a face cu lupii". Încercam să-i deslușesc privirea. Dezgust? Ca și cum aș fi fost contagioasă? Sau milă?

Dacă Sam ar fi fost aici, aș fi șoptit: „Crezi că oamenii pe moarte știu că sunt pe moarte?"

Am făcut o grimasă în întuneric. Știam că mă comportam melodramatic.

Voiam să cred că mă comport melodramatic.

Lipindu-mi o mână de abdomen, m-am gândit la durerea care forfotea la doar câțiva centimetri sub degetele mele. Acum părea o durere surdă, adormită.

Am apăsat cu degetele în piele.

Părea penibil să stau trează pe întuneric, reflectând la condiția mea de muritoare, în vreme ce Sam nu era mai departe de câteva minute de mers cu mașina. Am privit inutil în sus spre camera părinților mei, supărată că au hotărât să-mi refuze compania lui exact când aveam mai mare nevoie.

Dacă mor acum, n-o să mă duc niciodată la facultate. Nu voi locui niciodată singură. Nu voi avea niciodată fierbătorul meu (voiam unul roșu). Nu mă voi căsători niciodată cu Sam. Nu aș fi niciodată acea Grace care ar trebui să devin.

Am fost atât de grijulie! Toată viața mea.

M-am gândit la propria înmormântare. Mama n-ar reuși să o organizeze. Tata s-ar ocupa de asta, între două convorbiri cu investitori. Sau bunica. Ar putea pune piciorul în prag dacă și-ar da seama cât de prost se descurcă fiul ei. Ar veni Rachel și poate câțiva dintre profesorii mei. În mod sigur doamna Erskine, care voia ca eu să devin arhitect. Ar veni și Isabel, dar probabil n-ar plânge. Țin minte înmormântarea fratelui lui Isabel. Venise tot orașul, pentru că fusese așa tânăr. Poate că și la mine s-ar strânge o mulțime, chiar dacă nu am fost o legendă în Mercy Falls, ci doar prin virtutea de a fi murit înainte de vreme. Oamenii aduc daruri la înmormântări la fel ca la botezuri și la nunți?

Am auzit un trosnet în dreptul ușii. Un zgomot brusc, un pas pe podea, apoi ușa deschizându-se încet.

Pentru un scurt moment, mi-am închipuit că ar fi Sam, strecurându-se înăuntru în mod miraculos. Dar apoi, din cuibul plăpumilor mele, am văzut forma umerilor tatălui meu care se ivea în cameră. Am făcut tot posibilul să par adormită, dar ținând ochii întredeschiși. Tata se apropie cu pași ezitanți și m-am gândit, surprinsă, că voia să verifice dacă eram bine.

Dar apoi își ridică bărbia doar un pic, pentru a vedea locul de lângă mine, și mi-am dat seama că nu voia să verifice dacă eram bine. Voia să verifice dacă nu era Sam aici.

Douăzeci și opt

Cole

Ghemuit pe pământul rece din pădure, cu ace de pin înfipte în palme și genunchii goi mânjiți de sânge, nu-mi puteam aduce aminte când redevenisem uman.

Era o dimineață palidă, albastră, iar ceața picta totul în nuanțe pastel în jurul meu. Aerul mirosea a sânge, excremente și apă stătută. A trebuit să mă uit o singură dată la mâini pentru a-mi da seama de unde venea mirosul. Lacul era la câțiva metri distanță, iar între mine și mal zăcea o căprioară moartă. O bucată de piele jupuită îi atârna în dreptul coastelor, dezvăluindu-i măruntaiele ca pe un cadou morbid. Sângele de pe genunchi era al ei, la fel și cel de pe mâinile mele. Pe crengile de deasupra capului, ascunse în ceață, croncăneau ciorile, așteptând cu nerăbdare să îmi abandonez prada.

Am aruncat o privire în jur, uitându-mă după ceilalți lupi care probabil mă ajutaseră să dobor căprioara, dar mă lăsaseră singur. Sau mai degrabă eu îi lăsasem pe ei, devenind om fără voia mea.

O mișcare ușoară mi-a atras atenția, am întors capul într-acolo. Mi-a luat o clipă pentru a-mi da seama ce a mișcat – căprioara. Ochiul ei. Clipi, iar în momentul acela am observat că mă privea fix.

Nu era moartă – era pe moarte. Ciudat cum două lucruri pot fi atât de similare și totuși la ani-lumină distanță. Ceva din expresia acelui ochi negru și umed îmi provocă o durere în piept. Era răbdarea. Sau iertarea. Se resemnase sorții de a fi mâncată de vie.

– Dumnezeule, am șoptit, ridicându-mă ușor în picioare, încercând să nu îi provoc și mai multă suferință. Nici măcar nu a tresărit. Doar a clipit, atât. Voiam să mă retrag, să-i las spațiu, să o las să fugă, dar oasele ei expuse și măruntaiele revărsate îmi spuneau că lupta era zadarnică pentru ea. Îi distrusesem trupul.

Am simțit un zâmbet amar formându-se în colțul buzelor. Iată planul meu măreț de a nu mai fi Cole și de a-mi uita viața. Iată-l. Trupul meu gol era pictat în culorile morții. Stomacul mi se strângea de foame, iar în fața mea zăcea masa a ceva ce încetasem să fiu.

Căprioara clipi din nou cu fața extraordinar de gingașă, iar stomacul mi se întoarse pe dos.

Nu o puteam lăsa așa. Pur și simplu. Nu puteam. Am privit rapid în jur și mi-am dat seama unde eram – la douăzeci de minute de mers de adăpost, aproximativ. Încă zece minute până la casă, dacă nu aș fi găsit nimic cu care să o omor în adăpost. Patruzeci de minute, poate chiar o oră în care avea să zacă aici spintecată.

Puteam să plec pur și simplu. Era pe moarte până la urmă. Era inevitabil. Și cât de mult conta suferința unei căprioare.

Ochiul ei clipi din nou. Tăcut, plin de toleranță. Conta mult. Conta foarte mult.

M-am uitat în jur după ceva ce aș fi putut folosi drept armă. Nici una dintre pietrele de lângă lac nu era suficient de mare ca să mă pot ajuta de ea și nu aș fi putut oricum să-i zdrobesc capul. Am recapitulat mental cam toate cunoștințele mele anatomice și tot ce mai știam despre accidente rutiere mortale și catastrofe. Apoi m-am uitat din nou la coastele ei expuse.

Am înghițit în sec.

Mi-a luat doar un minut să găsesc o creangă cu un vârf suficient de ascuțit.

Ochiul ei de un negru infinit s-a întors către mine, iar unul din picioarele din față zvâcni, amintirea instinctului de a fugi. Era ceva înfiorător la groaza ei mută. Emoțiile latente pe care nu le putea manifesta.

– Îmi pare rău, i-am zis eu. Nu vreau să fiu crud.

I-am împuns coastele cu bățul.

O dată.

De două ori.

Urlă îngrozitor, un zbieret ce nu părea nici uman, nici animal, ci ceva dintr-o lume intermediară. Un sunet pe care n-ai putea să-l uiți oricât de multe lucruri frumoase ai auzi după aceea. Apoi urletul se stinse, plămânii ei perforați erau goi.

Era moartă și eu voiam să fiu la fel. Trebuia să aflu cum să rămân lup. Nu mai puteam suporta asta.

Douăzeci și nouă

Grace

Nu știu exact cum am adormit, dar m-am trezit cu o bătaie în ușa de la dormitor. Am deschis ochii, încă era întuneric în cameră. Ceasul arăta primele ore ale dimineții, 5.30.

– Grace, se auzi vocea mamei mele, prea puternică pentru ora aceea. Trebuie să vorbim cu tine înainte să plecăm.

– Unde plecați? am mormăit eu, pe jumătate încă adormită.

– La St. Paul, spuse mama, iar acum părea că își pierde răbdarea, de parcă ar fi trebuit să știu. Pot să intru?

– E cinci dimineața? am bombănit, dar i-am făcut cu mâna semn să intre. Mama aprinse lumina, iar eu m-am chircit pentru a mă feri. De-abia am avut timp să observ că mama era îmbrăcată cu tricoul ei larg, deschis la culoare, înainte ca tata să apară în spatele ei. Amândoi se strecurară în cameră. Mama zâmbea forțat, iar tata părea să fi fost sculptat în ceară. Nu-mi aduceam aminte să-i mai fi văzut vreodată arătând atât de stingheriți.

Se priviră unul pe altul, de parcă se puteau vedea balonașele de text de deasupra capetelor lor: „Începe tu. Ba, tu."

Așa că am început eu:

– Cum te simţi azi, Grace?

Mama îmi făcu cu mâna de parcă era evident că nu aveam nimic, mai ales acum că eram sarcastică.

– Astăzi este Artists Limited Series.

Făcu o pauză pentru a-şi da seama dacă era nevoie să mă lămurească. Nu era. Mama mergea în fiecare an, pleca dimineaţa cu maşina încărcată cu tablouri şi nu se întorcea decât după miezul nopţii, extenuată şi fără o parte din tablouri. Tata mergea mereu cu ea dacă avea liber de la lucru. Am mers şi eu într-un an. Era o clădire plină de mame şi de tablouri exact ca ale mamei mele. Nu m-am mai dus a doua oară.

– OK, am zis. Duceţi-vă.

Mama s-a uitat la tata.

– Deci eşti în continuare pedepsită, zise tata. Chiar dacă noi nu suntem aici.

M-am ridicat puţin, capul zvâcnindu-mi parcă în semn de protest.

– Deci putem avea încredere în tine, da? adăugă mama. Să nu faci vreo prostie?

Cuvintele mele sunară clar şi răspicat, în încercarea de a nu ţipa la ei.

– Voi vreţi să vă răzbunaţi?

Pentru că eu – urma să spun că am economisit o grămadă să-i iau asta lui Sam, dar dintr-un motiv sau altul, ideea de a încheia fraza mi-a înnodat limba. Am închis ochii şi i-am deschis din nou.

– Nu, spuse tata. Eşti pedepsită. Am zis că eşti pedepsită până luni şi aşa rămâne. E neplăcut că programarea lui Samuel e în acelaşi interval de timp. Poate altă dată.

Nu arăta de parcă i s-ar fi părut neplăcut.

– Se fac rezervări cu luni înainte, tată, am zis eu.

Nu cred că îl mai văzusem pe tata strâmbându-se atât de urât.

– Ei bine, poate ar fi trebuit să te gândeşti la consecinţe înainte.

Simțeam o durere pulsândă chiar între ochi. Mi-am împins pumnul în piele, iar apoi am ridicat privirea.

– Tată. Era pentru ziua lui. A fost singurul lucru pe care l-a primit de ziua lui. Chiar a însemnat mult pentru el. Vocea mi s-a oprit. A trebuit să înghit în sec înainte de a continua: Vă rog, lăsați-mă să merg. Pedepsiți-mă luni. Puneți-mă să fac muncă în folosul comunității. Puneți-mă să spăl veceuri cu periuța de dinți. Dar lăsați-mă să merg.

Mama și tata se uitară unul la altul, iar pentru un moment stupid mi s-a părut că aveau să accepte.

Apoi mama spuse:

– Nu vrem să fii singură în compania lui așa mult timp. Nu mai avem încredere în el.

„Sau în mine, am gândit eu. De ce nu recunoașteți?"

Dar n-au recunoscut.

– Răspunsul este nu, Grace, zise tata. Vă puteți vedea mâine. Fii mulțumită că îți dăm voie măcar atât.

– Îmi *dați voie?* am izbucnit eu. Aveam pumnii încleștați sub pătură. Eram cuprinsă de furie. Îmi simțeam obrajii fierbinți ca o zi de vară, iar dintr-odată n-am mai putut să suport. Aproape toată adolescența mea ai dat ordine *in absentia,* iar acum pur și simplu vii aici și îmi spui că ar trebui să mă mulțumesc că nu mi-l luați pe cel pe care l-am ales, cel care înseamnă cel mai mult pentru viața asta pe care mi-am clădit-o.

Mama ridică mâinile.

– Grace, potolește-te. Nu mai exagera. De parcă am fi avut nevoie de o altă dovadă că nu ești suficient de matură să fii cu el atât de mult timp. Ai șaptesprezece ani. Ai tot restul vieții înainte. Nu e sfârșitul lumii. În cinci ani...

– Nu începe, am zis eu.

Spre surpriza mea, a tăcut.

– Nu-mi spune că în cinci ani n-o să mai țin minte cum îl cheamă sau ce ai mai vrea să zici. Nu îmi mai vorbi de sus. M-am ridicat, dând la o parte plăpumile. Ați fost plecați mult prea multă vreme ca să vă mai prefaceți că știți ce e în sufletul meu. De ce nu vă duceți la o petrecere de seară sau la vreun vernisaj, sau la vreo expoziție și să sperați că voi fi bine când vă întoarceți? Oh, am uitat. Chiar acolo vă duceți. Alegeți. Părinți sau colegi de cameră. Nu puteți fi una și apoi brusc cealaltă.

Urmă o pauză lungă. Mama privea în colțul camerei de parcă avea în minte un cântec minunat. Tata mă privea încruntat. Într-un final, a clătinat din cap.

– O să avem o discuție serioasă când ne întoarcem, Grace. Nu cred că a fost corect din partea ta să începi asta când știi că nu putem rămâne să încheiem.

Mi-am încrucișat brațele, cu pumnii încleștați. Nu mă făcea să-mi fie jenă de ce am spus. Nu era posibil. Am așteptat prea mult ca să rostesc cuvintele de mai devreme.

Mama se uită la ceas, iar vraja fu ruptă.

Tata se îndreptă deja spre ușă, zicând:

– Vom reveni la asta mai târziu. Trebuie să plecăm.

Mama adăugă pe un ton care parcă îl imita pe tata:

– Avem încredere în tine să ne respecți autoritatea.

Dar nu aveau încredere în mine mai deloc pentru că, după ce au plecat, am coborât în bucătărie și am descoperit că îmi luaseră cheile de la mașină.

Nu-mi păsa. Oricum mai aveam în rucsac o pereche de care ei nu știau. În mine se ascundea ceva invizibil și periculos, iar eu mă săturasem să tot fiu fată bună.

Am ajuns la casa lui Beck când se crăpa de ziuă.

– Sam? am strigat eu, dar n-am primit nici un răspuns.

La parter în mod clar nu era nimeni, așa că am urcat la etaj. Imediat am găsit dormitorul lui Sam. Soarele încă nu se ivise de tot deasupra copacilor și doar o lumină gri, anemică pătrundea pe fereastră, dar era suficient pentru a observa că acolo locuia cineva: cearșafurile date la o parte și o pereche de blugi motoliți pe podea, lângă niște șosete întoarse pe dos, și un tricou aruncat.

Pentru o clipă, am rămas lângă pat, holbându-mă la cearșafurile răvășite. Apoi m-am întins. Perna mirosea ca părul lui Sam, iar după nopți întregi în care dormisem prost departe de el, patul acesta părea rupt din rai. Nu știam unde e, dar știam unde va reveni. Deja aveam impresia că eram din nou cu el. Pleoapele îmi deveniră brusc grele.

Dincolo de ochii mei închiși, simțeam un vârtej de emoții, sentimente și senzații. Durerea mereu prezentă din stomac. Împunsătura invidiei când m-am gândit la Olivia transformată în lup. Supărarea aspră pe care o nutream față de părinții mei. Dorul cumplit de Sam. Atingerea unor buze pe fruntea mea.

Pe nesimțite, am adormit. Sau mai degrabă, m-am trezit. Nu părea să fi trecut nici o clipă, dar când am deschis ochii eram cu fața la perete și învelită cu plapuma până peste umeri.

De obicei, când mă trezeam în alt pat decât al meu – la bunica, sau în acele dăți când am stat la hotel acum mai mulți ani –, exista un moment de confuzie cât timp mintea mea încerca să își dea seama de ce lumina era diferită și de ce perna nu era perna mea. Dar deschizând ochii în camera lui Sam, nu am simțit nimic din toate acestea. Mintea mea nu uitase unde era în timpul somnului.

Așa că atunci când m-am întors pe spate pentru a privi restul camerei și am văzut păsări dansând între mine și tavan, nu am fost deloc surprinsă. Doar vrăjită. Zeci de păsări de hârtie, în toate formele, mărimile și culorile dansau încet în aer, în bătaia curentului de la aerotermă. Părea o imagine încetinită. Lumina puternică strălucea pe fereastra înaltă, desenând umbre în formă de păsări peste tot în

cameră: pe tavan, pe pereți, pe deasupra rafturilor și teancurilor de cărți, peste plapumă, pe fața mea. Era frumos.

M-am întrebat cât de mult am dormit. De asemenea, m-am întrebat unde era Sam. Întinzând brațele deasupra capului, mi-am dat seama că puteam auzi huruitul înfundat al dușului. Foarte slab, am auzit vocea lui Sam peste zgomotul apei:

Zilele perfecte, zilele de sticlă
Zac pe raftul lor de unde
Pictează umbre lungi
perfecte, peste zile imperfecte
care zac pe jos.

Cântă versurile încă o dată, de două ori, schimbând unele cuvinte, căutând rime noi. Vocea lui răsuna udă și cu ecou.

Am zâmbit, deși nu era nimeni care să vadă. Cearta cu părinții mei părea ceva ce se petrecuse cu mult timp în urmă. Dând păturile la o parte, m-am ridicat, trimițând una dintre păsări într-o orbită ciudată. Am întins mâna și i-am oprit balansul, și m-am uitat mai atent la celelalte. Cea pe care o deranjasem fusese împăturită din hârtie de ziar. Alta dintr-o copertă lucioasă de revistă. Încă una dintr-o hârtie delicată cu imprimeu floral. Una care probabil fusese la început un bon de casă. Și alta, foarte mică și cu o formă ciudată, fusese împăturită din două bancnote de un dolar lipite cu scotch. Sau cea dintr-o foaie matricolă de la niște cursuri prin corespondență din Maryland. Atâtea povești și amintiri păstrate împăturite: cât de tipic lui Sam să le atârne deasupra locului unde dormea!

Am atins-o pe cea care atârna direct deasupra pernei lui. O bucată șifonată de hârtie de caiet, acoperită de scrisul lui Sam, ca un ecou al vocii pe care am auzit-o din baie. Puteam să citesc într-un loc cuvintele „fata care zăcea în zăpadă".

Am suspinat. Aveam o senzație de gol în mine. Nu un gol rău, ci doar absența unei senzații. Ca atunci când suferi de durere o perioadă lungă, iar apoi îți dai brusc seama că a dispărut. Era sentimentul că am riscat totul pentru a fi aici cu un băiat și mi-am dat seama că el era exact ce îmi doream. La început am fost o imagine, iar apoi am descoperit că eram o piesă de puzzle găsind piesa care se potrivea lângă mine.

Am zâmbit din nou, iar păsările delicate dansară în jurul meu.

– Salut, zise Sam din tocul ușii. Vocea lui era precaută, nesigură de situația noastră în această dimineață, după zilele pe care le petrecuserăm departe unul de altul. Părul îi era ciufulit în toate direcțiile după duș. Purta blugi și un tricou cu guler care îl făcea să arate un pic mult prea formal, în ciuda faptului că era șifonat. Mintea mea țipa: „Sam, Sam, în sfârșit Sam!"

– Bună, am zis eu și nu am putut să nu zâmbesc. Mi-am mușcat buza, dar zâmbetul nu dispăru, deveni tot mai larg atunci când Sam îmi răspunse și el. Stăteam acolo, înconjurată de păsările lui, iar urma corpului meu încă se putea distinge în cearșafuri. Eram scăldați în lumina soarelui, iar grijile mele din noaptea trecută păleau cu totul în comparație cu strălucirea acestei dimineți.

Dintr-odată am fost copleșită de persoana extraordinară care era acest băiat din fața mea și de faptul că el era al meu și eu eram a lui.

– În clipa asta, spuse Sam, îmi e greu să-mi închipui că mai există ploaie pe lumea asta.

Treizeci

Cole

Nu puteam scăpa de mirosul sângelui ei.

Sam plecase deja când am ajuns înapoi acasă; nu era parcată nici o maşină pe alee, iar casa părea pustie. M-am năpustit în baia de la parter. Covoraşul de pe podea era în continuare mototolit după trânta mea cu Sam de noaptea trecută. Am deschis robinetul la maximum. Am rămas sub jetul de apă privind sângele scurgându-se de pe mine. Părea negru în lumina slabă filtrată prin perdeaua de duş. Frecându-mi palmele şi braţele, am încercat să şterg de pe mine orice urmă a căprioarei, dar încă o puteam mirosi. Iar de fiecare dată când adulmecam mirosul, o vedeam. Acel ochi negru, resemnat privindu-mă în timp ce eu mă holbam la măruntaiele ei.

Apoi mi-am adus aminte de Victor uitându-se la mine, prăbuşit pe podeaua adăpostului, chinuit, fiind totodată Victor, cât şi lupul din el. Vina mea.

Mi-am dat seama că eram opusul tatălui meu. Mă pricepeam de minune să distrug lucruri.

Am întins mâna şi am pornit apa rece. Pentru un scurt moment, îmbinarea de apă caldă şi rece avea exact temperatura corpului meu,

făcându-mă invizibil. Apoi a devenit îngheţată. Am înjurat şi m-am luptat cu instinctul de a sări din cadă.

Pielea mi s-a făcut imediat ca de găină, atât de brusc încât mă durea. Mi-am lăsat capul pe spate. Apa îmi şiroia pe gât.

„Transformă-te. Transformă-te acum."

Dar apa nu era suficient de rece pentru a mă forţa să mă transform. Era suficient de rece doar cât să-mi strângă stomacul. Am închis robinetul cu piciorul.

De ce eram în continuare uman?

Nu avea sens. Dacă transformarea în lup era ştiinţifică, şi nu magică, atunci trebuia să urmeze nişte reguli şi o logică. Iar faptul că lupii noi se preschimbau la temperaturi diferite în momente diferite... nu avea nici un sens. În minte aveam doar imagini cu Victor transformându-se încontinuu, lupoaica albă privindu-mă tăcut, sigură de forma ei, iar eu umblând pe holurile casei, aşteptând să mă transform. Am luat prosopul de mâini de lângă chiuvetă şi m-am şters, scotocind prin dulapurile de la parter după haine. Am găsit o bluză de trening albastru-închis şi nişte blugi care îmi erau un pic mari, dar nu cădeau de pe mine. Cât timp mi-am căutat haine, m-am tot gândit la diverse posibilităţi logice.

Poate Beck greşise în privinţa diferenţelor de temperatură în legătură cu transformările. Poate că nu existau cauze, ci doar catalizatori. În care caz, puteau exista şi alte moduri de a declanşa o transformare.

Aveam nevoie de hârtie din biroul lui Beck şi de agenda lui Beck. M-am aşezat la masa din sufragerie, cu creionul în mână. Căldura emanată de aeroterme mă moleşea. Gândurile mi-au zburat instant la masa din sufragerie a părinţilor mei. Stătusem acolo în fiecare dimineaţă cu carneţelul meu, făcând teme sau scriind versuri sau însemnări de jurnal legate de ce am văzut la ştiri. Asta era pe vremea când încă eram convins că voi schimba lumea.

M-am gândit la Victor, ochii îi erau închişi, era purtat pe noi culmi. Faţa mamei mele când i-am spus să se ducă dracului cu tata

cu tot. Nenumăratele fete care se treziseră să descopere că s-au culcat cu o fantomă, pentru că eu eram deja plecat, chiar dacă nu fizic, mintea mea era într-o sticlă sau într-o seringă.

Da, categoric am schimbat lumea.

Am deschis agenda și m-am uitat prin ea, chiar dacă nu citeam, doar răsfoiam, mă uitam după indici. Erau bucățele care mi-ar fi putut folosi, dar nu aveau nici un sens de sine stătător: „Am găsit unul din lupi mort astăzi. M-am uitat în ochii lui, dar nu l-am recunoscut. Paul mi-a zis că încetase transformările acum cincisprezece ani. Avea sânge pe față. Mirosea îngrozitor". Sau „Derek s-a transformat în lup pentru două ore în mijlocul verii; Ulrik și cu mine am încercat să găsim o explicație toată după-amiaza". Și „De ce Sam capătă mai puțini ani ca noi toți? E cel mai bun dintre noi. De ce trebuie să fie viața atât de nedreaptă?"

Privirea mi-a căzut asupra mâinii. Mai aveam o urmă de sânge sub unghia de la degetul mare. Nu cred că sângele rămânea pe pielea ta atunci când te transformai, ar fi de fapt pe blană, oricum, nu pe piele. Asta însemna că mă mânjisem cu sânge după ce devenisem uman. În acele minute în care îmi căpătasem corpul uman înapoi, dar încă nu redevenisem Cole.

Mi-am sprijinit capul pe masă. Atingerea lemnului părea înghețată. Părea mult prea complicat să dezlegi logica transformărilor. Chiar dacă reușeam, chiar dacă înțelegeam ce ne făcea să ne transformăm și ce se întâmpla cu mințile noastre când nu erau în corpul nostru – care era scopul? Să devii lup pentru totdeauna? Tot acest chin, doar pentru a păstra o viață pe care nu o vei ține minte. O viață care nu merită păstrată.

Știam din experiență că existau soluții mai ușoare pentru scăpa de starea de conștiență. Cunoșteam una, una de care până acum mi-a fost mult prea frică pentru a apela la ea, o soluție permanentă.

Îi spusesem lui Angie cândva. Era înainte ca ea să mă urască, cred. Cântam la clape, tocmai mă întorsesem din primul meu turneu și

toată lumea se aşternuse la picioarele mele, eram regele, cuceritorul ei şi aveam toate posibilităţile de partea mea. Angie nu aflase că o înşelasem în turneu. Sau poate că aflase. Când m-am oprit din cântat, cu degetele încă deasupra clapelor, i-am spus:

– M-am tot gândit să mă sinucid.

Angie a rămas nemişcată în fotoliul nostru din garaj.

– Da, mi-am dat seama. La ce concluzie ai ajuns?

– Există avantaje categorice, am răspuns. Mă pot gândi la un singur dezavantaj.

Nu a spus nimic un timp îndelungat, iar apoi m-a întrebat:

– De ce ai spune aşa ceva, până la urmă? Vrei să te conving să nu o faci? Singura persoană care te poate convinge să o faci sau să nu o faci eşti tu. Tu eşti geniul. Ştii asta. Înseamnă că o spui doar pentru efect.

– Pe naiba, am zis eu. Voiam doar sfatul tău. Nu mai contează.

– Ce crezi că aş putea să zic? „Eşti prietenul meu, haide, sinucide-te. Este o cale uşoară de a scăpa". Sunt sigură că asta aş zice.

În mintea mea, eram într-o cameră de hotel, iar o fată pe nume Rachel mă dezbrăca. Voiam asta doar pentru că puteam să o am. Am închis ochii şi m-am lăsat purtat de ura mea faţă de mine.

– Nu ştiu, Angie. Nu ştiu. Nu m-am gândit. Am spus numai ce mi-a trecut prin cap, OK?

Şi-a muşcat pumnul şi a privit în podea un moment.

– OK, ce zici de asta? Ispăşirea păcatelor. E cel mai mare dezavantaj la care mă pot gândi. Te sinucizi, totul se sfârşeşte. Te vor ţine minte numai pentru asta. Asta, şi iadul. Încă mai crezi în iad?

Îmi pierdusem crucea undeva pe drum. Lanţul se rupsese şi acum era probabil într-o toaletă de benzinărie sau încâlcit în cearşafurile unei camere de hotel, sau suvenirul cuiva care nu ar trebui să o aibă.

– Da, am zis eu, căci credeam încă în iad. De rai nu mai eram aşa convins.

Nu am mai vorbit niciodată despre asta. Avea dreptate: singura persoană care mă putea convinge să o fac sau să nu o fac eram eu.

Treizeci şi unu

Grace

Fiecare minut ne purta mai departe de Mercy Falls şi de tot ce se afla în oraşul acela.

Am plecat cu maşina lui Sam, pentru că avea motor diesel şi un kilometraj mai bun, dar el m-a lăsat pe mine să conduc, ştia că-mi place. În CD-player încă mai era unul din CD-urile mele preferate cu Mozart când ne-am urcat, dar am schimbat pe un post de rock alternativ care îi plăcea lui. Sam clipi surprins, iar eu am încercat să nu par prea mândră că reuşesc să îi învăţ limba. Mai încet, poate, decât o învăţa el pe a mea, dar în orice caz, eram mulţumită de mine.

Ziua era frumoasă, albastră. Porţiunile mai joase de drum erau atinse de o ceaţă palidă, care se risipea atunci când urcam. Un tip cu o voce caldă şi o chitară obsedantă cânta în boxe, îmi aducea aminte de Sam. Lângă mine, Sam întinse braţul şi şi-l petrecu prin spatele spătarului meu pentru a mă ciupi de gât. Fredona versurile cu o voce care emana atât drag, cât şi obişnuinţă, era greu să scap de senzaţia de perfecţiune pe care mi-o conferea această mică lume.

– Ştii ce ai de gând să cânţi? am întrebat eu.

Sam își culcă obrazul pe brațul său întins și trasă leneș cu degetul câteva cercuri pe ceafa mea.

– Nu știu. Ai apărut cu asta dintr-odată. Am fost preocupat de izolarea mea în ultimele zile. Cred că o să cânt... ceva. S-ar putea să nu mă descurc.

– Sunt sigură că o să te descurci. Ce cântai în duș?

Răspunse absent, într-un mod necaracteristic absolut adorabil. Începeam să-mi dau seama că muzica era singura piele în care se simțea bine.

– Ceva nou. Poate ceva nou. În fine... ceva acolo.

Am intrat pe autostradă, la ora asta drumul era pustiu și aveam o bandă numai pentru noi.

– E un cântec nou-născut.

– Un cântec nou-născut. E mai degrabă un cântec-embrion. Nici măcar n-are picioare încă. Ca un mormoloc.

M-am chinuit să-mi aduc aminte când se dezvoltau picioarele embrionilor, dar n-am reușit să îmi amintesc în timp record. Așa că am întrebat:

– E despre mine?

– Toate sunt despre tine.

– Nu te simți obligat.

– Tu nu te simți. Tu plutești prin viață fiind Grace și eu sunt cel care trebuie să țină pasul din punct de vedere creativ cu felul în care te schimbi. Nu ești o țintă fixă, să știi.

M-am încruntat. Credeam că sunt frustrant de constantă.

– Știu ce gândești. Dar ești chiar aici, nu-i așa? întrebă Sam, folosindu-se de mâna sa liberă pentru a indica locul din mașină. Ai luptat să fii cu mine, în loc să te lași pedepsită timp de o săptămână. Chestia asta poate să inspire un album întreg.

Nici măcar nu știa întreaga poveste. Eram scăldată într-o emoție multicoloră care cuprindea vină și autocompătimire și nesiguranță

și neliniște, toate laolaltă. Nu știam ce era mai rău: să nu îi spun că eram în continuare pedepsită și despre boala care se răspândea în mine sau să îi spun. Un lucru era sigur, nu aș fi fost în stare să-mi retrag cuvintele odată rostite. Și nu voiam să-i stric ziua. Ziua lui perfectă de naștere. Poate în seara asta. Poate mâine.

Era mai complicat decât crezusem. Încă nu vedeam cum ar fi inspirat un album, deși apreciam ideea că făcusem într-adevăr ceva care îl impresionase pe Sam, cel care mă cunoștea mai bine decât mă cunoșteam eu. Am schimbat subiectul, un pic.

– Cum îți vei numi albumul?

– Păi, nu o să înregistrez un album astăzi, doar un demo.

Am trecut peste precizare.

– Când o să compui un album, cum o să-l numești?

– Numele meu.

– Nu-mi plac alea.

– *Broken Toys*[1].

Am clătinat din cap.

– Sună a nume de trupă.

M-a ciupit ușor, suficient de tare cât să tresar și să zic „au".

– *Chasing Grace*[2].

– Fără numele meu în titlu, am zis eu ferm.

– Faci treaba asta imposibilă. *Paper Memories*[3].

Am cugetat.

– De ce? Ah, păsările! E ciudat că n-am știut niciodată de păsările alea din camera ta.

– N-am mai făcut nici una de când te-am cunoscut pe tine, mi-a amintit Sam. Cea mai recentă e de acum două veri. Toți cocorii mei noi sunt la librărie sau în camera ta. Camera aia e ca un muzeu.

---

[1] *Jucării stricate* (en.) (n.tr.)
[2] *Pe urmele lui Grace* (en.) (n.tr.)
[3] *Amintiri de hârtie* (en.) (n.tr.)

– Nu mai e, am zis eu uitându-mă la el. Avea un aspect palid, de iarnă, în lumina dimineții. Am schimbat banda doar de dragul de a o schimba.

– Adevărat, recunoscu el. Se trase de lângă mine, luându-și mâna de după gâtul meu. În schimb, pipăi grilajul de plastic de la gura de ventilație din mașină. Îmi fusese dor de degetele lui. Fără să mă privească, spuse: Cu ce fel de tip crezi că ar vrea ai tăi să te căsătorești? Cineva mai bun ca mine?

Am bufnit în râs.

– Cui îi pasă ce cred ei?

Mi-am dat seama, prea târziu, ce spusese de fapt, și în clipa aceea *nu știam ce să răspund. Nu știam dacă vorbea serios sau nu. Nu e ca* și cum mă ceruse în căsătorie. Nu era același lucru. Nu știam cum mă va face să mă simt.

Sam înghiți în sec și porni, și opri aerul condiționat.

– Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-ai fi cunoscut. Ai fi terminat liceul și ai fi obținut bursa aia și ai fi devenit o matematiciană la una dintre facultățile alea unde se duc geniile în matematică. Și ai fi cunoscut un tip încântător și plin de viață și cu o carieră de succes.

Dintre toate lucrurile care mă contrariau la Sam, acesta era cel mai straniu: dispozițiile lui de a se autocritica. Îl auzisem pe tata consolând-o pe mama când trecea prin așa ceva, erau suficient de asemănătoare cu ale lui Sam pentru a le putea recunoaște ca fiind din aceeași specie. Asta însemna să fii creativ?

– Nu vorbi prostii, i-am zis, eu nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi găsit o altă fată în zăpadă.

– Nu te întrebi? Mă bucură oarecum asta. Porni căldura și își sprijini încheieturile de grilajul de plastic. Soarele deja răzbătea puternic prin parbriz, dar Sam era ca o pisică – niciodată nu-i era prea cald.

– E greu să te obișnuiești cu ideea de a fi băiat pentru totdeauna. Eu chiar o să apuc să cresc, mă face să mă gândesc că ar trebui să-mi iau altă slujbă.

– Încă una? Adică alta decât cea de la librărie?

– Nu știu exact cum funcționează cheltuielile gospodăriei. Știu că sunt ceva bani la bancă și că se adună dobânda, și din când în când intră diverse plăți în cont dintr-un fond sau altul, și se efectuază plăți pentru facturi, dar nu cunosc detaliile. Nu vreau să cheltui toți banii ăia, așa că...

– De ce nu vorbești cu cineva de la bancă? Sunt sigură ca ar putea să se uite pe extrasele de cont și să-ți explice.

– Nu vreau să vorbesc cu nimeni despre asta până când nu sunt sigur că B... Sam se opri. Nu era doar o simplă pauză. Nu mai continuă fraza și privi pe geam.

Mi-a luat un minut să-mi dau seama că avea să spună „Beck". Nu voia să vorbească cu nimeni despre asta până când nu era sigur că Beck nu se va preschimba înapoi. Amprentele lui Sam pe bord erau albe deasupra grilajului de plastic. Stătea cu umerii ridicați în dreptul urechilor.

– Sam, am zis eu uitându-mă la el atât cât puteam, fără să-mi iau ochii de la drum. Ești bine?

Sam își adună palmele în poală și încleștă pumnii unul peste altul.

– De ce a trebuit să creeze lupii ăia noi, Grace? întrebă el într-un final. N-a făcut decât să îngreuneze situația. Ne descurcam bine.

– Nu putea să fi știut despre tine, i-am zis uitându-mă la el. Își urmărea linia nasului cu vârful degetului, de sus în jos și înapoi. Am căutat o ieșire unde aș fi putut trage pe dreapta.

– A crezut că... iar acum eu eram cea care nu-și putea termina fraza așa cum intenționasem. Urma să spun „A crezut că era ultimul tău an".

– Dar Cole – nu știu ce să fac cu Cole, mărturisi Sam. Simt că ar trebui să înțeleg ceva în legătură cu el și nu înțeleg. Și dacă i-ai vedea ochii, Grace, dacă i-ai vedea ochii ți-ai putea da seama că totuși ceva nu e deloc în regulă cu el. Ceva s-a rupt acolo. Și ceilalți doi, și Olivia, și cu mine vrem să te duci la facultate, și am nevoie ca – cineva trebuie

să – nu știu ce se așteaptă de la mine, dar pare ceva uriaș. Nu știu câte dintre astea sunt ceea ce ar fi vrut Beck să fac și câte sunt ceea ce aș fi vrut eu. Sunt... vocea i se pierdu și n-am știut cum să-l alin.

Am condus în liniște timp de câteva minute, iar pe fundal se auzea o chitară acustică rapidă. Mașina urmărea o dungă albă infinită. Degetele lui Sam îi erau lipite de buza de sus, de parcă singur rămăsese uimit recunoscând incertitudinea lui.

– *Still waking up*[1], am zis eu.

S-a uitat la mine.

– Albumul tău. *Still Waking Up.*

M-a privit cu o expresie intensă, surprins parcă de cât de bine o nimerisem.

– Exact așa simt. Exact așa. Într-una din zilele astea mă voi obișnui cu ideea că e dimineață și că voi fi un om tot restul vieții. Tot restul zilelor mele. Dar până atunci, mai bâjbâi pe aici.

I-am aruncat o privire și i-am atras atenția.

– Toată lumea face asta. Toți, într-o zi, ne dăm seama că nu vom fi veșnic copii și că vom crește. Tu ai avut momentul respectiv mai târziu decât majoritatea. O să înțelegi.

Zâmbetul trist al lui Sam era sincer.

– Tu și Beck parcă ați fi făcuți din același aluat.

– Probabil, de-asta ne iubești pe amândoi.

Câteva momente mai târziu spuse gânditor:

– *Still Waking Up.* Într-o zi, Grace, o să scriu un cântec pentru tine și așa o să se numească. Și o să-mi numesc albumul după el.

– Pentru că sunt înțeleaptă, am zis eu.

– Da, spuse Sam.

Apoi privi pe fereastră și am putut să scotocesc în buzunar după un șervețel fără ca el să mă poată vedea. Începuse să-mi curgă sânge din nas.

---

[1] *Încă mă trezesc.* (en.) (n.tr.)

Treizeci și doi

Isabel

La fiecare al treilea pas alergător simțeam că respirația îmi explodează din plămâni. Un pas pentru a trage în piept aerul rece. Unul pentru a-l expira și altul pauză.

Nu mai alergasem de multă vreme și nu mai alergasem atât de departe de și mai mult timp. Întotdeauna îmi plăcuse joggingul pentru că puteam gândi în liniște, departe de părinți și de casă. Dar după moartea lui Jack, n-am mai vrut să mă gândesc.

Acum asta se schimba.

Și iată-mă că alergam din nou, deși era mult prea frig pentru a fi confortabil și eu nu eram în formă. Chiar și cu noii mei pantofi ideali pentru alergare, mă dureau gambele îngrozitor.

Alergam spre Cole.

Era un drum prea lung de la casa mea până la casa lui Beck, chiar și pentru un alergător antrenat. Așa că am parcat la cinci kilometri distanță, mi-am făcut încălzirea în ceața transparentă și am pornit.

Aveam suficient timp pe parcursul a cinci kilometri să mă răzgândesc. Dar iată-mă, deja vedeam casa și încă mai alergam. Probabil

că arătam ca naiba, dar ce-mi păsa? Dacă venisem doar să vorbesc, nu conta cum arătam, nu?

Aleea era pustie. Sam plecase deja. Nu eram sigură că era o ușurare sau o dezamăgire. Însemna că exista o șansă să găsesc casa goală, Cole fiind probabil transformat în lup.

Din nou, nu-mi puteam da seama dacă era o ușurare sau o dezamăgire.

La câteva sute de metri de casă, am încetinit pasul. Aproape că îmi recăpătasem răsuflarea până să ajung în dreptul ușii. Am încercat clanța pentru a vedea ce se întâmplă, iar ușa s-a deschis.

Am pășit înăuntru ezitând pe lângă ușa din spate. Eram pe cale să strig „salut", când mi-am dat seama că putea fi și altcineva în afară de Cole uman. Așa că am rămas acolo în colțul întunecat de lângă ușa din spate, privind spre partea mai luminoasă a bucătăriei, amintindu-mi cum l-am văzut pe Jack murind în casa asta.

Era ușor pentru Grace să spună că nu era vina mea. Astfel de cuvinte nu însemnau nimic.

Un sunet brusc și puternic m-a făcut să tresar. Urmă o pauză lungă, iar apoi încă o izbucnire de trosnituri și bufnituri de undeva din casă. Era ca o ceartă fără cuvinte. Pentru câteva clipe, am rămas acolo încercând să mă hotărăsc dacă nu era mai bine să mă strecor afară și să fug înapoi la mașină.

„Deja ai stat deoparte o dată și n-ai făcut nimic în casa asta", m-am gândit eu înverșunată.

Așa că am pășit și mai mult înăuntru, făcându-mi loc prin bucătărie. Am rămas un pic în hol, uitându-mă în sufragerie, fără să înțeleg exact ce era în fața mea. Am văzut... apă. Urme inegale de apă străluceau pe podeaua de lemn, părând aproape de gheață în perfecțiunea lor.

Am ridicat ochii și am privit restul sufrageriei. Era complet răvășită. O veioză căzuse pe canapea cu abajurul strâmb, iar pozele

înrămate erau împrăștiate pe jos. Covorul din bucătărie fusese aruncat în dreptul uneia din măsuțele de la capetele canapelei, îmbibat în apă pe o parte, iar un scaun fusese răsturnat pe spate, ca un martor mult prea șocat să se ridice. Am pășit încet, ascultând cu atenție, dar casa era cufundată în tăcere.

Dezordinea era atât de bizară încât nu avea cum să nu fi fost intenționată. Cărțile deschise cu fața în jos în băltoacele de apă. Paginile rupte, conservele ciobite de pe lângă perete. O sticlă goală de vin întoarsă cu capul în jos într-unul din ghivece, zugrăveala coșcovită.

Iar apoi am auzit din nou sunete, lovituri, iar înainte să pot reacționa, un lup a apărut în stânga mea în hol, izbindu-se de perete și năpustindu-se spre mine. Începeam să îmi dau seama cum ajunsese sufrageria în starea aceea.

– Sfinte... am zis eu făcând un pas în spate în bucătărie. Dar se părea că lupul nu era interesat să mă atace. Era ud leoarcă și înainta prin hol. Părea ciudat de mărunt în contextul acesta, cu blana lui gri-brună lipită de corp, nu părea mai înfricoșător decât un câine. Lupul se îndepărtă câțiva metri, apoi mă privi cu ochi verzi, sfidători.

– Cole, am rostit printre dinți, inima zvâcnindu-mi în piept. Nebunule!

Spre surprinderea mea, tresări la auzul vocii mele. Mi-am adus aminte că e totuși un lup, iar instinctele lui urlau la el că eu eram obstacolul dintre el și ieșire.

M-am tras în spate, dar înainte să pot decide dacă să-i deschid sau nu ușa, Cole începu să tremure. Se mai apropie câțiva metri de mine și deja era cuprins de convulsii. Am făcut mai mulți pași în spate sperând că nu va vomita pe pantofii mei de alergare și mi-am încrucișat brațele privindu-l cum se transformă.

Trăgându-se într-o parte, Cole lăsă alte câteva urme de gheare în perete – Sam avea să se bucure nespus. Apoi corpul îi fu cuprins de

magie. Pielea i se încreți, apoi i se întinse. Botul lui de lup se deschise dureros. Se rostogoli pe spate, gâfâind.

Redevenit om, zăcea întins pe podea, ca un pește pe uscat, cu brațele ușor marcate de urmele roz ale unor răni. Apoi deschise ochii și mă privi.

Stomacul mi se strânse. Fața lui Cole era cea umană, dar sălbăticia nu-i dispăruse din ochi. Într-un final, clipi, iar spâncenele îi schimbară expresia în așa fel încât îmi dădea de înțeles că mă vedea cu adevărat.

– Super mișcarea, nu? zise el cu vocea puțin îngroșată.

– Am văzut mai bune de atât, i-am răspuns rece. Ce faci?

Cole nu se mișcă, decât pentru a-și descleșta pumnul și a-și întinde degetele.

– Experimente științifice. Pe mine. Nu e deloc prima oară.

– Ești beat?

– Posibil, admise el cu un zâmbet șăgalnic. Nu sunt sigur dacă transformările au legătură cu nivelul de alcool din sângele meu. Nu mă simt prea rău totuși. Tu de ce ai venit?

Mi-am strâns buzele.

– N-am venit. Tocmai plecam.

Cole întinse mâna în direcția mea.

– Nu pleca.

– Pentru că o să ne distrăm de minune? am zis eu.

– Ajută-mă să-mi dau seama, zise el. Ajută-mă să-mi dau seama cum să rămân lup.

În mintea mea, mă aflam din nou la căpătâiul fratelui meu, care riscase totul să rămână uman. Degetele și picioarele îi amorțeau, iar el gemea și simțea că avea să-i explodeze capul. Nu aveam cuvinte pentru dezgustul pe care îl simțeam față de Cole în momentul acela.

– Dă-ți seama singur, i-am zis.

– Nu pot, spuse Cole, încă întins pe spate, privindu-mă de jos în sus. Pot să mă fac să mă transform, dar e numai de scurtă durată. Frigul ajută, la fel și adrenalina, cred. Am încercat o baie cu gheață, dar nici asta n-a funcționat până când nu m-am tăiat, ca să simt adrenalina. Dar nu funcționează. Tot timpul mă transform înapoi.

– Ce păcat, am zis eu. Sam va fi încântat când o să vadă în ce hal arată casa. M-am întors să plec.

– Isabel, te rog, vocea lui Cole mă urmărea, chiar dacă el rămăsese pe loc. Dacă nu pot să mă transform permanent în lup, o să mă sinucid.

M-am oprit, dar nu m-am întors înapoi spre el.

– Nu zic asta pentru a te manipula, OK? E doar adevărul. Ezită. Trebuie să scap cumva, și e ori una, ori alta. Nu pot, trebuie să îmi dau seama, Isabel. Știi mai multe despre lupi. Te rog, ajută-mă!

M-am întors. Încă zăcea pe podea cu o mână la piept și cealaltă întinsă.

– Tot ce îmi ceri e să te ajut să te sinucizi. Nu te preface că ar fi altceva. Ce crezi că ar putea fi dacă devii lup pentru totdeauna?

Cole închise ochii.

– Ajută-mă să fac asta.

Am râs și mi-am dat seama cât de crud suna, dar nu m-am stăpânit:

– Hai să-ți spun ceva, Cole. Am stat în casa asta, exact în casa asta – am arătat spre podea, iar el deschise ochii – în camera aia și l-am privit pe fratele meu murind. Și n-am făcut nimic să îl ajut. Știi cum a murit? A fost mușcat și a încercat să prevină transformarea. Am aranjat să fie injectat cu meningită bacteriană, ceea ce i-a crescut febra înfiorător, practic, mintea i-a luat foc, i-a distrus degetele și picioarele și în cele din urmă l-a omorât. Nu l-am dus la spital pentru că știam că ar fi preferat să moară decât să fie vârcolac. Iar în cele din urmă, a obținut ce a vrut.

Cole se holba la mine. Avea acea expresie pierdută de mai devreme. Mă așteptam să aibă o reacție, dar nu apăru. Ochii lui erau goi.

– Îți spun asta doar pentru că am vrut să scap de tot de vreo sută de mii de ori de atunci. M-am gândit să beau – metoda mamei – sau să mă droghez – tot metoda mamei – sau să iau una din cele zece milioane de puști ale tatălui meu și să-mi zbor creierii. Partea tristă? Nici măcar pentru că mi-ar fi dor de Jack. Doar mi-e, dar nu de asta vreau să mor. Ci pentru că mă simt atât de vinovată pentru cum l-am ucis. Eu l-am ucis. Iar în unele zile nu pot suporta asta. Dar reușesc până la urmă. Pentru că asta-i viața, Cole. Viața e durere. Trebuie să treci peste cât de mult poți.

Cole răspunse simplu:

– Nu vreau.

Se pare că sinceritatea lui mă izbea întotdeauna când mă așteptam mai puțin. Știam că mă făcea să empatizez cu el, chiar și atunci când nu voiam, dar nu mă puteam abține așa cum nu mă putusem abține nici să îl sărut înainte. Mi-am încrucișat brațele din nou, simțeam că voia să-mi smulgă o mărturisire și nu cred că mai aveam ceva de mărturisit.

• Cole •

Zăceam acolo, zdrobit, pe podea. Fusesem atât de sigur că aceasta era ziua în care aveam să-mi adun curajul să sfârșesc totul!

Dar nu a fost. Pentru că, într-un fel, privindu-i chipul când vorbea despre fratele ei, nu am mai simțit nevoia.

Simțeam că toți cei din casa asta aveau motive întemeiate să își dorească să scape, iar eu eram singurul care încerca. Obosisem.

– Nu-mi dădusem seama cât ești de umană, am spus eu. Chiar ai trăiri adevărate.

– Din păcate.

– M-am holbat la tavan. Nu eram sigur în ce direcție să o iau.

– Știi ce nu vreau să mai fac? zise ea. Nu vreau să mă mai uit la tine gol pușcă pe podea. Parcă n-ai umbla îmbrăcat niciodată. Mereu ești dezbrăcat când te văd. Ești sigur că ești om?

Am dat ochii peste cap și am încuviințat. Sunetul capului meu frecându-se de podea încă îmi răsuna în urechi.

– Bine, deci nu vei face nimic jenant cât ieșim în oraș. Pune niște haine pe tine, hai la o cafea!

I-am aruncat o privire deloc entuziasmată, iar pe buze i s-a așternut zâmbetul ei crud, subțire.

– Dacă vrei să te sinucizi și după cafea, o să ai toată ziua la dispoziție.

– Uh, am mormăit eu ridicându-mă în picioare. Am fost luat prin surprindere de perspectivă, privind în jur la camera pe care o răvășisem. Nu mă așteptasem să fac așa ceva din nou. Coloana mă durea de la atâtea transformări sucesive. Sper să fie o cafea cel puțin perfectă, i-am zis.

– Nu-i prea grozavă, recunoscu Isabel.

Avea o privire ciudată acum că mă ridicasem în picioare: mai liniștită?

– Dar recunosc că pentru orășelul ăsta uitat de lume e mai bună decât te-ai aștepta, continuă ea. Ia ceva lejer pe tine. Avem de mers cinci kilometri până la mașină.

Treizeci și trei

Sam

Studioul nu era prea impresionant pe dinafară. Era o clădire turtită și ponosită, cu un microbuz turtit și ponosit parcat pe alee. Pe locul liber de lângă stătea nemișcat un labrador, așa că Grace a parcat în stradă. Scrută cu privirea zona și trase frâna de mână.

– Câinele ăla e viu? întrebă ea. Crezi că ăsta e locul?

– Da, așa cred, am răspuns eu și am arătat spre abțibildurile de pe microbuz, toate cu logourile unor formații independente din Duluth: Finding the Monkey, The Wentz, Alien LifeForms. Nu auzisem de nici una, erau prea puțin cunoscute pentru a fi difuzate la radio, dar numele lor apăreau destul de des în anunțurile locale și le recunoșteam.

– Dacă suntem răpiți de o adunătură de hipioți, o să dau vina pe tine, zise ea deschizând portiera.

Înăuntru pătrunse o briză de aer rece, purtând mirosul orașului: gaze de eșapament, asfalt, o grămadă de oameni și o grămadă de clădiri.

– Tu ai ales locul.

Grace mă sărută în fugă și ieși din mașină. Pentru o clipă păru nesigură pe picioare, dar își reveni imediat. În mod clar nu voia ca eu să observ asta.

– Te simţi OK? am întrebat eu.

– N-aş putea fi mai OK, zise ea, deschizând portbagajul.

Când m-am aplecat să-mi iau chitara, am fost cuprins brusc de emoţii. M-am mirat doar că nu le căzusem pradă mai devreme. Am apucat mânerul husei mele de chitară şi m-am rugat să nu uit acordurile.

Ne-am îndreptat spre uşă. Câinele nu a ridicat capul.

– Cred că e mort, zise Grace.

– Cred că e ca un fel de preş sub care ascunzi cheia.

Grace îşi încleştă degetele în buzunarul pantalonilor mei. Eram pe cale să bat la uşa de la intrare când am văzut plăcuţa scrisă cu marker permanent: INTRAREA ÎN STUDIO, PRIN SPATE.

Aşa că ne-am dus în spate, unde scările crăpate din beton, cu trepte mult prea late, ne-au condus spre un beci în dreptul căruia se afla un alt indicator scris de mână: ANARCHY RECORDING, INC. INTRARE. Dedesubt era un ghiveci cu nişte panseluţe ofilite, plantate prea devreme şi mâncate de brumă.

M-am întors spre Grace.

– Anarchy, Incorporated. Sună un pic ironic.

Grace îmi aruncă o privire exasperată şi ciocăni la uşă. Mi-am şters mâinile transpirate de pantaloni.

Uşa se deschise dezvăluind un alt labrador înăuntru, de data aceasta cu siguranţă viu, şi o fată de vreo douăzeci şi ceva de ani cu o bandană roşie pe frunte. Arăta atât de interesant şi de ne-drăguţ, încât trecea de dimensiunea urâtului într-un alt spaţiu aproape la fel de bun ca frumosul: avea un nas mare, coroiat, ochii căprui adormiţi şi pometi ascuţiţi. Părul îl avea prins într-o mulţime de codiţe răsucite în vârful capului, ca o Prinţesă Leia în variantă mediteraneeană.

– Sam şi Grace? Intraţi.

Avea o voce frumoasă, complicată, o voce de fumătoare, deşi emana un iz de cafea, nu de ţigări. Grace, brusc motivată, păşi în studio, hipnotizată de mirosul de cafea.

Odată ce ușa se închise în urma noastră, nu mai eram într-un beci prăpădit, ci într-o capsulă de înaltă tehnologie, dintr-un alt univers. Aveam în față un perete de mixere de sunet și monitoare computerizate, întreaga cameră era întunecată și izolată fonic. Tastele erau iluminate de dedesubt, la fel și o canapea joasă, neagră. Unul din pereți era din sticlă și dădea spre o cameră întunecată, izolată fonic, cu un pian și o mulțime de microfoane înăuntru.

– Eu sunt Dmitra, spuse fata cu cozile, întinzând o mână. Mă privi fără să clipească și în momentul în care i-am întâlnit ochii am făcut un pact nerostit: ea nu se va holba la ochii mei galbeni, iar eu nu mă voi holba la nasul ei. Tu ești Sam sau Grace?

Am zâmbit la această glumă și am strâns mâna.

– Sam Roth. Îmi pare bine.

Dmitra strânse și mâna lui Grace, care se împrietenise cu labradorul.

– Ce facem azi, copii?

Grace se uită la mine.

– Un demo, cred.

– Crezi? Cu ce fel de instrumente avem de a face?

Am ridicat chitara.

– OK, spuse ea. Ai mai făcut asta până acum?

– Nu.

– Un virgin. Câteodată, exact ce-ți trebuie, zise ea.

Îmi aducea aminte un pic de Beck. Chiar dacă zâmbea și glumea, puteam să-mi dau seama că era cu ochii pe mine și pe Grace, gata să ia decizii radicale. Și Beck făcea asta, lăsa impresia de prietenie, cât timp se hotăra dacă merita sau nu să-și piardă timpul cu tine.

– Tu intri acolo deci, continuă ea. Vreți niște cafea înainte să începem?

Dmitra ne arătă bucătăria improvizată, iar Grace se îndreptă într-acolo.

– Ce asculţi? mă întrebă Dmitra între timp.

Am aşezat husa de chitară pe canapea şi am desfăcut-o. Am încercat să nu par pretenţios.

– Mult indie rock. The Shins, Elliott Smith, José Gonzáles, Damien Rice. Gutter Twins. Din astea.

– Elliott Smith, repetă Dmitra, de parcă n-aş fi zis şi alte nume.

Grace se întoarse cu o cană urâtă cu o căprioară. Dmitra butonă ceva la computer, care putea fi sau nu fi atât de util pe cât voia ea să pară. Într-un final, mă pofti în cameră, îmi prezentă două microfoane, unul pentru voce, altul pentru chitară, amândouă aplecate atent spre mine, şi îmi pasă o pereche de căşti.

– Ca să putem vorbi cu tine, zise ea dispărând dincolo de perete. Grace aştepta şi ea cu mâna pe capul labradorului.

Degetele mele păreau soioase şi nepotrivite pentru ceea ce doream de la ele. Căştile miroseau ca şi cum ar fi fost purtate de prea multe capete. Din colţul meu de scaun, am privit-o rugător pe Grace, care arăta atât de frumoasă şi nemişcată în lumina difuză din jurul ei, ca un fotomodel dintr-o revistă de artă. Mi-am dat seama că nu o întrebasem cum se simţea în dimineaţa asta. Dacă încă îi era rău. Ţin minte că se clătinase lângă maşină şi avusese grijă să nu observ. Am înghiţit în sec, aveam gâtul uscat şi am întrebat în schimb:

– Putem să ne luăm un câine?

– Putem, spuse Grace mărinimos. Dar nu o să-l plimb dimineaţa. O să dorm.

– Eu nu dorm niciodată.

Am tresărit, auzind vocea Dmitrei în căşti:

– Poţi să cânţi un pic ca să ajustez nivelurile?

Grace se aplecă şi mă sărută pe frunte, cu grijă, fără să verse cafeaua pe mine.

– Baftă!

Speram ca ea să stea cu mine cât timp cântam, să-mi aducă aminte de ce eram aici, dar în același timp, nu avea sens să cânt despre cât de dor îmi era de ea uitându-mă la ea, așa că am lăsat-o să plece.

• Grace •

M-am așezat pe canapea și am încercat să mă prefac că nu eram intimidată de Dmitra. Nu s-a sinchisit să vorbească din politețe cu mine cât a umblat la mixere și nu știam dacă aș fi deranjat-o dacă vorbeam eu cu ea, așa că am rămas acolo, urmărind ce se întâmpla.

Momentul de liniște era bine-venit. Capul începea să-mi pulseze în același mod lent, căldura ciudată mi se împrăștia din nou în corp. Când încercam să vorbesc, migrena îmi încleștа dinții. Căldura mi se împrăștia în corp din nou, iar durerea surdă se înnoda iarăși în gât. Am dus un șervețel în dreptul nasului, dar nu sângeram.

„Adună-te măcar pentru astăzi, mi-am zis. Astăzi nu e vorba despre tine."

Nu aveam să-i stric ziua lui Sam. Așa că am stat pe canapea și mi-am ignorat corpul cât de bine am putut.

Sam se întoarse cu spatele în așa fel încât privea în altă parte cât timp își acorda chitara. Era aplecat asupra instrumentului.

– Cântă numai un pic, spuse Dmitra, și l-am văzut întorcând capul la auzul vocii ei în căști. Începu să ciupească rapid corzile, într-un mod cum nu mai auzisem până acum. Apoi începu să cânte cu vocea. Prima notă tremură, se simțeau emoțiile, însă se redresă rapid. Vocea îi răsuna clar, sincer. Cântecul era despre durere și despărțire – m-am gândit că era vorba de Beck sau de mine, dar apoi mi-am dat seama că era despre Sam:

O mie de feluri de a-ți lua rămas-bun,
O mie de feluri de-a plânge,

O mie de feluri de-a pleca acum,
De a-ți lua rămas-bun,
De a rosti clar cuvinte pe care
Aș putea să le uit
Când îmi voi regăsi vocea.

Auzind vocea lui Sam în boxe, o făcea să sune complet diferit. Pentru un motiv sau altul, fața mea voia doar să zâmbească la nesfârșit. Nu părea normal să fiu atât de mândră de ceva la care nu contribuisem cu nimic, dar nu mă puteam abține. În fața mixerului, Dmitra rămăsese nemișcată, cu degetele așezate pe manete. Avea capul plecat. Ascultă atent, apoi spuse fără a se întoarce spre mine:

– S-ar putea să ne alegem cu ceva de calitate astăzi.

Am continuat să zâmbesc. Știusem asta de la început.

Treizeci și patru

Isabel

La trei după-amiaza, Kenny's era gol. Mirosea în continuare a mic dejun unsuros: bacon ieftin, cartofi prăjiți în prea mult ulei și un *vag iz de fum de țigară, cu toate că fumatul nu era permis.*

Față în față cu mine, Cole stătea ghemuit, iar picioarele lui erau atât de lungi încât continuam să mă lovesc de ele pe sub masă. Nu părea să aibă ce căuta într-o cârciumă de provincie ca asta, așa cum probabil nici eu nu păream. Părea creația unui designer de top care știa cu ce se ocupă – avea trăsături deosebite, brutale și pline de personalitate, periculos de ascuțite. Separeul părea să se risipească în jurul lui, ridicol de demodat și de țărănesc, părea un decor perfect pentru o ședință foto ironică. Eram fascinată de mâinile lui – aspre, unghiuri ciudate și vene proeminente. Îi urmăream abilitatea degetelor în cele mai banale gesturi – amestecarea zahărului în cafea.

– Ești muzician? am întrebat.

Cole mă privi pe sub sprâncene. Ceva îl deranjase la această întrebare, dar nu era chip să fi ghicit ce.

– Da, zise el.

– Ce fel?

Afișă o privire ca orice muzician adevărat când e întrebat despre muzica sa. Vocea lui căpătă un ton autocritic când răspunse.

– Un pic din toate. Clape, cred.

– Am un pian la mine acasă.

Cole își privi mâinile.

– Nu prea mai cânt.

Apoi rămase din nou tăcut, acea tăcere grea, toxică părând să se întindă peste masa dintre noi.

Nu mi-a observat privirea, nu s-a obosit să se uite spre mine. Nu-mi plăcea să discut nimicuri. M-am gândit să o sun pe Grace pentru a o întreba ce să-i spun unui vârcolac sinucigaș și reticent, dar îmi uitasem telefonul undeva. În mașină poate.

– La ce te uiți? am întrebat într-un final, fără a aștepta un răspuns.

Spre surprinderea mea, Cole întinse mâna spre mine, cu degetele rășchirate. În privirea lui se putea citi atât mirarea, cât și dezgustul, iar vocea lui reflecta aceste sentimente.

– În dimineața asta, când am devenit din nou eu, aveam în față o căprioară. Nu era chiar moartă. Mă privea, spuse el, și ridică ochii spre mine pentru a-mi observa reacția. Dar nu se putea mișca, pentru că în forma mea de lup îi spintecasem burta și cred că începusem să o mănânc de vie și cred că am continuat să fac asta... Aveam mâinile mânjite de măruntaiele ei.

Își privi degetul mare, iar acum am putut observa dunga maro de sub unghie. Vârful degetului îi tremura, atât de ușor, încât aproape că nu observai.

– Nu pot să mă curăț, spuse el.

Mi-am sprijinit mâna pe masă, cu palma în sus, iar când nu a înțeles ce voiam, am întins brațul un pic mai mult și i-am apucat degetele. Cu cealaltă mână, mi-am scos unghiera din geantă și ușor, i-am curățat mizeria de sub unghie.

Mâna lui rămase nemișcată între noi, cu palma în jos și degetele răschirate pe fața de masă, ca a unui animal gata să-și ia zborul.

– Nu cred că fratele tău a murit din vina ta, spuse Cole.

Am dat ochii peste cap.

– Bine, Grace.

– Ce?

– Grace. Prietena lui Sam. Și ea spune același lucru. Dar ea nu a fost acolo. În fine, tipul pe care a încercat ea să-l salveze în felul ăla a supraviețuit. Își permite să fie generoasă. De ce vorbim despre asta?

– Pentru că m-ai făcut să merg cinci kilometri pentru o cafea care nici măcar nu-i proaspătă. Spune-mi care-i faza cu meningita.

– Meningita cauzează stări febrile. Privirea lui goală mi-a dat de înțeles că nu începeam de unde trebuie. Grace a fost mușcată când era copil, dar nu s-a transformat niciodată, pentru că idiotul de taică-su a încuiat-o în mașină într-o zi de vară și aproape s-a prăjit înăuntru. Am decis să mai încercăm să reproducem efectul cu o febră foarte mare, și ne-am gândit în mod evident la meningită.

– Care are o rată de supraviețuire de treizeci și cinci la sută, spuse Cole.

– De la zece la treizeci la sută, l-am corectat eu. Și ți-am zis, l-a vindecat pe Sam, l-a omorât pe Jack.

– Jack e fratele tău.

– A fost, da.

– Și tu i-ai făcut injecția?

– Nu, Grace s-a ocupat. Dar eu am făcut rost de sângele infectat.

Cole privi neliniștit.

– Nici nu e nevoie să-ți spun de ce vina pe care o simți e mult prea mică.

Am ridicat o sprânceană.

– Nu...

– Șșșș, spuse el. Își retrase mâna înapoi în partea lui de masă și se holbă la recipientele de sare și piper. Mă gândesc. Sam nu se mai transformă deloc?

– Nu. Cumva, febra a prăjit lupul din el, ceva de genul ăsta.

Cole clătină din cap fără a ridica privirea.

– Nu are nici un sens. Nu trebuia să fi funcționat. E ca și cum ai spune că tremuri atunci când ți-e frig și transpiri când ți-e cald, așa că o să te băgăm la cuptor câteva minute și nu o să mai tremuri niciodată.

– Ei bine, nu știu ce să-ți zic. Ăsta trebuia să fi fost ultimul an pentru Sam, trebuia să fie lup acum. Febra a funcționat.

Se încruntă la mine.

– N-aș spune că febra funcționat. Aș spune că ceva legat de meningită a stopat transformările. Ceva legat de ziua aceea închisă în mașină. Asta poate fi adevărat. Dar să spui că febra e motivul? Nu poți dovedi.

– Mare om de știință mai ești!

– Tatăl meu...

– Savantul nebun, am intervenit eu.

– Da, savantul nebun. Obișnuia să spună o glumă la ore. Cu o broască, cred că era o broască. Poate era un greiere. Broască, în fine. Un biolog are o broască și spune: „Broască, sari". Broasca sare patru metri, biologul notează. Apoi îi taie un picior și spune: „Broască, sari", iar broasca sare doi metri. Biologul notează. Îi mai taie un picior, spune „Sari", și broasca sare un metru. Savantul notează. Apoi îi taie toate picioarele, spune „Sari", iar broasca nu sare. Biologul trage concluzia că, odată ce i-au fost tăiate toate cele patru picioare, broasca nu mai aude. Înțelegi?

Eram indignată.

– Nu sunt idioată. Crezi că am tras concluzia greșită. Dar a funcționat. Ce contează?

– Nu contează pentru Sam, presupun, dacă funcționează. Dar nu cred că Beck avea dreptate. Mi-a spus că frigul ne face lupi, iar căldura ne face umani. Dar dacă asta ar fi adevărat, lupii noi, ca mine, nu ar fi instabili. Nu poți să inventezi reguli și apoi să spui că nu contează pentru că trupul tău nu le cunoaște încă. Știința nu funcționează așa.

Am rămas pe gânduri.

– Deci crezi că logica e ca în bancul cu broasca?

– Nu știu, la asta mă gândeam când ai venit tu. Voiam să văd dacă pot declanșa o transformare altfel decât prin frig.

– Prin adrenalină. Și tâmpenie.

– Da. La asta mă gândesc, și aș putea să greșesc. Dar nu cred că frigul cauzează transformarea. Cred că e felul în care creierul tău reacționează la frig și asta dictează corpului să se transforme. Două lucruri complet diferite. Unul este temperatura reală. Celălalt este temperatura pe care o percepe creierul tău. Degetele lui Cole apucară șervețelul. Cred că ne-am descurca mai bine cu o foaie de hârtie.

– N-am hârtie, dar... i-am întins un stilou din poșetă.

Chipul i se schimbă complet. Se aplecă asupra șervețelului și desenă un grafic.

– Vezi... frigul îți scade temperatura și îi spune hipotalamusului să te protejeze. De asta tremuri. Hipotalamusul face o grămadă de alte lucruri amuzante, de genul îți spune dacă ești o persoană matinală, îi spune corpului să producă adrenalină și câtă grăsime să ai și...

– Nu e adevărat. Inventezi.

– Ba nu, spuse Cole sincer. Asta se discuta la mine la cină unde am crescut eu. Mai adăugă un punct graficului său. Hai să ne prefacem că mai este ceva pe care frigul îl obține de la hipotalamus. Scrise „transformarea în lup" în dreptul noului punct. Șervețelul se destrămă în acel loc.

L-am întors spre mine ca să-i pot citi scrisul inegal și dezordonat.

– Și meningita unde intră în discuție?

Cole clătină din cap.

– Nu știu, dar ar putea explica de ce sunt uman în clipa asta.

Înainte să întoarcă șervețelul spre el, scrise cu litere de o șchioapă: METH.

I-am căutat privirea.

Nu a coborât ochii. Erau atât de verzi în lumina după-amiezii!

– Știi că se spune că drogurile îți dau creierul peste cap? Cred că e adevărat.

Am continuat să mă uit la el și mi-am dat seama că se aștepta să întreb despre dependența lui din trecut.

Ce am zis în schimb a fost:

– Vorbește-mi despre tatăl tău.

• Cole •

Nu știu de ce i-am spus despre tata. Nu era persoana cea mai compătimitoare cu care să vorbești. Poate că de asta i-am și spus.

Nu i-am spus prima parte. Cândva, demult, înainte de lupul cel nou legat fedeleș pe bancheta din spate a unui Chevrolet Tahoe, înainte de Clubul Josephine, înainte de NARKOTIKA, a fost un băiat pe nume Cole St. Clair, care putea face orice. Iar responsabilitatea acelor posibilități era atât de grea încât s-a autodistrus înainte de a apuca să facă ceva.

Ce i-am spus a fost:

– Cândva, demult, am fost fiul unui savant nebun. O legendă. Fusese un copil-minune, apoi un geniu în adolescență, pe urmă un semizeu în carieră. Se ocupa cu genetica și ajuta la nașterea unor copii mai frumoși.

Isabel nu a spus că nu e așa rău. Doar a tăcut.

– Și asta era bine, am zis. Și fusese bine. Țin minte fotografii cu mine stând pe umerii lui, cu oceanul în spate. Țin minte jocuri de

cuvinte în mașină. Țin minte piese de șah, grămezi de pioni pe marginea tablei. Era mai mereu plecat, dar nu-mi păsa de asta. Totul era minunat când el era acasă, iar fratele meu și cu mine am avut copilării fericite. Da, totul era bine, până când am început să creștem.

Era greu să-mi aduc aminte prima dată când mama a rostit cuvintele, dar sunt destul de sigur că acela a fost momentul când totul a început să se prăbușească.

– Nu mă ține în suspans, zise Isabel sarcastic. Ce a făcut?

– El nu a făcut nimic. *Eu* am făcut ceva.

Ce făcusem? Cred că făcusem un comentariu deștept legat de ceva din ziar, mă descurcasem la școală suficient de bine încât să sar peste o clasă, rezolvasem un puzzle pe care ei nu mă crezuseră în stare să-l rezolv. Într-o zi, mama a spus pentru prima oară, cu jumătate de zâmbet pe fața ei lunguiață și ștearsă care mereu părea obosită – probabil, urmele unei căsnicii așa lungi lângă un geniu măreț – a spus: „Ghici cu cine seamănă?"

Începutul sfârșitului.

Am ridicat din umeri.

– L-am lăsat pe fratele meu la școală. Tata voia să-l aduc și pe el la laborator. Voia să urmez cursuri universitare. Voia ca eu să devin el.

M-am oprit, gândindu-mă la toate momentele când l-am dezamăgit. Tăcerea era întotdeauna, *întotdeauna* mai dureroasă decât țipetele.

– Nu eram el. El era un geniu. Eu nu eram.

– Mare chestie!

– Pentru mine nu conta. Dar pentru el da. Voia să știe de ce nu încerc măcar. De ce am apucat-o în direcția opusă.

– Care a fost direcția aia? întrebă Isabel.

Am privit-o tăcut.

– Nu-mi arunca privirea aia. Nu încerc să aflu cine ești. Nu-mi pasă cine ești. Vreau doar să știu ce te-a făcut să fii așa.

Chiar în clipa aceea, trei fete de vreo doisprezece-treisprezece ani, cu chipurile vesele și pline de coșuri, apărură în capătul mesei. Toate trei afișau aceeași expresie de încântare. Nu le recunoșteam personal, dar văzusem atâtea altele ca ele. Știam imediat ce avea să spună.

Isabel le privi.

– Hei, dacă vreți să împărțiți pliante pentru cercetași, valea. De fapt, valea oricum.

Cea mai îndrăzneață dintre cele trei, cu cercei uriași în urechi, îmi întinse un carnețel roz.

– Nu-mi vine să cred. Știam eu că nu ești mort. Știam eu! Poți să-mi dai un autograf? Te rog?

Celelalte două chițăiau entuziasmate.

Probabil, ar fi trebuit să fiu îngrozit că m-au recunoscut. Dar uitându-mă la ele nu mă puteam gândi decât că toate cântecele mele brutale și nuanțate și toată suferința prin care am trecut compunându-le în camere de hotel nu au servit decât unor copile agitate, cu tricouri cu *High School Musical*. NARKOTICA pentru preșcolari.

– Poftim? am zis eu privindu-le.

Zâmbetele li s-au șters un pic, dar fata cu cerceii nu și-a retras carnețelul.

– Te rog. Dă-mi un autograf. Nu o să te mai deranjăm după. Jur. Am murit când am auzit „Break My Face", îl am și ca ringtone. Ador piesa aia. E cel mai tare cântec din lume. Am plâns când ai dispărut. N-am mâncat zile întregi. Și am semnat petiția oamenilor care cred în continuare că mai ești viu. Doamne, nu-mi vine să cred! Ești viu.

Una din fetele din spate chiar plângea, copleșită de norocul de a fi dat peste mine în viață.

– Ah, am continuat eu să mint delicat. Crezi că sunt... da. Mi s-a mai întâmplat. A trecut ceva vreme. Dar nu, nu sunt.

Am simțit-o pe Isabel cum mă fixează cu privirea.

– Ce? spuse fata cu cercei descumpănită. Arăți exact ca el. Super drăguț.

Roși atât de tare încât părea de-a dreptul dureros.

– Mersi.

„Acum poți să pleci", am adăugat mental.

– Chiar nu ești el? a adăugat fata.

– Chiar nu sunt. Nici nu știi de câte ori am auzit chestia asta de când s-a dat l-a știri, m-am scuzat eu.

– Pot să fac măcar o poză cu telefonul ca să le arăt prietenilor mei?

– Nu cred că e o idee bună, am spus eu neliniștit.

– Înseamnă să vă cărați de aici, zise Isabel. Valea.

Fetele i-au aruncat priviri de gheață, înainte de a pleca în grup. Le puteam auzi în continuare vocile.

– Arată exact ca el, căzu pe gânduri una dintre fete.

– Eu chiar cred că e el, spuse cea cu cercei. Dar nu vrea să fie deranjat. A fugit ca să scape de publicitate.

Ochii lui Isabel mă scrutau intens, așteptând un răspuns.

– M-au confundat, am zis eu.

Fetele erau înapoi la masa lor. Cea cu cercei privi înapoi și strigă:

– Te iubesc oricum, Cole!

Celelalte două chicotiră.

– Cole? întrebă Isabel.

„Cole." Ajunsesem înapoi la început. Cole St. Clair.

Când am ieșit, fetele mi-au făcut oricum o poză cu telefonul mobil.

Începutul sfârșitului.

Treizeci şi cinci

Sam

Niciodată n-am muncit atât de mult la muzica mea ca în primele două ore din studio. Odată ce Dmitra şi-a dat seama că nu mă credeam un fel de Elliott Smith, a început să-şi dea toată silinţa. Am repetat versurile chiar şi de trei ori, încercând să obţinem un anumit aranjament. Am înregistrat şi zdrăngăneli în plus pe lângă ciupiturile mele de corzi, am adăugat şi efecte de percuţie. Pe unele piese, mi-am înregistrat vocea în diferite armonii, de mai multe ori, până când se auzea o întreagă haită de Sami cântând în canon.

A fost genial, incredibil, obositor. Începusem să-mi dau seama cât de puţin dormisem cu o noapte înainte.

– De ce nu iei o pauză? a sugerat Dmitra după câteva ore. Mă ocup eu de mixaj cu ce-am făcut până acum şi tu ridică-te, întinde-ţi picioarele, du-te la baie, fă-ţi o cafea. Începi să suni un pic plat şi prietenei tale îi e dor de tine.

Prin căşti am auzit-o pe Grace protestând:

– Eu doar stau aici!

Am zâmbit şi mi-am scos căştile. Le-am lăsat lângă chitară şi m-am dus în camera principală. Grace părea la fel de extenuată cum

mă simțeam eu. Era întinsă pe canapea cu câinele la picioare. M-am așezat lângă ea, în timp ce Dmitra mi-a arătat forma vocii mele pe ecranul computerului. Grace mă cuprinse în brațe.

– Cânți minunat.

Dmitra apăsă un buton, iar vocea mea compresată și armonizată răsună din boxe. Nu mă recunoșteam, deși eram eu. Dar eu, ca și cum aș fi fost la radio. Eu, ascultându-mă din afară. Mi-am încrucișat brațele. Dacă era atât de ușor să faci pe cineva să sune ca un vocalist profesionist, poate că toată lumea merita o șansă în studio.

– E genial, am zis eu. Nu știu ce-ai făcut, dar sună genial.

Dmitra nu se întoarse. Continua să butoneze.

– E meritul tău, copile. Eu chiar n-am făcut mare lucru pe aici.

Nu o credeam.

– Da, sigur. Unde e baia?

Grace arătă înspre hol.

– În stânga după bucătărie.

Mi-am trecut degetele prin părul lui Grace și apoi am pornit prin labirintul de holișoare. Pe pereți erau atârnate coperte de albume semnate. În aer plutea un damf de țigară. La întoarcere, am aruncat o privire mai atentă spre albumele înrămate. Karyn credea că poți să știi totul despre cineva după cărțile pe care le citește, dar eu știam că poți să-ți dai seama de mai multe după muzica pe care o ascultă. Dacă era să ne luăm după peretele acela, Dmitra părea să prefere muzica dance și electronică. Avea o colecție impresionantă pe care o puteam admira chiar dacă trupele nu erau tocmai pe gustul meu. Mi-am propus să glumesc cu ea pe tema selecției impresionante de coperte de albume suedeze.

Câteodată, ochii tăi observă ceva ce creierul nu detectează. Iei în mână un ziar și îți vine în minte o frază pe care nu ai citit-o conștient încă. Intri într-o cameră și îți dai seama că totuși ceva nu e la locul său înainte să te uiți cu atenție.

Am simţit că asta se întâmpla acum. Am văzut chipul lui Cole, sau ceva care mă ducea cu gândul la el, dar nu-mi dădeam seama unde. M-am întors la perete şi am aruncat o privire spre copertele albumelor din nou, scrutând desenele, titlurile printate, numele artiştilor.

Şi iată. Mai mare ca toate celelalte. Nu era o copertă de album, ci de revistă, cu un tip care părea să se năpustească afară din cadru. În spate se aflau ceilalţi membri ai trupei, uitându-se la el. Era o copertă celebră. Ţineam minte că o mai văzusem. Ţineam minte săritura spre cameră a tipului din centru, cu braţele întinse, saltul era tot ce conta, nu-i păsa ce se întâmpla la aterizare. Ţineam minte şi titlul, scris cu acelaşi font pe care îl folosiseră pe coperta albumului: SPARGEREA GHEŢII: SOLISTUL DIN NARKOTIKA VORBEŞTE DESPRE CUM E SĂ AJUNGI CELEBRU ÎNAINTE DE 18 ANI.

Dar nu ţineam minte că tipul avea faţa lui Cole.

Am închis ochii o clipă, coperta încă îmi era imprimată în memorie. Speram să fie doar o coincidenţă. Speram ca Beck să nu fi infectat pe cineva celebru.

Am deschis ochii. Cole era în continuare acolo. Iar în spatele lui putea fi observat mult mai neclar, pe fundal, Victor.

Am pornit cu paşi foarte lenţi spre studio. Ascultau o altă piesă de-a mea, care suna chiar mai bine decât cea de dinainte. Dar dintr-odată părea deconectat de viaţă. De viaţa mea reală, cea care era dictată de schimbările de temperatură, chiar dacă acum pielea mea era în mod clar umană.

– Dmitra, am zis eu, iar ea s-a întors. Grace m-a privit şi ea încruntată, auzindu-mi tonul. Cum îl cheamă pe solistul din NARKOTIKA? am întrebat.

Văzusem toate dovezile de care aveam nevoie, dar nu puteam crede până când nu-mi spunea cineva.

Un zâmbet se răspândi pe chipul Dmitrei, mult mai puţin aspru decât cele pe care le văzusem până acum.

– O, Doamne, ăla da concert. E nebun de legat, dar trupa...

Clătină din cap şi păru să-şi aducă aminte că am pus o întrebare.

– Cole St. Clair. E dat dispărut de mai multe luni.

Cole.

Cole era Cole St. Clair.

Şi eu crezusem că era greu să mă ascund în spatele ochilor mei galbeni.

Mii de perechi de ochi din lume îl căutau, gata să-l recunoască.

Iar dacă îl găseau, ne găseau pe toţi.

Treizeci și șase

Isabel

– Unde vrei să te las? La casa lui Beck?

Stăteam la mine în mașină, parcată în colțul cel mai îndepărtat de Kenny's, pentru a o feri de loviturile portierelor țărănoilor de pe aici. Încercam să nu mă uit la Cole, care părea uriaș pe locul din dreapta, prezența lui părând să ocupe mai mult loc decât era fizic posibil.

– Nu face asta, spuse Cole.

Mi-am îndreptat privirea spre el.

– Ce să fac?

– Nu te preface că nu s-a întâmplat nimic. Întreabă-mă!

Lumina după-amiezii se stingea rapid. Un nor lung, întunecat tăia văzduhul dinspre vest. Nu aducea ploaie, doar vreme mohorâtă din alte părți.

Am suspinat. Nu știam dacă voiam să știu. A ști părea a fi mai complicat decât a nu ști. Dar nu puteam vârî duhul înapoi în lampă acum că ieșise.

– Contează? am întrebat.

– Vreau ca tu să știi, spuse Cole.

L-am privit, iar chipul lui periculos de frumos chiar și acum părea să mă îndemne seducător să îl sărut. Avea un chip trist, odată ce știai cum să îl citești.

– Chiar vrei?

– Vreau să aflu dacă și alți oameni în afară de copiii de zece ani mai știu cine sunt. Dacă nu, chiar o să mă sinucid.

I-am aruncat o privire seacă.

– Ar trebui să ghicesc?

Fără să îl las să răspundă, m-am gândit la degetele sale agile și la cât era de chipeș.

– Cânți la clape în vreun boy band?

– Sunt solistul de la NARKOTIKA.

Am așteptat o vreme, am așteptat să-mi spună că glumește.

Dar nu glumea.

• Cole •

Fața nu i s-a schimbat. Poate că publicul meu țintă chiar erau preadolescenții. Totul părea o mare farsă.

– Nu mă privi așa, zise ea. Dacă nu ți-am recunoscut fața nu înseamnă că nu ți-am auzit muzica. Toată planeta știe de ea.

N-am spus nimic. Ce era de spus? Întreaga conversație îmi lăsa o senzație de déjà vu, parcă știusem dintotdeauna că o să port discuția asta cu ea, aici în mașină, într-o după-amiază târzie, umbrită de nori.

– Ce? întrebă Isabel, privindu-mă fix în ochi. *Ce?* Chiar crezi că-mi pasă că ești rock star?

– Nu-i vorba de muzică.

Isabel mă înghionti.

– Lasă-mă să ghicesc. Droguri, femei, multe înjurături. Ce ai putea să-mi spui din ce nu mi-ai spus deja? În dimineața asta zăceai gol pe podea și mi-ai zis că vrei să te sinucizi. Așa că, ce? Crezi că, dacă am aflat că ești solistul din NARKOTIKA, s-a schimbat ceva?

– Nu.

Nu-mi dădeam seama cum mă simțeam. Ușurat? Dezamăgit? Îmi doream oare ca lucrurile să se fi schimbat?

– Ce vrei să spun? întrebă Isabel. Vai, o să mă corupi, dă-te jos din mașină! Prea târziu. Nu ai cum să mă manipulezi.

Auzind astea, am izbucnit în râs. M-am simțit un pic prost, știam că avea să o ia ca pe o insultă, cu toate că nu era.

– Credă-mă că aș avea cum. Sunt câteva locuri pe care tu nu le cunoști, și eu le cunosc atât de bine. Am tras după mine atâția oameni acolo și nici unul nu s-a mai întors.

Într-adevăr. Se simțea insultată, credea că o consider naivă.

– Nu încerc să te enervez. Încerc să îți dau un avertisment drept. Sunt cunoscut mult mai mult pentru chestii de genul ăsta decât pentru muzica mea.

Privirea îi devenise de gheață, poate chiar începuse să cedeze.

– Nu cred că sunt capabil să iau o decizie care să nu fie cumva în interes propriu.

Isabel râse acum, un râs ascuțit, necruțător și atât de sigur de sine încât mi se părea chiar sexy. Băgă mașina în marșarier și ieși din parcare.

– Tot aștept să-mi spui ceva ce nu știu deja, zise ea.

• Isabel •

L-am adus pe Cole acasă, știind foarte bine că era o idee proastă – cred că făceam asta tocmai pentru că era o idee proastă. Când am ajuns acolo, deja se lăsase întunericul. Era o seară fermecătoare, aproape exagerat de frumoasă, cerul căpătase o nuanță închisă de roz pe care o puteai vedea doar aici, în nordul Minnesotei.

Eram înapoi în locul unde ne cunoscuserăm, dar acum ne știam numele. Pe alee era parcată o mașină, BMW-ul albastru al tatălui meu.

– Nu-ți face griji, am spus eu parcând pe locul de lângă. E tata, e weekend, stă în pivniță cu un pahar de tărie. Nici nu o să-și dea seama că suntem acasă.

Cole nu spuse nimic, doar coborî din mașină. Aerul era răcoros. Își frecă brațele și mă privi cu ochii goi și întunecați.

– Grăbește-te, spuse el.

Am simțit asprimea vântului și mi-am dat seama despre ce vorbea. Nu voiam să se transforme în lup acum, așa că l-am apucat de braț și l-am întors spre ușa din laterală, cea care dădea spre casa scărilor.

Când am tras ușa după noi, tremura deja. Ne-am trezit în spațiul îngust al scărilor. Cole se ghemui, sprijinit cu o mână de perete. Câteva secunde, am rămas proptită deasupra lui, cu mâna pe clanță, așteptând să văd dacă nu cumva se transformă.

Într-un final, se ridică. Mirosea a lup, dar chipul nu i se schimbase.

– Asta e prima dată când am încercat să *nu* fiu lup, spuse el.

Apoi se întoarse și urcă scările fără a mai aștepta indicațiile mele.

Am venit după el, se făcuse nevăzut în întuneric, cu excepția mâinilor lui albe de pe balustradă. Aveam impresia că el și cu mine ne năpusteam cu mașina într-un zid, iar eu, în loc să frânez, apăsam accelerația.

În capul scărilor, Cole ezită un moment. Am trecut înaintea lui și l-am luat de mână, conducându-l spre camera mea din pod. Cole se aplecă pentru a nu se lovi cu capul de pereții înclinați ai mansardei. M-am întors și l-am apucat brusc de gât înainte să poată reacționa.

Mirosea foarte puternic a lup, ceea ce în capul meu părea o combinație de Sam, Jack și Grace și casa lui Beck, dar nu-mi păsa. Gura lui era ca un drog. Sărutându-l, nu voiam decât să-i simt buzele lipite de ale mele și mâinile lui trăgându-mă spre el. Nu mă puteam gândi la nimic decât la felul grabnic în care îmi răspundea la sărut.

Undeva la parter, ceva căzu și se sparse cu zgomot de podea. Tata cu ale lui părea să fie din altă lume. Buzele lui Cole mă purtau undeva departe de viața mea, cât de departe avea să mă poarte oare

întregul lui trup? Mâna mea căuta să-i descheie pantalonii, Cole închise ochii și trase aer în piept.

M-am desprins de el și m-am culcat pe pat. Inima îmi bătea cu o viteză absurdă, îl priveam și îmi închipuiam greutatea lui împingându-mă în saltea.

Dar el rămase acolo.

– Isabel, spuse el.

Mâinile i se bălăngăneau pe lângă corp.

– *Ce?* am întrebat. Rămăsesem fără răsuflare, iar el nici măcar nu părea că răsuflă vreodată. M-am gândit la tura de jogging de dimineață, nu avusesem timp să-mi retușez machiajul și să-mi aranjez părul. Asta era? M-am ridicat un pic, tot corpul îmi tremura. Ceva în mine se zvârcolea și nu-mi puteam da seama ce. Ce e, Cole? Haide, zi!

Cole continua să se holbeze la mine, stătea acolo cu pantalonii descheiați și cu pumnii semi-încleștați.

– Nu pot să fac asta.

– N-aș prea zice.

Vocea mea sună ironic, scrutându-l de sus până jos.

– Nu *mai* pot să fac asta, spuse el.

Își încheie pantalonii și continuă să mă fixeze cu privirea.

Aș fi vrut să se uite în altă parte. Am coborât ochii ca să nu-i văd expresia feței. Afișa un aer de superioritate, nu știu dacă era neapărat intenționat. Dar nu putea spune nimic care să nu sune ca și cum m-ar fi privit de sus.

– Isabel, continuă el. Nu te supăra. *Vreau.* Chiar vreau.

N-am zis nimic, m-am holbat la un fulg de pernă care aterizase pe cuvertura lila.

– Te rog, Isabel, nu face totul mai greu decât ar trebui să fie. Încerc să fiu o persoană cu bun-simț, OK? Încerc să îmi aduc aminte cum eram înainte să ajung să nu mă mai suport.

– Înainte nu ți-o trăgeai cu nimeni? m-am răstit eu la el.

Pe obraz mi se scurse o lacrimă grosolană.

Când am privit înapoi spre el, era întors cu spatele și privea pe fereastră cu brațele încrucișate.

– Credeam că vrei să te păstrezi.

– Ce contează?

– Nu vrei să te culci cu mine. Nu vrei să-ți pierzi virginitatea cu un oarecare cântăreț ratat. O să ajungi să te urăști pentru tot restul vieții. Asta-i faza cu sexul. În rest, e destul de tare, spuse el cu o voce amară. Câteodată, nu vrei să simți nimic și metoda funcționează perfect vreo oră. Dar apoi devine groaznic. Crede-mă!

– Tu ești expertul, am spus eu.

O altă lacrimă mi se scurse pe față. Nu plânsesem din săptămâna în care murise Jack. De ce nu pleca odată?! Cole St. Clair, regele lumii, nu era printre cei care aveau voie să mă vadă plângând.

Cole se sprijini de fereastră, ultimele raze de lumină îi iluminau vag fața. Fără să mă privească, spuse:

– Am înșelat-o pe prima mea prietenă. De o grămadă de ori. Când am fost în turneu. Când m-am întors, ne-am certat din alt motiv și i-am spus că am înșelat-o cu atâtea tipe încât nici nu le mai țineam minte numele. I-am spus că am văzut destule cât să-mi dau seama că ea nu era nimic special. Ne-am despărțit. Cred că eu m-am despărțit de ea. Era prietena cea mai bună a surorii mele și practic le-am forțat să aleagă între mine și prietenia lor. Iar acum Victor e pe undeva prin pădure, în pielea unui lup. În pielea unui tip care se transformă în lup. Sunt un prieten pe cinste, nu-i așa? râse el amar.

N-am spus nimic. Nu-mi păsa de criza lui de conștiință.

– Și ea era virgină, spuse Cole în cele din urmă. Mă urăște. Și se urăște. Nu vreau să-ți fac și ție asta.

L-am privit.

– Nu ți-am cerut ajutorul. Te-am chemat aici pentru o ședință de terapie cumva? N-am nevoie de tine ca să mă salvezi de mine însămi

sau de influenţa ta. Cât de slabă crezi că sunt? Pentru un moment am crezut că nu o să zic asta, dar apoi n-am mai ezitat: Trebuia să te las să te sinucizi.

Din nou, privirea aceea, mereu privirea aceea. Trebuia să mă privească de parcă l-aş fi rănit. În schimb, nu era... nimic.

Lacrimile îmi şiroiau pe obraji, împreunându-se sub bărbie. Nici nu-mi dădeam seama pentru ce plângeam.

– Tu nu eşti fata aia, spuse Cole cu o voce obosită. Crede-mă, am văzut destule ca să-mi dau seama. Crede-mă. Nu plânge. Nu eşti fata aia.

– Da? Ce fel de fată sunt?

– O să-ţi spun când o să-ţi dai seama singură. Dar nu mai plânge.

Faptul că se lega de plânsul meu deveni brusc intolerabil. Am închis ochii.

– Pleacă! Pleacă din camera mea!

Când am deschis ochii, dispăruse.

• Cole •

Coborând scările, am fost tentat să ies afară şi să aflu dacă tremurul pe care îl simţisem mai devreme chiar însemna ce credeam eu că înseamnă. Dar am rămas la căldură în casă. Simţeam că ştiu ceva despre mine ce nu ştiusem înainte, conştientizasem ceva şi mi-era teamă că, devenind lup acum, aveam să-mi voalez memoria recentă.

Am coborât pe scările principale, cu grijă, ştiind că tatăl ei e undeva la subsol în timp ce Isabel stătea în turnul ei, singură.

Oare cum era să creşti într-o casă care arăta ca asta? Dacă răsuflam prea adânc, riscam să dărâm o farfurie decorativă de pe perete sau să scutur petalele uscate din aranjamentele florale. Sigur, crescusem într-o familie înstărită – savanţii nebuni de succes de obicei au şi bani –, dar niciodată casa noastră nu arătase aşa, ci doar ca o casă... locuită.

Am cotit greşit în drum spre bucătărie şi m-am trezit într-un muzeu de istorie naturală a Minnesotei: tavanul era masiv, înalt, iar camera era populată de o mulţime de animale împăiate. Atât de multe încât nu mi-ar fi venit să cred că au fost vreodată reale, dacă nu ar fi răspândit în jur un miros pregnant de hambar. Nu existau legi pentru protecţia animalelor în Minnesota? Unele dintre ele păreau să fie specii pe cale de dispariţie, nu le văzusem niciodată la nord de New York, oricum. M-am holbat la ceva care aducea cu o pisică sălbatică cu o blană exotică, iar ea s-a holbat înapoi la mine. Mi-am adus aminte o frântură de conversaţie cu Isabel, prima dată când ne-am cunoscut – ceva despre cum tatăl ei e pasionat de vânătoare.

Mai mult ca sigur era şi un lup proptit pe vecie în dreptul unui perete pe aici, cu ochii de sticlă scăpărând în întunericul din cameră. Cred că era efectul lui Sam, căci dintr-odată mi se părea un mod îngrozitor de a muri, departe de corpul tău real. Ca un astronaut care moare în spaţiu.

Am privit în jur – mi se părea că atât de puţin mă desparte de animale – apoi am împins o uşă din celălalt capăt al camerei sperând că voi da de bucătărie.

Din nou m-am înşelat. Mă aflam într-o cameră rotundă cu pereţii căptuşiţi, luminată elegant în razele apusului. Ferestrele erau uriaşe. În centru, se afla un pian cu coadă şi nimic altceva. Doar pianul şi pereţii curbaţi, de culoarea vinului roşu. Era o cameră doar pentru muzică.

Mi-am dat seama că nu mai ţineam minte când cântasem ultima dată.

Nu mai ţineam minte când îmi fusese ultima dată dor să cânt.

Am atins marginea pianului, lemnul lustruit era rece. Cumva, în clipa aceasta, când răcoarea serii pândea la fereastră, aşteptând să-mi schimb pielea, mă simţeam uman cum nu mă mai simţisem de multă vreme.

• Isabel •

Am zăcut o vreme, apoi m-am ridicat din pat şi am făcut curat în mica mea baie. M-am spălat pe faţă şi am mers la fereastra unde stătuse Cole mai devreme, întrebându-mă cât de mult se îndepărtase deja. Spre surprinderea mea, am putut vedea o lanternă licărind haotic în albastrul serii, undeva în pădure, spre luminiş. Era Cole? Nu putea fi uman pe o vreme ca asta, nu când fusese cât pe ce să se transforme mai devreme. Era oare tata?

M-am încruntat privind lumina misterioasă, oare era un semn rău?

Apoi am auzit pianul. Am ştiut imediat că nu era vorba de tata, care nici măcar nu asculta muzică, iar mama nu mai cântase de câteva luni. Pe lângă asta, nu erau partiturile delicate şi precise ale mamei. Era o melodie neliniştitoare, care părea să-ţi intre pe sub piele, care se repeta obsesiv, aşteptând parcă şi acompaniamentul altor instrumente.

Diferea atât de mult de modul în care mi-l închipuisem pe Cole, încât trebuia să-l văd cum cântă. Am coborât în linişte şi am ezitat întâi să intru, trăgând cu ochiul în aşa fel încât să nu fiu văzută.

Era chiar acolo. Nu stătea în poziţia corectă la pian, era aplecat asupra lui cu un genunchi pe scaun, ca şi cum ar fi vrut să plece în orice moment. Degetele de muzician pe care le observasem mai devreme nu se vedeau din acest unghi, dar nici nu era nevoie. Îmi era de ajuns să-i văd chipul. Nu ştia că îl asculta cineva, era pierdut în ritmul clapelor, lumina apusului se revărsa asupra lui, părea că îşi lepădase complet armura. Nu era tipul agresiv de frumos şi încrezut pe care îl cunoscusem cu câteva zile înainte. Era un băiat care repeta o melodie. Părea tânăr şi indecis, încântător. Mă simţeam trădată văzând că el găsise o cale să se adune, în timp ce eu nu puteam.

Cumva, era din nou sincer, împărtăşea încă un secret, iar eu nu aveam nimic să-i ofer în schimb. Pentru prima dată, am văzut *ceva* în ochii lui. Am văzut că trăia din nou, iar trăirea aceasta îl făcea să sufere.

Nu eram pregătită să sufăr.

Treizeci și șapte

Sam

Drumul înapoi era un colaj de semnalizatoare și semne de circulație care răsăreau brusc din întuneric și dispăreau la fel de repede cum apăruseră. Vocea mea se auzea atât pe viu, cât și din boxe. Chipul lui Grace strălucea în lumina inconstantă a farurilor de pe sensul opus.

Ea avea ochii somnoroși, cu pleoapele grele, însă eu simțeam că nu voi mai dormi niciodată. Mi se părea că trăiam ultima zi din istorie și trebuia să rămân treaz pe tot parcursul ei. Îi spusesem deja lui Grace despre Cole, cine era el, dar simțeam că erau mult mai multe de spus. Probabil că o plictiseam pe Grace, dar era suficient de amabilă încât să nu se plângă.

– Mi s-a părut că arată cunoscut. Nu înțeleg de ce a făcut Beck asta.

Grace își trase mânșetele peste vârfurile degetelor. Tenul ei părea albastru în lumina ceasului de la radio.

– Poate că Beck n-a știu cine era. Adică, nici eu nu știu mare lucru despre NARKOTICA. Știu numai cântecul ăla.

– Dar trebuia să aibă măcar o idee. A dat peste el în Canada. Unde era în turneu. *În turneu.* Cât o să mai dureze până când îl vede cineva din Mercy Falls și îl recunoaște? Dacă vin să îl ia cu forța

și se transformă în lup? Când o să fie uman pe timpul verii o să stea închis în casă?

– Poate, spuse Grace. Își tamponă nasul cu un șervețel pe care apoi îl mototoli și-l vârî în buzunar. Poate că vrea să rămână dispărut, așa că nu va fi o problemă. Cred că ar trebui să-l întrebi. Sau aș putea să-l întreb eu, din moment ce ție nu-ți place de el.

– Nu am încredere în el.

Frământam volanul între degete. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Grace sprijinindu-se cu capul de geam, suspinând. Nu părea să fie ea însăși.

Imediat, m-am simțit vinovat. Se străduise așa de mult ca astăzi să fie o zi perfectă și eu o stricam.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău că sunt așa. Nu-ți face probleme, OK? Ne gândim mâine la asta.

– Mincinosule!

– Nu fi supărată.

– Nu sunt supărată. Mi-e doar somn și vreau ca tu să fii fericit.

I-am cuprins mâna la mine în poală. Avea pielea extrem de fierbinte.

– Sunt fericit, am zis eu, deși mă simțeam mai rău ca înainte. Eram tentat să-i apuc mâna să văd dacă miroase a lup, dar în același timp nu îmi doream să aflu.

– Asta e una din preferatele mele, spuse ea încet. Nu mi-am dat seama la ce se referea până ce nu a dat play din nou la piesa care se sfârșise. Pe CD, celălalt Sam, cel neschimbat, cel veșnic tânăr cânta pe două voci armonizate: „Vara m-am îndrăgostit de ea".

Inima îmi bubuia în piept, iar lumina farurilor brăzda intermitent interiorul mașinii. Nu-mi aduceam aminte când cântasem ultima dată acel cântec. Nu astăzi în studio, ci înainte. Într-o mașină, pe întuneric, aveam degetele în părul lui Grace, iar ea conducea,

chiar înainte ca parbrizul să explodeze și noaptea să se transforme într-un rămas-bun.

Trebuia să fie un cântec fericit. Nu era corect că ajunsese otrăvit de acea amintire, indiferent cât de greu se reparaseră lucrurile de atunci.

Lângă mine, Grace întoarse capul pentru a se rezema de tetieră. Părea obosită, pierdută.

– O să adormi dacă nu te țin de vorbă? întrebă ea cu un zâmbet vag.

– Sunt OK, am spus eu.

Grace îmi zâmbi și se înveli cu haina ca o pătură. Îmi trimise un sărut prin aer și închise ochii. În fundal, vocea mea cânta: „Vara asta mă va face veșnic fericit, chiar dacă ar fi tot ce am avea".

Treizeci și opt

Sam

Casa era răvășită. Când am pășit în sufragerie, primul lucru pe care l-am văzut a fost Cole cu o mătură și un făraș în mână – o priveliște *mai bizară chiar și decât transformarea lui în lup* –, *apoi am* văzut cioburile de sticlă și mobila răsturnată din spatele lui.

– Aoleu, zise Grace în spatele meu, într-un fel destul de absent. La auzul vocii ei, Cole se întoarse. Avu bunul-simț să pară surprins, dar nu îndeajuns încât să pară jenat.

Nici nu știam ce să-i zic. De fiecare dată când credeam că reușisem să mi-l apropii cumva, făcea o altă tâmpenie. Și restul casei arăta tot așa? Sau doar fiecare colțișor din sufragerie?

Grace, pe de altă parte, se uită la Cole cu mâinile în buzunare și întrebă oarecum glumeț:

– Probleme?

Iar spre surprinderea mea, Cole îi zâmbi trist, simpatic, cu o privire cu adevărat jenată de data asta.

– Niște pisici, spuse el. Mă ocup eu.

Ultima bucățică îmi era adresată mie. Grace îmi aruncă o privire care spunea în mod clar că ar trebui să mă port mai frumos cu el.

Am încercat să-mi aduc aminte dacă m-am purtat vreodată frumos cu el. Probabil, cândva la început.

M-am uitat din nou la Grace. În lumina mai puternică din bucătărie, părea palidă și obosită, cu pielea străvezie. Trebuia să se odihnească. Trebuia probabil să fie acasă deja. M-am întrebat ce ar fi zis părinții ei și când trebuiau să se întoarcă.

– Să aduc aspiratorul? am zis eu, vrând de fapt să aflu dacă era în regulă să o las în compania lui.

– Bună idee, răspunse Grace ferm.

• Grace •

Așadar, acesta era Cole St. Clair. Nu mai cunoscusem nici un rock star până acum. Nu eram chiar dezamăgită. Chiar și cu o mătură și un făraș în mână, arăta ca un rock star, din altă lume, neliniștit și periculos. Dar nu mi se părea că avea ochii goi așa cum spunea Sam. Deși eu nu mă pricepeam prea bine să citesc oamenii.

L-am privit direct și am întrebat:

– Deci, tu ești Cole.

– Și tu Grace, zise el, deși nu știam de unde știa el asta.

– Da, am zis eu făcându-mi loc până la unul din scaune. M-am așezat imediat. Începeam să mă simt de parcă înăuntrul meu se purtase o luptă. M-am uitat din nou la Cole. Deci ăsta era tipul care ar fi trebuit să-l înlocuiască pe Sam, în viziunea lui Beck. Se pricepuse alegându-l pe Sam, așa că eram dispusă să-i acord lui Cole o șansă. Am privit spre scări pentru a mă asigura că Sam nu se întorsese cu aspiratorul, apoi am întrebat.

– Deci, e așa cum te așteptai?

• Cole •

Mi-a plăcut de prietena lui Sam chiar dinainte să deschidă gura și mi-a plăcut și mai mult după primele cuvinte pe care le-a zis. Nu era

deloc cum m-aş fi aşteptat. Era drăguţă, dar nu într-un fel clasic, şi avea o voce plăcută, foarte calmă şi directă, pe care o puteai ţine minte.

Nu am înţeles întrebarea ei la început, iar când nu am răspuns, a adăugat:

– Viaţa de lup?

Era grozav că vorbea despre asta fără ocolişuri.

– E mai bună decât mă aşteptam, am răspuns sincer înainte să mă pot autocenzura. Nu păru dezgustată, ca Isabel. Am privit-o direct şi i-am spus şi restul adevărului: Am devenit lup ca să uit de mine şi este exact ce mi-am dorit. Când sunt lup, nu mă gândesc decât să fiu cu alţi lupi. Nu mă gândesc la viitor, la trecut, la cine am fost. Nu contează. Tot ce contează este momentul acela şi ceilalţi lupi. Sunt ca un mănunchi de simţuri ascuţite. Nu există limite, nici aşteptări. Este minunat. E cel mai bun drog.

Grace îmi zâmbi de parcă i-aş fi oferit un cadou. Avea un zâmbet atât de blând, atât de sincer! Simţeam că aş fi făcut orice să fiu prieten cu ea şi să capăt acel zâmbet din nou. Mi-am adus aminte ce mi-a zis Isabel despre Grace, cum a fost muşcată şi nu s-a transformat niciodată. M-am întrebat dacă Grace era mulţumită de asta sau poate regreta.

Aşa că am spus ce gândeam:

– Regreţi că tu nu te poţi transforma?

S-a uitat la mâna ei pe care o ţinea în poală, apoi din nou la mine.

– Întotdeauna m-am întrebat cum e. Niciodată nu mi-am găsit locul. Mereu m-am simţit că mă aflu undeva între. Întotdeauna mi-am dorit... Nu ştiu. Se opri, apoi strigă: Ai scos aspiratorul la plimbare, Sam?

Sam apăru cu un aspirator industrial în cameră. Nu fusese plecat decât câteva secunde, dar încăperea părea să fie mai luminoasă când ei doi erau împreună, de parcă ar fi fost două elemente care străluceau unul în prezenţa celuilalt. Văzându-l cum se chinuie cu aspiratorul,

Grace afişă un zâmbet diferit, pe care probabil numai el îl primea, iar el i-a aruncat o privire plină de înţeles pe care nu o poţi căpăta decât după multe discuţii purtate pe întuneric.

M-a dus cu gândul la Isabel, la momentele de mai devreme. Nu aveam ce aveau Sam şi Grace. Nu eram nici măcar pe aproape. Probabil, nu am fi ajuns la acel nivel nici într-o mie de ani.

Dintr-odată chiar îmi părea bine că am lăsat-o pe Isabel singură pe pat. Mă durea faptul că îi otrăveam pe toţi cei care se apropiau de mine, dar de data asta era un lucru bun că-mi dădusem seama. Nu puteam să îmi împiedic autodistrugerea, dar puteam minimiza impactul.

• Grace •

M-am simţit prost stând pe scaun, în timp ce Sam şi Cole făceau curăţenie. În mod normal, m-aş fi repezit să-i ajut. Să faci curat într-o cameră care arăta în halul ăsta era satisfăcător, rezultatul final era mereu vizibil.

Dar în seara asta nu puteam. De-abia reuşeam să-mi ţin ochii deschişi. Simţeam că mă luptasem cu ceva invizibil toată ziua, iar acum mă prindea din urmă. Îmi simţeam stomacul cald şi plin, îmi închipuiam sângele forfotind înăuntru. Aveam pielea fierbinte, fierbinte.

De partea cealaltă a camerei, Sam şi Cole lucrau liniştit în tandem. Cole stătea aplecat cu fărăşul, iar Sam măturа bucăţile prea mari pentru a fi aspirate. Într-un fel, mă bucuram să-i văd lucrând împreună. Din nou, m-am gândit că Beck trebuia să fi văzut ceva la Cole. Nu putea să fi fost o coincidenţă că a ales un alt muzician. Nu ar fi făcut ceva atât de riscant, să infecteze un rocker celebru, dacă nu ar fi avut un motiv întemeiat. Poate că s-a gândit că el şi Sam ar fi devenit prieteni, dacă Sam reuşea să rămână uman.

Ar fi bine ca Sam să aibă un prieten dacă eu...

În capul meu, am văzut chipul lui Cole când m-a întrebat dacă regret că nu mă pot transforma.

Mai demult, mi-am închipuit cum ar fi să fiu lup. Să dispar împreună Sam, ca lup, într-o pădure aurie, departe de părinți și de busculada vieții moderne. Din nou, când am crezut că pădurea mi-l va răpi pe Sam, am visat să pot merge cu el. Sam fusese îngrozit. Dar acum, în sfârșit, auzisem și cealaltă parte a poveștii, de la Cole. „Tot ce contează este momentul acela și ceilalți lupi. Sunt ca un mănunchi de simțuri ascuțite."

Da.

Nu ar fi cu totul rău. Exista și o răsplată. Să pășești direct pe pământ, să vezi și să miroși totul cu simțuri noi. Să știi ce înseamnă să fii parte dintr-o haită, parte din sălbăticie. Dacă pierdeam această luptă, poate că nu ar fi atât de îngrozitor. Să trăiesc în pădurea pe care o iubesc, chiar ar fi un sacrificiu atât de mare?

În mod irațional, m-am gândit la teancul de thrillere neterminate de pe raftul din dormitor. Mă vedeam întinsă pe pat lângă Sam, el citind un roman și eu făcându-mi temele. Mă vedeam în mașina lui, mergând cu geamurile deschise. Mă vedeam de mână cu el într-un campus studențesc. Vedeam un apartament plin cu lucrurile noastre. Vedeam un inel pe care mi-l întindea în palmă, o viață după terminarea liceului. O viață în pielea lui Grace.

Am închis ochii.

Durerea era atât de îngrozitoare! Tot corpul mă durea și nu puteam face nimic. Promisiunea pădurii era diferită atunci când nu era o alegere.

• Sam •

Cred că era obosită. Fusese o zi lungă. Nu am spus nimic până când n-a observat și Cole.

– A adormit cu aspiratorul pornit? întrebă el, de parcă ar fi fost un copil mic sau un câine și acesta era un lucru drăguț.

M-am simțit brusc cuprins de o teamă irațională, privindu-i ochii închiși, respirațiile lente, obrajii îmbujorați. Apoi Grace ridică puțin capul, iar inima începu să-i bată din nou.

M-am uitat la ceas. Părinții ei aveau să se întoarcă în curând. Trebuia să o ducem acasă.

– Grace, am spus eu, căci arăta pe cale să adoarmă din nou.

– Mmm?

Încă era ghemuită în fotoliu, cu fața sprijinită de brațul fotoliului.

– Când ai spus că te așteaptă părinții tăi înapoi acasă? am întrebat. Grace mă privi dintr-odată trează și am putut să-mi dau seama că nu-mi spusese adevărul. Pieptul mi s-a strâns. Știu că ai plecat?

Grace coborî privirea cu obrajii îmbujorați. Niciodată nu o văzusem atât de jenată și cumva devenise mai evident cât de bolnăvicios arăta.

– Ar trebui să ajung acasă înainte să se întoarcă de la expoziție. La miezul nopții.

– Adică acum, spuse Cole.

Pentru o secundă neajutorată, fără cuvinte, mi s-a părut că și mie, și lui Grace ne trece același gând prin minte: că nu voiam ca această zi să se sfârșească. Nu voiam să ne despărțim și să dormim în paturi reci, departe unul de altul. Dar nu avea nici un rost să spunem asta cu voce tare, așa că am zis:

– Pari foarte obosită, ar trebui să dormi puțin. Ceea ce nu era deloc ceea ce voiam să zic. Voiam să o iau de mână și să o duc sus, să-i șoptesc: „Rămâi. Rămâi doar".

Dar atunci aș deveni ceea ce credea tatăl ei că sunt.

Ea suspină.

– Nu vreau.

Am îngenuncheat în fața ei în așa fel încât să ne privim în ochi, obrazul încă îi era lipit de fotoliu. Părea atât de tânără și vulnerabilă,

şi nu mi-am dat seama cât de obişnuit eram cu expresia intensă a chipului ei până când aceasta dispăruse.

– Nici eu nu vreau să pleci, am spus. Dar nu vreau să intri în vreo încurcătură. Poţi... să conduci?

– Trebuie să pot, spuse ea. Am nevoie de maşină mâine. Ah, da. Nu e şcoală mâine, profii au zi liberă. Dar poimâine.

Se ridică, încet, nesigur. Şi eu, şi Cole o privirăm cotrobăind după chei şi ţinându-le în mână de parcă nu era sigură ce se face cu ele.

Nu voiam ca ea să plece, dar mai mult de atât, nu voiam să conducă.

– Conduc eu maşina ei, spuse Cole.

L-am privit nedumerit.

Ridică din umeri.

– Conduc eu maşina ei şi ea merge cu tine. Pe urmă mă aduci tu înapoi, sau...

Ridică din umeri din nou.

Grace îmi aruncă o privire care parcă mă ruga să accept, aşa că am acceptat.

– Mersi, îi spuse Grace lui Cole.

– Pentru puţin.

Îmi era greu să cred transformarea lui Cole într-un tip de treabă, dar atâta timp cât nu-i bușea maşina, eram bucuros să petrec câteva clipe în plus cu Grace şi să mă împac cu ideea că a ajuns în siguranţă acasă.

Aşa că am pornit spre casa ei. Cole cu o figură singuratică în scaunul şoferului, în spatele nostru. Iar eu cu mâna lui Grace în poală. Când am ajuns, Cole parcă intuitiv pe alee, iar Grace se aplecă să mă sărute. La început fu un sărut cuminte, dar apoi buzele mi s-au deschis, iar degetele lui Grace mă prinseseră de tricou şi voiam să rămân. Doamne, cât de mult voiam să rămân!

Iar apoi Cole a bătut în geam. Tremura de frig în bătaia rece a vântului, iar eu am deschis geamul reticent.

– Nu cred că ar fi cazul să o săruți cu limba. Tatăl ei se uită pe fereastră. De asemenea, ar fi cazul să te grăbești, spuse el privind-o pe Grace. În două secunde o să am nevoie de tine să-mi culegi hainele și cred că nu e nevoie să asiste vreun părinte la asta.

Ochii lui Grace se deschiseră larg.

– Sunt acasă?

Cole făcu semn spre cealaltă mașină de pe alee. Grace se holbă într-acolo, confirmându-mi suspiciunea că întâlnirea noastră fusese clandestină.

– Au zis că întârzie. Mereu vin după miezul nopții de la expoziția asta.

– Vin cu tine, am zis eu, deși mai degrabă m-aș fi spânzurat. Cole mă privea de parcă îmi citea gândurile.

Ea clătină din cap.

– Nu, va fi mai simplu dacă nu ești acolo. Nu vreau să țipe la tine.

– Grace, am spus.

– Nu, zise ea. Nu mă răzgândesc. Mă descurc, chestia asta trebuie să se întâmple.

Și asta era viața mea, pe scurt. O sărutam în grabă pe Grace, îi uram noroc, îi dădeam drumul să plece și deschideam ușa mașinii larg pentru a feri transformarea lui Cole de ochii care ne pândeau.

Cole se ghemui pe asfalt, tremurând, uitându-se la mine.

– De ce e pedepsită?

L-am privit, apoi i-am întors capul înapoi spre casă, pentru a mă asigura că nimeni nu se uita.

– Pentru că părinții ei absenți au decis că mă urăsc. Probabil, pentru că dormeam în pat cu ea.

Cole își ridică sprâncenele fără să mai comenteze. Se gândea. Plecă apoi capul și umerii începură să-i tremure.

– E adevărat că au lăsat-o într-o mașină să se coacă?

– Da, momentul ăla e o metaforă pentru întreaga lor relație.

– Drăguț, spuse Cole. După un moment, adăugă: De ce durează așa mult? Poate m-am înșelat.

Mirosea deja a lup, am clătinat din cap.

– Pentru că vorbești cu mine în același timp. Încetează să te lupți cu senzația.

Se aplecă exact ca un atlet, cu degetele răşchirate pe asfalt, un genunchi îndoit, părând gata să ia startul.

– Noaptea trecută, nu m-am gândit...

L-am întrerupt. I-am spus ce trebuia să-i fi spus de la început.

– Eram un nimeni când m-a adus Beck. Eram atât de distrus! Nu puteam funcționa normal. Nu puteam să mănânc și țipam când auzeam apa de la robinet. Nu țin minte asta deloc. Am mari goluri în memorie. Încă sunt distrus, dar nu la fel de rău ca înainte. Cine sunt eu să mă întreb de ce te-a ales Beck pe tine? Nimeni.

Cole mă privi ciudat, apoi vomită, zvârcolindu-se, și tremurând, se lepădă de forma lui umană, rupându-și tricoul care se agățase de marginea mașinii mele. Cole sub formă de lup continuă să tremure pe asfalt, înainte să-l pot convinge să se îndrepte spre pădurea din spatele casei lui Grace.

După ce Cole plecă, am rămas lângă ușa deschisă mașinii mele, privind casa lui Grace, așteptând să se aprindă lumina de la dormitor, închipuindu-mi că sunt acolo. Îmi era dor de sunetele caietelor de școală răsfoite, în timp ce eu ascultam muzică pe pat. Îmi era dor de mirosul părului ei și de sunetul respirației ei și de exemplarul meu din Rilke de pe noptieră și de prosopul ei ud de pe spătarul scaunului. Poate ar fi trebuit să fi fost mulțumit după o zi întreagă petrecută cu ea, însă doar mă făcea să îi simt lipsa și mai tare.

Treizeci și nouă

Grace

Aveam o stare ciudată de eliberare știind că urma să am probleme. Mi-am dat seama că toată ziua mă întrebasem dacă aveam să fiu prinsă, ce s-ar putea întâmpla dacă aflau mai târziu. Iar acum nu mai trebuia să mă întreb.

Știam.

Am închis ușa de la intrare și am pășit în hol. În capăt mă aștepta tata cu brațele încrucișate. Mama era la câțiva pași de el, ascunsă parțial de ușa bucătăriei, într-o postură similară. Nu au zis nimic, nici eu nu am zis.

Voiam să urle la mine. Mă pregătisem pentru urlat. Întreg trupul meu părea că tremură pe dinăuntru.

– Ei, bine? spuse tata când am pășit în bucătărie.

Asta era tot, fără țipete. Doar un „Ei, bine?" de parcă se aștepta să mărturisesc un pomelnic de păcate.

– Cum a fost expoziția? am întrebat eu.

Tata mă privi.

Mama izbucni prima:

– Nu te preface că nu s-a întâmplat nimic, Grace!

– Nu mă prefac, am zis eu. Recunosc, mi-ați zis să nu ies și eu am ieșit.

Mama avea pumnii albi strânși pe lângă corp.

– Te porți de parcă n-ai făcut nimic greșit.

Mă simțeam glacial de calmă în sinea mea. Avusesem dreptate când i-am spus lui Sam să nu vină. Nu aș fi reușit să-mi păstrez la fel de bine cumpătul fără el aici.

– N-am făcut nimic greșit. Am mers la un studio din Duluth cu prietenul meu, am mâncat și m-am întors înainte de miezul nopții.

– Nu ai avut acordul nostru, spuse tata. De-asta e greșit. Ești pedepsită și ai ieșit oricum. Nu-mi vine să cred cât de mult ne-ai trădat încrederea noastră în tine.

– Amândoi exagerați îngrozitor! am izbucnit eu. Mă așteptam ca vocea mea să sune mai puternic de atât, dar părea slabă prin comparație. Starea de bine pe care o căpătasem pe drum înapoi se risipise. Îmi puteam simți pulsul în stomac și în gât, fierbinte și bolnăvicios, dar nu m-am concentrat asupra lui și mi-am păstrat controlul asupra vocii. Nu mă droghez și nu iau note proaste și nu-mi fac piercing-uri te miri pe unde.

– Dar... nici nu putea să pronunțe cuvântul.

– Faci sex? completă mama propoziția lui. În casa noastră? Ești groaznic de obraznică. Ți-am lăsat suficient spațiu să te desfășori și tu...

Acum am găsit puterea de ridica tonul:

– Spațiu să mă desfășor? M-ați lăsat singură pe planetă! Am stat în casa asta singură sute și sute de nopți așteptând să vă întoarceți. Am răspuns la telefon de un milion de ori să vă aud spunând: „Scumpo, o să întârziem". A trebuit să-i rog pe alții să mă ducă acasă de la școală de mii de ori. Spațiu să mă desfășor. În sfârșit, am pe cineva pe care l-am ales chiar eu, iar voi doi nu puteți suporta. Voi...

– Ești o adolescentă, spuse tata nedorind să mai audă ce aveam de zis. De parcă nu strigasem mai devreme la el. Mă îndoiam că aș fi

ridicat vocea dacă nu aș fi avut sângele care îmi pulsa în urechi atât de dureros. Continuă: Ce știi tu despre ce înseamnă o relație responsabilă? E primul tău prieten. Vrei ca noi să credem că ești responsabilă, dovedește-o. Asta nu înseamnă sex între minori și ignorarea hotărârilor părinților, cum ai făcut tu.

– Așa am făcut. Și nu îmi pare rău.

Fața tatei deveni roșie, dinspre guler spre tâmple. În lumina din bucătărie arăta foarte bronzat.

– Ce zici de asta, Grace? Nu o să te mai vezi niciodată cu el. Acum îți pare rău?

– Hai, lasă-mă, am zis.

Cuvintele lui începeau să pară îndepărtate, neimportante. Aveam nevoie să stau jos, să dorm. Ceva de genul ăsta.

Cuvintele tatei erau ca niște cuie care mi se înfigeau în tâmple:

Nici un „lasă-mă". Nu mă joc aici. Nu-mi place persoana care ești lângă el. În mod clar nu ne respectă pe noi, ca părinții tăi. Nu te las să-ți distrugi viața pentru el.

Am încrucișat brațele peste piept pentru a ascunde faptul că tremurau. O parte din mine era în bucătărie, purtând această conversație, iar alta se gândea la ce nu era în regulă cu mine. Pomeții îmi ardeau. Într-un final mi-am recăpătat glasul:

– Nu poți face asta. Nu mă poți împiedica să-l văd.

– Ba da, pot, spuse el. Ai șaptesprezece ani și locuiești sub acoperișul nostru, așa că atâta timp cât aceste lucruri sunt valabile, chiar pot. Când o să ai optsprezece ani și o să termini liceul, atunci n-o să mai pot să-ți zic nimic, dar în clipa asta, întreaga legislație din Minnesota mă sprijină.

Stomacul mi s-a strâns ciudat, de parcă aș fi avut emoții, în același timp, fruntea îmi furnica. Mi-am dus degetul la nas și am simțit că-mi curge sânge. Nu voiam să-i las să vadă asta, mi-ar fi cauzat și

mai multe probleme. Am apucat un șervețel de pe masă și mi-am acoperit nările.

– Nu e doar un băiat, le-am spus eu.

Mama se întoarse fluturând mâna prin aer, sătulă de toată discuția.

– Da, sigur.

În acel moment, o uram.

– Pentru următoarele patru luni, asta este. Nu o să-l mai vezi, nu atâta timp cât am eu un cuvânt de spus în privința asta. Și cu asta am încheiat conversația.

Nu suportam să fiu în aceeași cameră cu ei nici o secundă în plus. Nu suportam să o văd pe mama uitându-se peste umăr la mine, cu o sprânceană ridicată de parcă îmi aștepta următoarea mișcare. Și nu puteam suporta durerea.

M-am repezit în camera mea și am trântit ușa suficient de tare, ca să simt că mă cutremur pe dinăuntru.

Patruzeci

Grace

„Moartea e noaptea dezlănțuită, drumul cel nou."

Aveam în minte versuri în loc de cântece. Nu țineam minte cine le-a scris, dar mi-l aminteam pe Sam citindu-le cu voce tare, ridicând fruntea dintr-o carte pentru a-și da seama cum sună. Mi-am adus aminte și momentul exact: stând în fostul birou al tatălui meu, scotocind prin notițe pentru o prezentare orală, în timp ce Sam stătea aplecat deasupra unei cărți. În confortul acelei camere, cu ploaia înghețată care se prelingea pe geamuri, cu vocea blândă a lui Sam, citatul păruse nevinovat, deși inteligent.

Acum, pe întuneric, în tăcerea pustie a camerei mele, cuvintele îmi răsunau febril în minte, păreau înfricoșătoare.

Greața din mine era imposibil de ignorat acum. Am așteptat un timp îndelungat ca să nu îmi mai curgă sânge din nas. A trebuit să trec la hârtie igienică după ce am rămas fără șervețele. Părea că nu avea să se oprească. Aveam stomacul înnodat în mine. Pielea îmi fierbea.

Tot ce voiam era să știu ce nu era în regulă cu mine. Cât de mult va dura. Ce avea să se întâmple cu mine în cele din urmă. Dacă știam

toate cele lucruri, dacă aveam ceva concret în loc de durere, mă puteam împăca cu asta.

Dar nu aveam nici un răspuns.

Nu puteam dormi. Nu mă puteam mişca.

Am rămas cu ochii închişi. Spaţiul de lângă mine unde Sam dormea de obicei părea uriaş. Înainte de toate astea, când îl aveam cu mine, m-aş fi rostogolit spre el şi mi-aş fi afundat obrazul în spatele lui când mă trezeam în toiul nopţii. Aş fi lăsat ritmul respiraţiei lui să mă adoarmă din nou. Dar Sam nu era aici în seara aceasta, iar somnul părea undeva departe şi irelevant pe lângă căldura dogoritoare din mine.

În minte, îl auzeam pe tata cum îmi interzice să-l mai văd din nou. Respiraţia mi se tăie o secundă la acel gând. O să se răzgândească. Nu putea să fi vorbit serios. Am încercat să mă gândesc la altceva. Fierbătorul meu roşu. Nu ştiam dacă aşa ceva exista, dar dacă exista, aveam să-mi cumpăr unul. Imediat. Părea deosebit de important să fac din asta un scop. Să fac rost de ceva bani, să cumpăr un fierbător roşu, să mă mut. Să găsesc un loc unde să-l bag în priză.

M-am lăsat pe spate cu o mână pe abdomen, încercând să văd dacă puteam simţi forfota din stomac în degete. Din nou îmi era atât de cald, iar capul îmi părea ciudat, uşor, deconectat de restul corpului.

Cerul gurii mele avea gust de aramă. Indiferent cât de mult înghiţeam, nu puteam scăpa de gustul ăsta.

Nu mă simţeam în regulă.

Ce se întâmpla cu mine?

Nu puteam întreba pe nimeni, aşa că am adunat singură indiciile. Durerea de stomac. Febra. Sângerările din nas. Oboseala. Mirosul de lup. Felul în care lupii mă priviseră, felul în care Isabel mă privise. Degetele lui Sam pe braţul meu când plecam, întorcându-se spre mine pentru o ultimă îmbrăţişare. Toate păreau feluri de a-mi lua rămas-bun.

Într-un final, am încetat să mai neg.

Chiar dacă era doar o virozã. Chiar dacă era ceva grav, dar tratabil. Chiar dacă nu aveam cum să știu.

Știam.

M-am ridicat pe întuneric, luptând cu lupul din mine, trăgând păturile în așa fel încât să le adun în poală. Voiam să fiu cu Sam. Aerul rece îmi mușca din obraji și din umerii dezveliți. Îmi doream să fi fost tot la casa lui Beck, înapoi în patul lui Sam din dormitorul lui plin de păsări. Am înghițit durerea, am împins-o mai adânc în mine. Dacă eram acolo acum, m-ar fi cuprins în brațe și mi-ar fi spus că avea să fie bine și ar *fi* bine, cel puțin în seara aceasta.

M-am văzut conducând înapoi spre casa lui Beck în noaptea aceasta. Am văzut expresia de pe fața lui.

Mi-am frecat tălpile goale una de alta. Era necugetat, bineînțeles. Erau o mie de motive pentru a rămâne, dar...

Am blocat zgomotul static din capul meu. M-am concentrat. Am alcătuit mental o listă cu ce aveam nevoie. O pereche de blugi din sertarul din mijloc și un pulover și niște șosete. Părinții mei n-ar auzi. Podeaua nu scârțâia prea tare. Era realizabil. Nu auzisem nici un zgomot de sus de multă vreme deja. Dacă nu aprindeam farurile de la mașină, nu aveau să observe că ieșeam de pe alee.

Inima îmi bătea frenetic, animată de ideea evadării.

Știam că nu merita să intru într-o încurcătură și mai mare cu părinții mei, nu când erau atât de supărați. Știam că nu-mi va fi ușor să conduc cu pulsul vuindu-mi în urechi și febra strecurându-mi-se pe sub piele.

Dar nu puteam oricum să-mi fac mai multe probleme decât aveam deja. Îmi interziseseră să îl văd. Ce puteau face mai mult de atât?

Și nici nu știam câte nopți mai aveam.

M-am gândit la mama, bombănind despre diferențele dintre dragoste și atracție sexuală. La felul în care am plecat să hoinăresc prin

pădure, încercând să mă simt vinovată pentru că am țipat la ea. M-am gândit la tata, deschizând ușa pentru a-l căuta pe Sam. Cât timp trecuse de când mă întrebaseră unde am fost, ce am făcut, dacă aveam nevoie de ceva?

Îi văzusem pe părinții mei împreună, erau o familie. Le păsa de lucrurile mărunte din viețile lor. Îl văzusem și pe Beck și felul în care îl *cunoștea* pe Sam. Felul în care îl iubea. Iar Sam încă orbita în jurul amintirii lui Beck ca un satelit rătăcit. Părinții mei și cu mine doar locuiam împreună, uneori.

Puteai deveni mai matur decât părinții tăi?

Țineam minte felul în care mă priviseră lupii. Felul în care m-am întrebat cât timp îmi mai rămăsese. Câte nopți mai aveam să petrec cu Sam, câte nopți aveam să mai pierd aici singură.

Încă puteam simți gustul de aramă. Boala din mine nu regresa. Se dezlănțuise, dar tot eu eram mai puternică, deocamdată. Încă aveam controlul asupra unor lucruri.

Am coborât din pat.

Am fost cuprinsă de un fel de calm ciudat bâjbâind prin cameră, adunând blugii, lenjeria, tricourile și perechile de șosete. Esențialul. Am îndesat hainele în rucsacul cu teme, împreună cu exemplarul favorit din Rilke al lui Sam. Am atins marginea comodei, am luat în brațe perna, m-am oprit în dreptul ferestrei de unde zărisem cândva un lup. Inima îmi zumzăia în piept, așteptând ca în fiecare clipă tatăl meu sau mama mea să dea buzna pe ușă în toiul pregătirilor mele. Cu siguranță, cineva trebuia să *simtă* seriozitatea gesturilor mele.

Dar nu se întâmplă nimic. Mi-am luat periuța de dinți și peria din baia din capătul holului, dar casa rămase cufundată în tăcere. Am șovăit în fața ușii, cu pantofii în mână. Ascultam.

Nimic.

Chiar făceam asta?

– La revedere, am şoptit.

Îmi tremurau mâinile.

Uşa foşni atingându-se de preşul de la intrare, când am închis-o în urma mea.

Nu ştiam când aveam să mă mai întorc.

Patruzeci și unu

Sam

Fără Grace, eram un animal nocturn. Urmăream furnicile din bucătărie, așteptând în lumina slabă a becurilor semiarse cu un pahar și o bucată de hârtie pentru a le putea da afară. Am luat chitara prăfuită a lui Paul de pe stativul ei de lângă șemineu și am acordat-o. La început normal, apoi în gama Fa și din nou normal. În beci, am cotrobăit prin raftul de non-ficțiune al lui Beck până ce-am găsit o carte despre finanțe, una despre cum să-ți câștigi prieteni și să influențezi oamenii și încă una despre stările meditative. Le-am stivuit alături de alte cărți pe care n-aveam de gând să le citesc. Sus, în baia mea, m-am așezat pe gresie și am încercat să deslușesc felul cel mai eficient de-a-mi tăia unghiile de la picioare. Dacă îmi făceam mâna căuș în dreptul piciorului, nu reușeam întotdeauna să prind unghia zburătoare. Le lăsam să aterizeze pe unde apucau, nu găseam decât jumătate pe podeaua albă. Era o bătălie pierdută oricum.

În toiul acestui proces, afară s-au pornit urletele lupilor care răzbăteau pe fereastra dormitorului lui Beck. Cântecele lor sunau diferit în fiecare noapte, în funcție de cum mă simțeam. Puteau fi sonore, frumoase, un cor de îngeri cu blană grea, îmbibată de mirosul pădurii.

Sau o simfonie stranie, singuratică, notele căzând armonios în noapte. Ori voci pline de bucurie, chemând luna să coboare din cer.

În noaptea aceasta era o cacofonie totală, strigăte care cereau atenție, printre lătrături. Neliniște. O haită agitată. O haită împrăștiată. De obicei, urlau așa în nopțile în care ori Beck, ori Paul erau umani, dar în seara aceasta ambii lideri erau acolo. Numai eu lipseam.

M-am ridicat, simțind gresia rece pe tălpile goale, și m-am dus în dreptul ferestrei. Am ezitat un moment, apoi am tras de mâner și am deschis-o larg. Aerul rece al nopții se repezi înăuntru, dar nu mă afectă cu nimic. Eram pur și simplu uman. Pur și simplu eu.

Urletele lupilor continuau, mă înconjurau.

„Vă e dor de mine?"

Țipetele dezorganizate continuară, părând mai degrabă un protest decât un cântec.

„Mi-e dor de voi."

Iar atunci am avut parte de o surpriză seacă, mi-am dat seama că asta era tot. Mie mi-era dor de ei. Lor nu le era dor. Eu – cel sprijinit de pervaz, plin cu amintiri umane și temeri, și speranțe – această persoană care avea să îmbătrânească, această persoană care eram eu – nu voiam să pierd toate astea. Nu îmi era dor să stau printre ei, urlând. Nu se va compara niciodată cu senzația degetelor mele pe corzile chitarei. Cântecul lor răsunător nu va fi niciodată la fel de triumfător ca rostirea numelui lui Grace.

– Unii dintre noi încearcă să mai și doarmă! am strigat eu în întuneric, ceea ce-mi ușura minciuna.

În noapte se lăsă tăcerea. Întunericul înghețase în liniște, fără chemări ale păsărilor sau foșnete de frunze. Doar șuieratul distant al unor cauciucuri pe un drum îndepărtat.

– Ruuuuuuuuuuuuuu! am urlat eu pe fereastră, simțindu-mă ridicol încercând să stârnesc haita.

Urmă o pauză. Suficient de lungă ca să îmi dau seama cât de tare voiam ca ei să aibă nevoie de mine.

Apoi începură să urle din nou, la fel de tare ca mai înainte, vocile lor dând buzna una peste alta, pline de viață.

Am zâmbit.

O voce cunoscută în spatele meu mă făcu să tresar:

– Credeam că ai intuiție animală și capacitatea de a auzi cum cade un fir de păr de la un kilometru distanță.

Grace. Era vocea lui Grace.

Când m-am întors, stătea în prag cu un rucsac pe umăr. Avea un zâmbet... timid.

– Iată-mă că m-am furișat în spatele tău, în timp ce tu... ce făceai tu acolo?

Am închis fereastra și m-am întors, clipind. Grace stătea aici în prag, în dormitorul lui Beck. Grace care trebuia să fie acasă, în patul ei. Grace care îmi bântuia gândurile când nu puteam visa. Simțeam că nu puteam fi surprins. Nu o așteptasem în tot acest timp să apară aici? Nu mă așteptasem să o găsesc în prag?

În final, mi-am recăpătat controlul asupra mușchilor și am traversat camera spre ea. Era suficient de aproape ca să o pot săruta, dar în schimb, am întins mâna după rucscac și am simțit suprafața lui zimțată sub degete. Prezența rucsacului era răspunsul la una dintre întrebările mele pe care nu apucasem să le pun. O alta găsi răspunsul în mirosul persistent de lup din respirația ei. Iar restul întrebărilor mele: „Știi ce se va întâmpla când vor afla? Știi că asta va schimba totul? Vei accepta felul în care te vor vedea? Felul în care mă vor vedea?" La toate răspunsul era „da", din partea lui Grace, altfel nici nu ar fi aici. Nu ar fi pășit afară din dormitor dacă nu s-ar fi gândit la toate astea.

Ceea ce însemna că aveam doar o singură întrebare:

– Ești sigură?

Grace încuviință din cap.

Și astfel, totul se schimbă.

I-am luat rucsacul şi am suspinat.

– Of, Grace!

– Eşti supărat?

I-am cuprins mâinile, legănându-le înainte şi înapoi fără a mă mişca de pe loc. Aveam în minte un amestec de versuri de Rilke – „Tu care nu ai venit niciodată în braţele mele, Iubita mea de la început pierdută" – cu cuvinte rostite de tatăl lui Grace – încerc din răsputeri să nu spun ceva ce aş regreta mai târziu – şi o personificare a dorului, o întrupare, chiar în mâinile mele care tânjiseră atât de mult.

– Mi-e frică, am zis.

Dar am simţit un zâmbet pe faţă. Iar când ea mi-a văzut zâmbetul, un nor de teamă pe care nu i-l observasem pe faţă se risipi, lăsând în urmă doar un cer senin şi în sfârşit, soarele.

– Bună, am spus eu şi am îmbrăţişat-o.

Acum, când o aveam în braţe, îi duceam dorul mai tare ca înainte, când nu era.

• Grace •

Mă simţeam ameţită, lentă, mă mişcam ca într-un vis.

Aceasta era viaţa altcuiva, în care fata fugea la iubitul ei. Aceasta nu era Grace cea pe care te puteai baza, cea care întotdeauna preda temele la timp, care nu venea niciodată târziu de la o petrecere şi care mereu respecta contururile. Şi cu toate astea, iată-mă, în corpul acestei fete rebele, aşezându-mi cu grijă periuţa lângă cea roşie, nouă-nouţă a lui Sam, ca şi cum aici ar fi fost locul meu. Ca şi cum urma să rămân aici pentru o vreme. Ochii mă dureau de oboseală, dar creierul continua să-mi zumzăie, foarte treaz.

Durerea se mai domolise acum. Ştiam că se ascundea doar, împinsă într-un colţ de conştiinţa faptului că îl aveam pe Sam aproape, dar mă bucuram oricum de întrerupere.

Pe podeaua de la baie am văzut o mică unghie la baza toaletei. Normalitatea acestui lucru banal mă ajută să îmi dau seama imediat că mă aflam în baia lui Sam, în casa lui Sam şi că aveam de gând să petrec noaptea în dormitorul lui, alături de el.

Părinţii mei m-ar fi omorât. Ce vor face la prima oră a dimineţii? Mă vor suna pe mobil? Vor auzi că sună acolo unde l-au ascuns ei? Ar putea suna la poliţie dacă voiau. După cum a spus şi tata, aveam în continuare sub optsprezece ani. Am închis ochii, mi-l închipuiam pe ofiţerul Koenig bătând la uşă, cu părinţii mei în spate, gata să mă ia cu forţa înapoi. Simţeam că mi se înnoadă stomacul.

Sam ciocăni uşor în uşa întredeschisă de la baie.

– Eşti în regulă?

Am deschis ochii şi l-am privit stând în prag. Se schimbase în pantaloni de casă şi un tricou cu o caracatiţă. Poate că era o idee bună până la urmă.

– Sunt OK.

– Arăţi drăguţ în pijama, zise el, pe un ton ezitant, de parcă recunoştea ceva fără să vrea.

Am întins mâna şi am căutat să-i simt pieptul, să-i simt respiraţiile prin materialul subţire al tricoului.

– Şi tu.

Sam zâmbi melancolic şi mă apucă de mână, ghidând-o spre întrerupător, stinse lumina şi mă conduse în hol, cu picioarele lipăind pe pardoseală.

Dormitorul lui era luminat doar de becul de pe hol şi de lumina ambientală de pe veranda casei, care se reflecta prin fereastră. Puteam distinge vag forma albă a păturii date la o parte cu grijă din patul care ne aştepta. Eliberându-mi mâna, Sam spuse:

– O să sting lumina de pe hol, ai grijă să nu te ciocneşti de ceva.

Îşi feri privirea, părând timid, şi mi-am dat seama cum se simţea. Parcă ne întâlneam din nou pentru prima oară, parcă nu ne mai

sărutaserăm niciodată până atunci și nu mai petrecuserăm nici o noapte împreună. Totul părea foarte nou și un pic înfricoșător.

M-am strecurat în pat, așternuturile erau reci sub mâinile mele și m-am apropiat de marginea de la perete a saltelei. Holul se întunecă și l-am auzit pe Sam oftând – un oftat greu, tremurat – înainte de asta, auzisem scârțâitul pașilor lui pe podea. Camera era suficient de luminată cât să-i pot distinge conturul umerilor când s-a urcat în pat cu mine.

Timp de un moment, am rămas întinși acolo, fără să ne atingem, ca doi străini. Apoi Sam s-a întors spre mine în așa fel încât își sprijinea capul pe perna mea.

Când m-a sărutat, buzele lui păreau moi și grijulii, simțeam fiorul primului nostru sărut, dar și familiaritatea dobândită din amintirile tuturor sărutărilor noastre. Îi puteam simți bătaia inimii prin tricou, un ritm rapid care se accelera când ne încolăceam picioarele.

– Nu știu ce se va întâmpla, spuse el încet.

Avea fața în dreptul gâtului meu și îi puteam simți răsuflarea cuvintelor pe piele.

– Nici eu nu știu, am răspuns, iar creatura din mine a zvâcnit în stomac.

Afară, lupii continuau să cânte intermitent, urletele lor ridicându-se și coborând, greu de auzit acum. Lângă mine, Sam stătea nemișcat.

– Ți-e dor? am întrebat eu.

– Nu, zise el atât de repede încât mi-era greu să cred că îmi luase în serios întrebarea. După un moment îmi prezentă și restul răspunsului: Asta e ceea ce vreau, vreau să fiu eu. Vreau să știu ce fac. Vreau să țin minte. Vreau să contez.

Se înșela, totuși. Întotdeauna el a contat. Chiar și atunci când era un lup în pădurea din spatele casei mele.

Am întors capul repede pentru a-mi putea șterge nasul pe un șervețel pe care îl adusesem de la baie. Nu trebuia să verific pentru a ști că acum era punctat cu roșu.

Sam inspiră adânc și mă cuprinse în brațe. Își afundă chipul în umărul meu și i-am simțit pumnii apucându-mă de tricou când mi-a adulmecat mirosul.

– Rămâi cu mine, Grace, șopti el. Și eu îmi strângeam pumnul în dreptul pieptului lui. Te rog, rămâi cu mine!

Îmi puteam mirosi propria piele, mirosul dulceag de migdale. Știam că rugămintea lui nu se referea doar la seara aceasta.

• Sam •

„Înfășurată în ale mele brațe
Un flutur ce se leapădă de aripi
Îmbrățișezi al meu blestem
Mă pierzi
pe mine
Te pierzi
pe tine."

Patruzeci și doi

Sam

Cea mai lungă zi din viața mea a început și s-a sfârșit cu Grace închizând ochii.

În dimineața următoare, m-am trezit nu cu Grace în brațe, ci cu ea cumva întinsă peste mine și peste perna mea, țintuindu-mă de pat. Strălucirea soarelui ne încadra prin dreptunghiul luminos al ferestrei. Era deja spre miezul zilei. Părea că trecuse o veșnicie de când nu mai dormisem așa, complet cufundat, fără să iau în seamă soarele. Proptindu-mă într-un cot, am avut o senzație ciudată de cădere în gol sub greutatea a o mie de zile netrăite atunci când am privit-o pe Grace. Bombăni ceva când se trezi. Când s-a întors spre mine, am observat o strălucire roșie înainte să-și acopere fața cu brațul.

– Îîh, spuse ea, deschizând ochii pentru a se uita la încheietură.

– Ai nevoie de un șervețel? am întrebat.

Grace mârâi:

– Îmi aduc eu unul.

– Stai liniștită, am zis eu. Sunt deja treaz.

– Ba nu ești.

– Ba sunt. Vezi, aproape că m-am ridicat în capul oaselor, sunt de o mie de ori mai treaz decât tine.

În mod normal, în acest moment m-aș fi aplecat să o sărut sau să o gâdil, sau să îi mângâi coapsa, sau să-mi sprijin capul pe pieptul ei, dar azi mi-era teamă să nu o rănesc.

Grace mă privi de parcă lipsa aceasta de atingeri îi dădea de bănuit.

– Aș putea să-mi șterg nasul pe tricoul tău.

– Într-adevăr! am zis eu și am coborât din pat pentru a-i aduce un șervețel. Când m-am întors, avea părul răvășit și îi atârna peste față, ascunzându-i expresia. Fără să spună nimic, și-a șters mâna, cocoloșind repede șervețelul, dar nu suficient de repede ca eu să nu observ sângele.

Am simțit că sunt strâns din toate părțile.

I-am înmânat un teanc de șervețele și i-am spus:

– Cred că ar trebui să mergem la doctor.

– N-ar ajuta la nimic, spuse ea. Își șterse nasul, dar era uscat acum.

– Vreau să mergem oricum, am zis eu.

Ceva trebuia să calmeze panica pe care o simțeam acum.

– Urăsc doctorii.

– Știu, am răspuns. Era adevărat. Grace îmi făcuse cunoscut lucrul ăsta înainte. Sincer, eram de părere că avea mai mult de a face cu aversiunea ei față de timpul pierdut aiurea decât cu neîncrederea în personalul medical. Eram convins că are o aversiune față de sălile de așteptare.

– Mergem la centrul de sănătate, acolo nu se așteaptă mult.

Grace se strâmbă, apoi ridică din umeri și cedă:

– Bine.

– Mulțumesc, am spus eu ușurat, văzând-o că se trântește din nou pe pernă.

Grace închise ochii.

Nu cred că vor găsi nimic.

Probabil, avea dreptate, dar ce altceva puteam face?

• Grace •

O parte din mine voia să meargă la medic, în caz că mă puteau ajuta. Dar o altă parte se temea, în caz că nu ar fi putut. Ce îmi mai rămânea dacă și asta eșua?

Vizita la centrul de sănătate făcea ziua să pară și mai stranie. Eu nu mai fusesem acolo niciodată, dar Sam părea să cunoască locul destul de bine. Pereții aveau o nuanță scârboasă de verde-marin, iar în camera de consultație era o pictură murală cu patru balene orca diforme, zvârcolindu-se într-o apă învolburată verde-marin. În tot acest timp, asistenta și doctorul mi-au pus întrebări. Sam își îndesa neliniștit mâinile în buzunare ca apoi să le scoată din nou. I-am aruncat o privire și a încetat să facă asta câteva minute. În schimb, a început să-și trosnească degetele.

Eram încontinuu amețită, i-am spus asta doctorului, iar din nas a început să-mi curgă sânge demonstrativ pentru asistentă. Am reușit să descriu doar durerea de stomac însă, iar amândoi au fost contrariați când le-am sugerat să-mi miroasă pielea (doctorul, totuși, s-a conformat).

O oră și jumătate mai târziu, am ieșit pe ușă cu o rețetă pentru anti-alergie de sezon, o recomandare pentru un supliment de fier și picături de nas și amintirea unei predici despre adolescenți și lipsa de somn. Ah, și Sam avea cu șaizeci de dolari mai puțin în buzunar.

– Te simți mai bine? l-am întrebat pe Sam când mi-a deschis portiera Volkswagenului.

Părea o pasăre gârbovită pe vremea aceasta înnorată de primăvară. Era greu de spus sub cerul ocluzionat dacă te aflai la începutul unei zile sau la sfârșitul ei.

– Da, spuse el.

În continuare, mințea îngrozitor.

– Bine, am zis.

În continuare, eu mințeam perfect.

Iar creatura din mușchii mei a ghiorăit și s-a alungit dureros.

Sam m-a scos la o cafea, pe care nu am băut-o. Cum stăteam la Kenny's, i-a sunat telefonul. Era numărul lui Rachel.

Afundându-se în spătar, mi l-a pasat mie. Mă ținea strâns pe după umăr, într-un mod foarte incomod, dar șarmant în același timp. Nu mă puteam mișca. Mi-am lipit obrazul de brațul lui și am deschis clapeta telefonului.

– Alo?

– Grace, Doamne ferește, ai înnebunit de tot?

Stomacul mi s-a înnodat.

– Cred că ai vorbit cu ai mei.

– Au sunat la mine acasă. Probabil, și la Regina Tundrelor. Voiau să știe dacă ești cu mine, pentru că se pare că nu ai dormit la tine aseară și nici n-ai răspuns la telefon azi și sunt destul de îngrijorați. E destul de copleșitor pentru Rachel să fie implicată în așa ceva!

Am dus o mână la frunte și m-am sprijinit în cot. Sam s-a prefăcut politicos că nu asculta conversația, deși vocea lui Rachel se auzea clar.

– Îmi pare rău, Rachel. Ce le-ai spus?

– Știi că nu mă pricep să mint, Grace! N-am putut să le zic că ești la mine!

– Știu, am zis.

– Așa că le-am spus că ești la Isabel.

Am clipit uimită.

– Chiar le-ai spus asta?

– Ce puteam să fac? Să le spun că ești cu Băiatul tău ca să vă omoare pe amândoi?

Aveam un ton ceva mai certăreț decât aș fi vrut.

– O să afle oricum.

– Cum adică? Grace Brisbane, doar n-ai de gând să-mi spui că nu te mai întorci acasă. Spune-mi doar că asta e numai pentru că te-ai enervat că te-au pedepsit. Sau spune-mi că nu mai puteai trăi fără talentele Băiatului încă o noapte. Dar nu-mi spune că e pentru totdeauna!

Chipul lui Sam căpăta o grimasă ciudată auzind vorbindu-se de „talentele" lui.

– Nu știu, i-am răspuns lui Rachel. Nu m-am gândit așa departe. Dar nu prea am chef să mă întorc curând. Mama m-a ajutat spunându-mi că ea crede că eu și Sam suntem o lipeală trecătoare și că am nevoie să înțeleg diferența dintre iubire și atracție sexuală. Iar aseară, tata mi-a zis că nu mai am voie să-l văd până nu împlinesc optsprezece ani.

Sam păru șocat. Nu-i spusesem partea asta.

– Uau. Înțelegerea redusă pe care o afișează părinții mă uimește din nou. Mai ales pentru că Băiatul este... ei, bine, este în mod clar incredibil, așa că unde e problema lor? În orice caz, ce-aș putea face? Tu vei... Da, asta are să se întâmple.

– Într-un final o să mă satur de aceleași două tricouri și o să mă duc acasă să-i confrunt. Dar până atunci, presupun că... presupun că nu o să vorbesc cu ei. Era ciudat să spun asta cu voce tare. Da, eram groaznic de nervoasă pe ei pentru ce au zis. Dar chiar și eu știam că nu merita să fug de acasă doar pentru lucrurile alea. Mai degrabă, erau picătura care a umplut paharul, iar eu nu fugeam pe cât mă distanțam emoțional de ei în mod oficial. Astăzi nu mă văzuseră mai puțin decât în restul zilelor mele de adolescență.

– Uau, zise Rachel. Era clar că rămăsese fără cuvinte când asta era tot ce putea zice.

– Am încheiat cu ei, am zis și am fost surprinsă să simt tremurul slab din voce. Speram ca Sam să nu fi observat. M-am asigurat că aveam vocea fermă când am spus: Nu mă mai prefac că suntem o familie fericită. O să am grijă de mine singură.

Părea brusc profund acest moment, stând într-un separeu ponosit de la Kenny's, cu suportul de șervețele de pe masă reflectând imaginea lui Sam sprijinit de mine, iar eu simțindu-mă ca o insulă plutitoare, tot și tot mai departe de continent. Îmi simțeam creierul cum înregistrează această scenă, lumina slabă, farfuriile ciobite pe margine, cana de cafea încă plină din fața mea, culorile neutre ale tricourilor pe care Sam le purta unul peste altul.

– Uau, spuse Rachel din nou. Urmă un moment lung de pauză. Grace, dacă vorbești cu adevărat serios, ai grijă... OK? Adică, să nu-l rănești pe Băiat. Pare că e genul de război care se lasă cu multe victime și cotropește și satele din jur.

– Crede-mă, am spus eu. Băiatul e singura chestie de care intenționez să țin și cu dinții.

Rachel oftă adânc.

– OK. Știi că poți să te bazezi pe mine pentru orice ai avea nevoie. Poate că ar trebui să iei legătura și cu cea-cu-cizmele-ciocate ca să știe și ea despre ce e vorba.

– Mersi, i-am zis, iar Sam se aplecă peste umărul meu, părând dintr-odată la fel de extenuat ca și mine. Ne vedem mâine, OK?

Rachel confirmă și închise. Am strecurat telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor lui Sam, înainte să-mi sprijin fruntea de a lui. Am închis ochii, iar timp de un moment m-am lăsat să inspir mirosul părului lui și să-mi închipui că eram deja înapoi la casa lui Beck. Voiam să mă pot ghemui în brațele lui și să pot adormi fără să mă mai gândesc la conflictul cu părinții mei sau la Cole, sau la mirosul de migdale și lup emanat de porii mei din nou.

– Trezește-te, spuse Sam.

– Nu dorm, i-am răspuns.

Sam mă privi doar. Apoi se uită la cana de cafea.

– Nu ai băut deloc din energia ta lichidă.

Nu a mai așteptat răspunsul meu, a scos câteva bancnote din portofel și le-a strecurat sub cana lui goală. Părea că obosise și îmbătrânise, avea cearcăne adânci. M-am simțit brusc cuprinsă de vină. Îi era greu să mă aibă în grijă.

Aveam furnicături ciudate în piele, iar în gură îmi revenise gustul de cocleală.

– Hai să mergem acasă, am zis.

Sam nu m-a întrebat la care casă mă referam. Cuvântul avea un singur sens acum.

Patruzeci şi trei

Sam

Trebuia să fi ştiut că avea să se ajungă la asta. Şi poate, într-un fel, ştiusem, pentru că nu am fost surprins să văd un SUV albastru pe aleea din faţa casei lui Beck. Unul dintre acelea lucioase şi foarte mari, de mărimea unui mic magazin non-stop. Pe numărul de înmatriculare scria CULPEPER, iar la volan se afla Tom Culpeper. Gesticula nervos spre Cole, care nu părea deloc impresionat.

Nu îi purtam pică lui Tom Culpeper, mai puţin pentru faptul că organizase o vânătoare de lupi şi mă împuşcase în gât. Stomacul mi se strânse văzându-l în faţa casei.

– Ăla e Tom Culpeper? întrebă Grace, vocea ei trădând lipsa de entuziasm pe care i-o împărtăşeam. Crezi că a venit aici după Isabel?

Am parcat în stradă. Un fior incomod mi-a trecut prin mâini.

– Nu, nu prea cred.

Cole

Tom Culpeper era un nemernic.

Fiind şi eu unul, îmi permiteam să gândesc astfel. De vreo cinci minute încerca să afle de la mine unde era Beck, când apăru micul

Volkswagen gri al lui Sam, cu un Sam deloc încântat la volan. În mod clar exista o poveste între el și idiotul ăsta.

Tom Culpeper încetă să mai dea din gură văzându-l pe Sam că se apropie pe gazonul uscat. Absența soarelui ne făcea umbrele invizibile.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă Sam.

Culpeper își vârî degetele în buzunar și îl privi. Dintr-odată deveni jovial, încrezător.

– Tu ești copilul lui Geoffrey Beck. Copilul adoptiv.

– Eu sunt, zise Sam cu un zâmbet șters.

– Ai idee dacă e pe aici?

– Mă tem că nu, răspunse Sam.

Între mine și el apăru Grace. Părea vag încruntată, parcă asculta o muzică pe care doar ea o putea auzi și nu îi plăcea. Expresia lui Culpeper se înăspri văzând-o pe ea.

– O să-i transmit că ați trecut pe aici.

– Nu se întoarce azi?

– Nu, spuse Sam, reușind să pară atât politicos, cât și impertinent, poate neintenționat.

– Păcat. Aveam ceva ce voiam să-i înmânez personal. Dar cred că poți să ți-l las ție.

Gesticulă spre portbagajul SUV-ului.

Urmându-l, fața lui Sam era la fel de gri precum cerul de deasupra. Grace venea după el.

– Crezi că e ceva care să-l intereseze pe domnul Beck? întrebă Culpeper și deschise portbagajul.

Există momente care te schimbă pentru totdeauna, iar pentru mine, acesta era un astfel de moment.

În spatele SUV-ului, printre pungi de cumpărături și o canistră cu benzină, se afla un lup mort. Zăcea pe o parte, înghesuit un pic, cu picioarele încrucișate unul peste altul. Avea blana încleiată de sânge în

jurul gâtului și pe burtă. Mandibula îi atârna ușor, cu limba moale prinsă între canini.

Victor.

Sam duse mâna la gură, foarte încet, apoi o coborî. I-am privit chipul gri, palid, cu cearcăne întunecate. Apoi am văzut ochii căprui ai lui Victor, holbându-se în gol la mocheta portbagajului din SUV.

Încrucișându-mi brațele, am strâns pumnii pentru a nu începe să tremur. Inima îmi bătea frenetic, într-un ritm disperat. Trebuia să dispar cumva, dar nu puteam.

– Ce-i asta? întrebă rece Sam.

Culpeper apucă lupul de unul din picioarele din spate și, dintr-o mișcare, trase trupul afară. Acesta se izbi de asfalt cu un zgomot înfiorător. Grace tresări, vocea îi era încărcată de groaza pe care și eu începeam să o simt că se adună în mine.

Trebuia să mă întorc cu spatele. Simțeam că stomacul mi se înnoadă și deznoadă în același timp.

– Să-i spui tatălui tău, mormăi Culpeper, să-i spui să nu mai hrănească animalele astea. Dacă mai văd vreunul pe proprietatea mea, chiar o să-l împușc. Aici suntem în Mercy Falls, nu la *National Geographic.* Se uită apoi la Grace, care arăta la fel de îngrețoșată precum mă simțeam eu, și îi spuse: Credeam că știi să-ți alegi prietenii mai bine având în vedere cine e taică-tu.

– Mai bine decât am ales-o pe fiica dumneavoastră? replică Grace.

Culpeper îi zâmbi sec.

Sam rămăsese foarte tăcut, dar vocea lui Grace păru să-l readucă la viață.

– Domnule Culpeper, sunt sigur că știți cu ce se ocupă tatăl meu adoptiv.

– Știu foarte bine. Unul din puținele lucruri pe care le avem în comun.

Vocea lui Sam rămase penetrant de egală.

– Sunt sigur că există repercusiuni legale dacă lepădați un animal mort pe proprietatea cuiva. Și ne aflăm în afara sezonului de vânătoare pentru orice fel de animal și în special pentru lupi. Dacă ar fi cineva care să cunoască ce fel de repercusiuni se pot isca, acela ar fi tatăl meu.

Tom clătină din cap și se îndreptă spre portieră.

– Da, da, mult noroc. Ar fi cazul să petreci mai mult de șase luni pe an în Mercy Falls dacă vrei să te ai bine cu judecătorul.

Aș fi vrut atât de tare să-l pocnesc! Voiam să-i rup gura aia cu zâmbetul ei fals cu tot.

Nu știam dacă mă puteam stăpâni.

Am simțit o atingere pe umăr și am observat degetele lui Grace cuprinzându-mi încheietura, deasupra pumnului încleștat. Mă privea mușcându-și buzele. Din privirea ei și încordarea umerilor, mi-am dat seama că și ea voia să-l snopească în bătaie, iar asta m-a făcut să mă potolesc.

– Ar fi cazul să muți chestia aia dacă nu vrei să trec cu mașina peste ea, strigă Culpeper trântind portiera.

Ne-am repezit să luăm trupul lui Victor de pe alee, chiar înainte ca SUV-ul să pornească și să intre în marșarier.

Trecuse mult timp de când mă simțisem atât de tânăr, atât de lipsit de apărare în fața unui adult.

Odată ce SUV-ul nu se mai vedea, Grace spuse:

– A plecat. Nenorocitul!

Am căzut la pământ lângă lup și i-am ridicat botul. Ochii lui Victor se holbau la mine, goi și lipsiți de viață, fiecare secundă scurgând sensul lor din ei.

Am zis ce ar fi trebuit să îi zic cu mult timp în urmă ultimei persoane pe care aveam să o distrug.

– Iartă-mă, Victor! Iartă-mă!

Patruzeci și patru

Sam

Simțeam că săpasem prea multe morminte anul ăsta.

Împreună, Cole și cu mine am luat lopata din garaj și am săpat cu rândul în pământul înghețat pe jumătate. Nu știam ce să-i zic. Simțeam că am gura sufocată de cuvinte pe care ar fi trebuit să i le spun lui Tom Culpeper, iar când am încercat să găsesc resturile pe care i le-aș fi spus lui Cole, nu mai erau acolo.

Aș fi vrut ca Grace să ne aștepte înăuntru, dar a insistat să ne însoțească. Ne privea dintre copaci cu brațele încrucișate și ochii roșii.

Alesesem locul acesta, ușor înclinat și cu copaci mai rari, pentru frumusețea din timpul verii. Când ploua, frunzele se răsuceau pentru a dezvălui fețe albe care scoteau un clinchet delicat în bătaia vântului. Totuși, nu fusesem niciodată uman pentru a aprecia cât de frumos era și în această perioadă a anului. În timp ce săpam, seara a pus stăpânire peste pădure, pictând panglici de lumină pe pământ și dungi albastre de umbră pe trupurile noastre. Totul era stropit în nuanțe de galben și indigo, un tablou impresionist cu trei adolescenți la o înmormântare pe înserat.

Cole era din nou un altul față de tipul pe care îl văzusem ultima dată. Când i-am înmânat lopata, l-am privit în ochi și, pentru prima

oară de când îl cunoscusem, nu erau goi. Când privirile ni s-au întâlnit, i-am putut vedea durerea și vina. L-am putut vedea pe el.

În sfârșit, pe Cole.

Trupul lui Victor zăcea la câțiva metri de noi, parțial înfășurat într-un cearșaf. Mental, începusem să scriu versuri în timp ce îi săpam groapa.

Plutești spre o insulă îndepărtată
Niciodată pe drumul spre casă
Colinzi apele mărilor
Atâtea mii de leghe sub noi.

Grace îmi surprinse privirea, de parcă își dădea seama ce făceam. Versurile puteau la fel de bine fi și despre ea, așa că mi le-am alungat din minte. Săpând și așteptând să sap, nu mă gândeam la altceva în timp ce soarele se risipea pe cer.

Când groapa fu suficient de adâncă, amândoi am avut o ezitare. De unde stăteam, puteam vedea pieptul lui Victor și impactul care îl ucisese. În cele din urmă, murise ca animal.

Ar fi putut la fel de bine să fie trupul lui Beck sau al lui Paul în portbagajul lui Culpeper. Anul trecut, ar fi putut fi vorba de mine. Aproape că a fost.

• Grace •

Cole nu reuși.

Când terminară de săpat, iar el stătea lângă Sam privind trupul neînsuflețit de pe margine, mi-am dat seama că nu era în stare. Am recunoscut falsul control pe care îl afișa, respirațiile suficient de neregulate ca trupul să i se clatine la fiecare inhalație.

Și eu fusesem în acea situație.

– Cole, i-am spus, și atât el, cât și Sam s-au întors spre mine. A fost nevoie să privească în jos, căci mă așezasem pe jos de oboseală.

Din locul acela rece, între frunzele uscate, am gesticulat spre Victor. De ce nu spui ceva? De ce nu-i spui ceva lui Victor? am întrebat.

Sam a clipit surprins spre mine. Cred că uitase că fusesem nevoită să îmi iau rămas-bun de la el cândva. Cunoşteam sentimentul.

Cole nu ne privi pe nici unul din noi. Îşi duse pumnul încleştat în dreptul frunţii şi înghiţi în sec.

– Nu pot... se opri, căci glasul îi tremura.

I-am văzut gâtul încordându-se când înghiţi din nou.

Îi îngreunam situaţia. Îl făceam să se lupte şi cu durerea, şi cu lacrimile.

Sam înţelese.

– Putem să plecăm dacă vrei să rămâi câteva momente singur.

– Vă rog, nu, şopti el.

Ochii lui erau încă uscaţi, dar eu am simţit o lacrimă rece brăzdându-mi obrazul.

Sam aşteptă o vreme cuvintele lui Cole. În cele din urmă intervenі şi recită un poem, pe un ton grav. „Sunetul este cel în care soseşte moartea, ca un pantof fără picior, ca o haină fără om..."[1] L-am privit pe Cole cum încremeneşte la auzul cuvintelor lui Sam. Nici nu respira. Era atât de adânc încremenit, cu toată fiinţa lui!

Sam făcu un pas spre Cole şi apoi, cu grijă, îi puse mâna pe umăr.

– Acesta nu e Victor, e ceva în care Victor s-a ascuns, pentru o vreme. Acum nu mai e acolo.

Amândoi au privit trupul lupului, mic, rigid, învins de moarte.

Cole căzu în genunchi.

• Cole •

Trebuia să mă uit la ochii lui.

Am descoperit trupul ca să nu mai existe nimic între mine şi ochii căprui ai lui Victor. Erau goi, pierduţi undeva departe, erau fantomele ochilor lui vii.

---

[1] Versuri din poemul *Sólo la muerte* al poetului chilian Pablo Neruda (n.tr.)

Frigul îmi scutura umerii, o amenințare slabă a ceea ce urma, dar am ignorat asta, am izgonit gândul din minte. L-am privit în ochi și am încercat să-mi închipui că nu exista un lup în jurul lor.

Mi-am adus aminte de ziua în care l-am întrebat pe Victor dacă voia să-și facă o trupă cu mine. Eram în camera lui, un sfert din ea era patul, iar celelalte trei sferturi ocupate de setul de tobe. Cânta un solo. Ecoul era puternic în camera lui mică încât părea că se aud trei baterişti. Posterele lui înrămate tremurau pe pereți, iar ceasul deșteptător tresălta pe marginea noptierei. Ochii lui Victor străluceau cu o fervoare maniacală, și de fiecare dacă când lovea toba mare avea o privire de nebun.

De-abia o puteam auzi pe Angie strigând din camera alăturată:

– Vic, m-ai omorât cu tobele alea! Cole, închide naibii ușa!

Am închis ușa de la dormitorul lui Victor.

– Sună super tare, i-am spus.

Victor îmi aruncă unul din bețe. Trecu peste capul meu și a fost nevoie să sar pentru a-l prinde. Apoi am izbit în cinele.

– Victor! urlă Angie.

– Am mâini magice! strigă el.

– Într-o bună zi, oamenii vor *plăti* pentru privilegiul de a-l asculta! am strigat și eu.

Victor rânji spre mine și se lansă într-o tură rapidă cu un singur băț pe toba mare.

Am zăngănit cinelul din nou doar pentru a o enerva pe Angie, apoi m-am întors spre Victor.

– Care-i faza? zise el.

Izbi tobele din nou și aruncă cu bățul în cel pe care îl țineam în mână.

– Deci vrei să te bagi în chestia asta? l-am întrebat.

Victor mă fixă cu privirea.

– Ce?

– NARKOTIKA, am zis eu.

Acum bătea un vânt înghețat, soarele dispărea. Am întins mâna și am mângâiat blana de pe umărul lui Victor.

– Am venit aici pentru a scăpa, am spus eu cu o voce inegală, îndurerată. Am crezut... am crezut că nu aveam nimic de pierdut.

Lupul zăcea acolo. Mic, gri, întunecat de lumina tot mai slabă. Mort. Trebuia să mă uit în continuare în ochii lui. Nu puteam să uit că în fața mea nu se afla un lup. Acesta era Victor.

– Și a funcționat, să știi. Am clătinat din cap. Știi, nu-i așa? Totul dispare când ești lup. Era tot ce voiam. E atât de bine! Nu mai simt nimic. Aș putea fi lup acum și nu aș ține minte nimic din toate astea. Ar fi ca și când nu s-ar fi întâmplat. Nu mi-ar păsa că ai murit, pentru că n-aș ține minte nici cine ești.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Sam privind în altă parte. Eram perfect conștient că nu se uita la mine, nu se uita nici la Grace.

Am închis ochii.

– Toată... durerea... aceasta. Această...

Vocea mi se risipi din nou; dintr-odată deveni periculos de instabilă. Dar nu aveam de gând să cedez. Am deschis ochii.

– Această vină. Pentru ce ți-am făcut. Pentru ce ți-am făcut mereu. Ar dispărea. Ar dispărea complet.

Am tăcut și mi-am îngropat fața în mâini. Vocea mea era aproape stinsă.

– Dar asta fac mereu, nu-i așa, Vic? Distrug totul și apoi dispar?

Am cuprins în palmă una din labele din față ale lupului. Blana era aspră și rece.

– Vic, am zis eu și vocea mi s-a înecat în gât. Erai atât de bun! „Mâini magice."

Nu va mai avea mâini niciodată.

Următoarele lucruri nu le-am spus cu voce tare:

– Asta e ultima oară, Victor. Nu o să mai fug. Îmi pare atât de rău că a trebuit să ajungem la asta pentru a-mi da seama!

Cu coada ochiului am întrezărit o mişcare în întuneric.

Lupi.

Om fiind, nu mai văzusem niciodată atât de mulţi la un loc, dar acum spaţiul întunecat dintre copaci era înţesat de ei. Zece? Doisprezece? Erau suficient de departe încât să cred că îmi închipuiam formele estompate.

Ochii lui Grace erau aţintiţi asupra lor.

– Sam, şopti ea. E Beck.

– Ştiu, zise el.

Toţi îngheţaserăm pe loc, aşteptând să vedem cât vor sta lupii şi dacă se vor apropia. Ghemuit lângă Victor, eram conştient că ochii strălucitori însemnau ceva diferit pentru fiecare dintre noi. Trecutul lui Sam. Prezentul meu. Viitorul lui Grace.

– Au venit pentru Victor? întrebă Sam, cu o voce calmă.

Nimeni nu răspunse.

Atunci, mi-am dat seama. Era singurul care îl plângea pe Victor pentru ceea ce fusese el de fapt.

Lupii au rămas unde erau, ca nişte spectre ale nopţii ce avea să vină. Într-un final, Sam se întoarse şi mă întrebă:

– Eşti pregătit?

Nu credeam că era ceva pentru care aş fi putut să fiu pregătit, dar am acoperit capul lui Victor cu cearşaful. Împreună cu Sam, l-am ridicat – părea să nu cântărească nimic între noi – şi l-am coborât cu grijă în groapă. Grace şi haita ne urmăreau.

Pădurea era complet cufundată în linişte.

Sam tresări când unul dintre lupi începu să urle. Era un sunet slab, trist, mult mai aproape de vocea umană decât aş fi crezut că e posibil.

Unul câte unul, ceilalţi lupi i se alăturară, iar seara deveni şi mai întunecată. Cântecul lor căpătă proporţii, umplând fiecare colţ al

pădurii. Stârni o amintire din viața mea de lup, adânc îngropată. Aveam capul ridicat spre cer, chemând primăvara.

Cântecul singuratic făcea ca trupul rece din pământ să pară mai real ca niciodată. Mi-am dat seama că obrajii îmi erau brăzdați de lacrimi și mi-am ascuns fața în mâini.

L-am văzut pe Sam îndreptându-se spre Grace pentru a o strânge în brațe și amândoi legănându-se în îmbrățișarea lor.

O ținea strâns, nevrând să accepte faptul că, la un moment dat, toți va trebui să renunțăm.

Patruzeci și cinci

Sam

Când am revenit înăuntru, era greu de spus cine arăta mai rău – Cole, răscolit de durere, sau Grace, cu ochii mari pe chipul foarte palid. Îmi era greu să-i privesc pe amândoi.

Cole se trânti pe unul din scaunele de la masa din sufragerie. Am condus-o pe Grace până la canapea și ne-am așezat împreună. Voiam să deschid radioul, să vorbesc cu ea, să fac ceva, dar eram complet sfârșit. Așa că am rămas toți în liniște, pierduți printre gândurile noastre.

O oră mai târziu, când am auzit ușa din spate deschizându-se, toți trei am tresărit, liniștindu-ne puțin văzând că era Isabel, înfofolită în haina ei albă îmblănită și cu bine cunoscutele ei cizme. Privirea ei pendulă între Cole, așezat la masă cu capul sprijinit pe brațele încrucișate, și Grace, care se cuibărise la pieptul meu.

– Tatăl tău a trecut pe aici, i-am zis eu, în mod stupid, pentru că nu mă puteam gândi la altceva.

– Știu, zise ea. Am văzut când era deja prea târziu. Nu știam că avea de gând să-l aducă aici. Isabel își ținea brațele strâns pe lângă corp. Trebuia să-i fi auzit bravada când s-a întors. N-am putut pleca decât după cină. I-am zis că merg la bibliotecă pentru că programul de

acolo e cam singurul lucru pe care nu îl ştie. Întoarse capul spre Cole care încă zăcea nemişcat la masă şi întrebă: Cine era? Lupul adică?

Am privit spre masa abia vizibilă din unghiul nostru de pe canapea. Ştiam că nu poate auzi.

– Victor. Prietenul lui Cole.

Isabel îşi îndreptă atenţia din nou spre Cole.

– Nu credeam că are vreunul...

Abia acum îşi dădea seama cât de rău suna ceea ce spusese, căci adăugă:

– Nu credeam că are vreunul aici.

– Da, am spus eu emfatic.

Părea nesigură, privind când la noi, când la Cole. Într-un final spuse:

– Am venit să văd care-i planul.

– Planul? Ce plan? am întrebat eu.

Isabel privi spre Cole din nou, apoi zăbovi un pic uitându-se la Grace şi arătă cu degetul spre mine.

– Pot să vorbesc puţin cu tine între patru ochi? În bucătărie? spuse ea cu un zâmbet fix.

Grace ridică greoi capul şi se încruntă la Isabel. Îmi făcu loc să mă ridic însă, pentru a o urma pe Isabel în bucătărie.

Trecusem curajos pragul când ea izbucni brusc:

– Ţi-am zis că tata nu e un fan al lupilor care se apropie de casă. La ce te aşteptai?

Nu ştiam cum să răspund acuzaţiei.

– Ce? Eu trebuia să previn ce-a făcut tatăl tău azi?

– Este de datoria *ta*. Sunt lupii tăi acum. Nu poţi să stai pur şi simplu aici.

– N-am crezut că tatăl tău avea să iasă să-i...

Isabel mă întrerupse:

– Toată lumea știe că tata ar împușca orice nu poate trage înapoi. Mă așteptam ca tu să faci ceva!

– Nu știu ce să fac ca să țin lupii departe de proprietatea voastră. Vin pe lângă lac pentru că sunt locuri bune de vânat acolo. Chiar n-am crezut că tatăl tău amator de arme ar încălca legislația forestieră doar ca să se bată el cu pumnul în piept.

Vocea mea căpătase un ton acuzator și nu era corect.

Isabel râse, părea că latră, scurt și fără pic de umor:

– Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi de ce e în stare, pentru numele lui Dumnezeu. Între timp, cât mai ai de gând să te prefaci că nu e nimic în neregulă cu Grace?

Am privit-o nedumerit.

– Nu te uita la mine ca un mielușel. O ai lângă tine și ea arată ca un bolnav de cancer. Arată groaznic. Și miroase a lup mort. Ce se întâmplă?

M-am cutremurat.

– Nu știu, Isabel, am zis eu. Aveam vocea obosită, până și mie mi se părea. Am fost la policlinică azi. N-au găsit nimic.

– Atunci du-o la spital!

– Și ce crezi că au să-i facă la spital? Poate, *poate* că o să-i facă analize. Și ce crezi că vor găsi? Mă îndoiesc că au „vârcolac" în rubricile lor și nu există un diagnostic pentru cei care „miros a lup bolnav".

Nu voiam să par atât de furios. Nu eram supărat pe Isabel, eram supărat pe mine.

– Așa că o să faci ce? O să aștepți să se întâmple ceva rău?

– Ce aș putea să fac? Să o duc la spital și să le cer să rezolve o problemă care n-a apărut încă? Care nu e în *Manualul Merck?* Crezi că nu m-am gândit toată ziua la asta? Toată săptămâna? Nu crezi că aș da orice să știu ce se întâmplă? Nu e ca și cum am putea fi siguri. Nu există nici un... nici un precedent. Nu a mai fost nimeni în situația lui Grace până acum. Totul e la nimereală!

Isabel îmi aruncă o privire pizmaşă. Ochii i se înroşiseră în spatele machiajului ei negru.

– Gândeşte! Fă ceva acum, nu când e prea târziu! Ar trebui să afli de ce a murit primul lup, nu să te uiţi la Grace ca viţelul la poarta nouă. Şi cum ţi se pare o idee bună că ar putea să stea aici? Părinţii ei mi-au bombardat căsuţa vocală cu mesaje. Dacă află unde stai şi vin aici exact când se transformă Cole? S-ar încinge o conversaţie pe cinste. Şi apropo de Cole – ştii cine e? Ce naibii faci, Sam? Ce naibii aştepţi?

M-am întors împreunând mâinile la spate.

– Doamne, Isabel. Ce vrei de la mine?

– Vreau să te maturizezi! răspunse ea tăios. Ce credeai? Că poţi să lucrezi la librărie pentru totdeauna şi să trăieşti cu Grace în lumea voastră din vis? Beck nu mai e. Tu eşti Beck acum. Comportă-te ca un adult sau vei pierde tot. Crezi că tatăl meu se va opri doar la unul? Pot să-ţi zic chiar acum, de abia a început. Şi ce crezi că o să se întâmple când lumea va veni după Cole? Când ce s-a întâmplat cu lupul ăla o să se întâmple şi cu Grace? Chiar aţi fost la un studio de înregistrări ieri? Altceva mai important n-aveaţi de făcut? Incredibil!

M-am întors din nou spre ea. Avea braţele încrucişate şi fălcile încleştate. Voiam să o întreb dacă făcea asta pentru că Jack murise şi nu ar fi suportat moartea încă unei persoane. Sau dacă făcea asta pentru că eu supravieţuisem, şi Jack nu. Sau pentru că era o parte din noi acum, legată pentru totdeauna de mine şi de Grace, de Cole şi toate celelalte?

Până la urmă, nu conta de ce era aici şi de ce îmi spunea toate astea. Ştiam că avea dreptate.

• Cole •

Am ridicat capul când am auzit vocile aprinse din bucătărie. Grace şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Apoi ea se aşează în faţa mea la masă, cu un pahar cu apă şi câteva pastile în mână. Înghiţi pastilele

şi puse paharul jos. Întregul proces părea solicitant, dar n-am zis nimic, pentru că nici ea nu a zis. Avea cearcăne adânci, iar obrajii mocneau roşu-aprins de la febră. Părea extenuată.

În cealaltă cameră, Sam şi Isabel ridicaseră tonul. Simţeam tensiunea din aer, întinsă între noi ca un fir electric.

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta, am zis eu.

– Cole? întrebă Grace. Ştii ce s-ar putea întâmpla dacă oamenii află că eşti aici? Te superi dacă întreb? Felul în care a spus asta era atât de sincer şi de simplu! Nu îmi judeca chipul faimos.

Am clătinat din cap.

– Nu ştiu. Familiei mele n-are să-i pese. Au renunţat la mine acum multă vreme. Dar presei o să-i pese. Mi-am adus aminte de toate acele fătuci care îmi făceau poze cu telefonul. Va fi o mină de aur pentru presă. Toată atenţia se va îndrepta spre Mercy Falls.

Grace răsuflă şi duse cu grijă o mână în dreptul stomacului, părea să-i fie teamă să nu-şi rupă pielea. Mai văzusem această privire mai devreme?

– Vrei să fii găsit? întrebă ea.

Am ridicat o sprânceană.

– Ah, zise ea. Se gândi puţin. Cred că Beck se aştepta să fii lup mai multă vreme.

– Beck se aştepta să mă sinucid. Nu cred că s-a gândit dincolo de asta. A încercat să mă salveze.

În cealaltă cameră, Sam rosti ceva neinteligibil, iar Isabel răspunse:

– Ştiu că tu şi Grace vorbiţi despre orice altceva, de ce nu vorbiţi despre asta?

Iar în clipa aceea, când a rostit acele cuvinte, felul în care le-a rostit m-a făcut să cred că Isabel e îndrăgostită de Sam. Posibilitatea aceasta mă făcea să mă simt ciudat, gol pe dinăuntru.

Grace mă privi. Şi ea auzise, dar îşi păstră reacţia numai pentru ea.

Isabel și Sam apărură în sufragerie, Sam cu o mutră plouată, iar Isabel în mod clar enervată. Sam veni în dreptul scaunului lui Grace și o mângâie pe gât. Era un gest simplu, care nu exprima posesia pe cât exprima legătura dintre ei. Ochii lui Isabel erau ațintiți asupra mâinii lui, la fel ca ai mei.

Am clipit. Ca o străfulgerare, am văzut chipul lui Victor. Nu mai puteam suporta – nu mai puteam rămâne conștient.

– Mă duc să mă culc, am anunțat.

Isabel și Sam se holbară unul la altul, încă purtând un război mut. Apoi Isabel spuse:

– Eu plec. Grace? Rachel le-a spus alor tăi că stai la mine. Și eu le-am spus la fel, dar sunt sigură că nu m-au crezut. Chiar vrei să rămâi aici în noaptea asta?

Grace ridică mâna și cuprinse încheietura lui Sam.

– Deci îmi rămâne mie să fiu vocea rațiunii, izbucni ea. Cât de ironic! Vocea rațiunii, fără ascultători.

Plecă trântind ușa. Am așteptat o clipă, apoi am ieșit după ea în întuneric, ajungând-o din urmă în dreptul mașinii. Inspiram dureros aerul rece al nopții.

– Ce? zise ea. Ce mai vrei, Cole?

Cred că eram încă deranjat după ce o auzisem vorbind cu Sam.

– De ce îi faci asta?

– Lui Sam? Are nevoie de asta. Nu e nimeni care să-i zică lucrurile alea.

Stătea acolo, furioasă, iar după ce o văzusem plângând în pat, era ușor să-mi dau seama că aceleași emoții o măcinau și acum, dar nu le scotea la suprafață.

– Și ție cine ți le zice?

Isabel mă privi.

– Crede-mă. Mi le zic singură tot timpul.

– Te cred.

Preț de o clipă, păru că avea să izbucnească în lacrimi din nou, apoi se urcă la volan și trânti ușa. Ieși cu spatele de pe alee, fără să mai privească în direcția mea. Am rămas acolo, uitându-mă în urma mașinii. Vântul rece nu mă izbea cu suficientă forță pentru a mă preschimba.

Totul era distrus și totul era greșit, și faptul că nu mă puteam transforma ar fi trebuit să fie sfârșitul lumii. În schimb, pentru prima oară, era OK.

Patruzeci şi şase

Sam

Iată-ne din nou, mereu la despărţire.

Grace zăcea în patul meu pe spate, cu genunchii ridicaţi. Tricoul i se răsucise un pic, dezvăluind o bucăţică din pielea albă a abdomenului. Părul blond era împrăştiat într-o parte, de parcă ar fi fost în zbor sau ar fi plutit prin apă. Stăteam lângă întrerupător, privind-o şi simţind doar... dorinţă.

– Nu stinge lumina încă, spuse Grace, pe un ton un pic ciudat. Vino şi stai lângă mine un pic. Nu vreau să adorm încă.

Am stins lumina oricum, iar Grace vociferă şi se aplecă după un întrerupător, aprinzând o instalaţie de beculeţe de Crăciun agăţate de tavan. Străluceau printre formele ciudate lăsate de cocorii suspendaţi şi pictau umbre mişcătoare, ca nişte văpăi, peste chipul lui Grace. Părea fermecată.

– Este... începu ea să zică, dar nu încheie propoziţia.

M-am aşezat lângă ea în pat.

– Cum este? am întrebat eu plimbându-mi degetele pe pielea ei.

– Mmmm, zise Grace, cu ochii pe jumătate închişi.

– Cum e? am întrebat din nou.

– E ca și cum te-ai uita la stele, spuse ea. Cu un stol imens zburând pe deasupra ta.

Am suspinat.

– Sam, vreau neapărat să cumpăr un fierbător roșu, dacă există, zise ea.

– O să-ți găsesc unul, am spus eu, și mi-am sprijinit mâna pe abdomenul ei. Părea să aibă pielea înfiorător de fierbinte. Isabel îmi spusese să o întreb cum se simte. Să nu o aștept pe ea să-mi spună, pentru că nu ar fi făcut-o până nu era prea târziu. Pentru că nu voia să mă rănească. Grace? am zis eu, îndepărtând mâna speriat.

Îndepărtă privirea de la piruetele lente ale păsărilor. Îmi prinse mâna astfel încât ne atingeam palmele cu degetele.

– Ce este?

Când a rostit cuvintele, am putut să-i simt respirația, mirosea atât a cocleală, cât și a medicament; sânge și paracetamol.

Știam că trebuia să o întreb ce se întâmplă, dar voiam încă un minut de liniște. Încă un moment înainte de a înfrunta adevărul. Așa că am pus o întrebare care știam că nu are nici un răspuns corect. O întrebare care aparținea unui alt cuplu, cu un alt viitor.

– Când o să fim căsătoriți, putem să mergem pe la ocean? N-am fost niciodată.

– Când o să fim căsătoriți, zise ea, și nu suna deloc ca o minciună, deși avea vocea tristă și stinsă, putem să mergem la toate oceanele. Doar ca să putem spune că am fost acolo.

M-am întins lângă ea. Stăteam umăr la umăr cu mâinile în continuare împreunate în dreptul abdomenului ei. Priveam amândoi stolul de amintiri fericite care zbura pe deasupra, prins în această cameră. Beculețele de Crăciun clipeau, iar când aripile tremurânde eclipsau lumina, părea că suntem în mișcare, legănați de valuri într-o barcă, cu ochii ațintiți spre constelații necunoscute.

Sosise clipa.

Am închis ochii.

– Ce se întâmplă cu tine?

Grace rămase tăcută atât de mult timp încât începusem să mă îndoiesc că rostisem întrebarea cu voce tare. Apoi răspunse:

– Nu vreau să adorm. Mi-e frică să adorm.

Inima nu mi s-a oprit în loc, pe cât mi-a încetinit alarmant.

– Cum te simți?

– E dureros când vorbesc, şopti ea. Şi stomacul... Mă apucă de mână şi apăsă în dreptul stomacului ei. Sam, mi-e frică.

Era aproape prea dureros pentru a mai spune ceva.

– E de la lupi. Crezi că ai luat asta de la lupul ăla, cumva? am spus eu cu o voce stinsă, mai mult nu puteam.

– Cred că *e* un lup, zise Grace. Cred că e lupul care nu s-a manifestat niciodată. Aşa simt. Simt că aş vrea să mă transform, dar nu se întâmplă niciodată.

Mintea îmi zbură rapid prin tot ceea ce auzisem despre lupi şi boala noastră genial de distructivă, dar nu exista un precedent pentru asta. Grace era singura în situația ei.

– Spune-mi, zise ea. Tu îl mai simți? Mai simți lupul din tine? Sau a dispărut?

Am suspinat şi m-am aplecat pentru a-mi lipi fruntea de obrazul ei. Bineînțeles că era în continuare acolo.

– Grace, o să te duc la spital. O să-i facem să-şi dea seama ce nu e în regulă cu tine. Nu-mi pasă ce trebuie să le zicem ca să te creadă.

– Nu vreau să mor într-un spital, zise Grace.

– Nu o să mori, i-am spus eu, ridicând capul pentru a o privi. Încă mai am cântece de scris despre tine.

Pe față i se aşternu parțial un zâmbet, apoi mă trase mai aproape şi se culcă la pieptul meu închizând ochii.

Am rămas cu ochii deschişi privind-o pe ea şi privind umbrele păsărilor reflectate pe chipul ei. Îmi doream... îmi doream mai multe

amintiri fericite atârnate de tavan, atât de multe amintiri fericite cu fata asta încât n-ar mai fi loc de ele, ar invada holul şi ar da buzna afară din casă.

O oră mai târziu, Grace a început să vomite sânge.

Nu puteam suna la urgenţe şi să o şi ajut în acelaşi timp. Am lăsat-o ghemuită pe hol, în spatele ei se întindea o dâră subţire de sânge până la dormitor. Stăteam sub tocul uşii cu telefonul în mână, fără să o scap din ochi.

Cole – nu ţineam minte să-l fi chemat – apăru în capul scărilor aducând prosoape, fără să zică nimic.

– Sam, spuse Grace cu o voce sfârşită. Părul.

Vârfurile mânjite de sânge nu puteau conta mai puţin, dar starea lui Grace nu putea conta mai mult. Cole o ajută pe Grace să ţină un prosop la gură, iar eu i-am strâns părul stângaci într-o coadă. Apoi, când am auzit ambulanţa oprindu-se pe alee, am ajutat-o să se ridice şi am încercat să o cărăm jos fără ca ea să vomite din nou. Am ieşit în grabă din cameră, lăsând în urmă cocorii fluturând din aripi agitaţi, de parcă ar fi vrut să vină cu noi, dar sforile erau prea scurte.

Patruzeci și șapte

Grace

Odată ca niciodată, a fost o fată pe nume Grace. Nu era nimic special la ea, mai puțin faptul că se pricepea la matematică și la mințit și trăia printre cărți. Iubea toți lupii din spatele casei, dar pe unul dintre ei îl iubea cel mai mult.

Iar el o iubea la rândul lui pe ea. O iubea atât de mult încât și lucrurile care nu erau deloc speciale la ea au devenit speciale, felul în care bătea cu creionul în dinți, cântecele afone din duș și felul în care îl săruta și el știa că era pentru totdeauna.

O haită de lupi târând-o prin zăpadă, primul sărut cu gust de portocale, parbrizul crăpat și momentul în care și-a luat rămas-bun – toate aceste amintiri făceau parte din ea.

Toată viața ei era alcătuită din promisiunea a ceea ce ar putea să fie: posibilitățile unui teanc cu formulare pentru înscrierea la facultate, dorința de a dormi sub un alt acoperiș, viitorul ascuns în zâmbetul lui Sam.

Era o viață pe care nu voiam să o las în urmă.

Era o viață pe care nu voiam să o uit.

Nu încheiasem socotelile. Mai aveam atât de multe de zis!

Patruzeci și opt

Sam

„Licăr de lumină
o ușă anonimă
picurii din inimă se risipesc
eu încă mă trezesc,
dar ea doarme încă
aici, la terapie intensivă
morții sunt cazați la hotel."

Patruzeci și nouă

Cole

Nu știam de ce am venit cu Sam la spital, știam că aș fi putut fi recunoscut – deși șansele erau slabe să își dea cineva seama cine eram, cu barba și cearcănele mele. Știam că exista riscul să mă transform, dacă trupul meu ceda frigului. Când Sam a încercat să-și descuie mașina pentru a porni pe urmele ambulanței, preț de o clipă s-a uitat la sângele de pe mână. N-a reușit să nimerească încuietoarea din prima.

Rămăsesem undeva în spate, ferit, gata să dispar dacă răcoarea dimineții mă preschimba în lup, dar când am văzut mâna lui Sam am făcut un pas în față.

– Urcă în mașină, i-am spus eu făcând semn spre scaunul din dreapta.

Nu a obiectat.

Așa că, iată-mă, în camera de spital a unei fete pe care de-abia o cunoșteam, cu un băiat pe care îl cunoșteam doar puțin mai bine, și nu-mi dădeam seama exact de ce îmi păsa de ei. Locul era plin de oameni – doi medici, un tip care probabil era chirurg și o întreagă armată de asistente. Se vorbea mai mult în șoaptă peste tot în jur, într-un jargon înnebunitor, dar puteam să îmi dau seama: nu aveau nici o idee, dar în mod clar Grace era pe moarte.

Nu îl lăsau pe Sam să stea lângă ea, așa că stătea pe un scaun în colț, cu coatele pe genunchi și fața ascunsă în palmă.

Nu știam ce să fac, așa că stăteam pe lângă el, întrebându-mă dacă înainte să fi fost mușcat aș fi putut să simt mirosul morții care plutea în aer la terapie intensivă.

La picioarele mele sună un telefon mobil, un ton de apel scurt, foarte serios. Mi-am dat seama că se auzea din buzunarul lui Sam. Foarte lent, Sam îl scoase și se uită la ecran.

– E Isabel, spuse el răgușit. Nu pot vorbi cu ea.

I-am luat telefonul din mâna lipsită de vlagă și am răspuns:

– Isabel.

– Cole? întrebă ea. Tu ești?

– Da.

Apoi a venit cel mai sincer răspuns pe care l-am auzit vreodată din gura ei:

– O, nu.

N-am mai spus nimic, dar zgomotele de fundal erau probabil suficient de sugestive.

– Sunteți la spital?

– Da.

– Ce-au zis?

– Ce-ai zis și tu. Habar nu au.

Isabel înjură printre dinți.

– Cât de rău este? Poți să-mi zici?

– Sam e lângă mine.

– Super, spuse ea aspru. Genial.

Apoi una din asistente strigă:

– Priviți!

Grace se ridică, suficient cât să vomite din nou, de data aceasta pe asistenta care tocmai vorbise. Asistenta făcu un pas în spate pentru a se șterge pe mâini și o alta veni în dreptul lui Grace cu un prosop.

Grace căzu înapoi pe pat, spuse ceva ce asistentele nu înțeleseră.

– Ce-ai spus, scumpo?

– *Sam*, gemu Grace, pe un glas ce putea fi de om, dar și de animal; îmi aducea înfiorător aminte de zbierătul căprioarei.

Sam sări în picioare, iar în clipa aceea un tip și o tipă se repeziră în camera aglomerată.

Am văzut-o pe una din asistente deschizând gura pentru a-i opri, dar cuplul veni direct în direcția noastră. Nu mai apucă să zică nimic înainte ca bărbatul să se năpustească asupra lui Sam.

– Nemernicule!

Îl pocni pe Sam în față.

Cincizeci

Sam

Pumnul lui Lewis Brisbane nu mă duru decât după câteva secunde, parcă trupul meu ar fi refuzat să creadă ce se întâmplase. În momentul în care durerea începu să pună stăpânire pe mine, urechea stângă îmi țiuia și păcănea. A trebuit să mă sprijin de zid, pentru a nu mă prăbuși peste scaun. Nu puteam uita nici groaza pe care mi-o provocase vocea lui Grace.

Pentru o fracțiune de secundă, am surprins extrem de clar fața mamei lui Grace privind în gol, așteptând parcă să capete o expresie, pasiv. Apoi tatăl lui Grace se repezi la mine din nou.

– Te omor, urlă el.

M-am holbat la pumnul lui, urechile încă îmi țiuiau de la lovitura de dinainte. Mintea îmi era tot la Grace, întinsă pe patul de spital, iar din frântura de atenție care îmi rămânea pentru Lewis Brisbane, nici nu-mi venea să cred că avea să mă pocnească din nou. Nici măcar nu m-am clintit.

Înainte ca pumnul lui să mă poată atinge, l-am văzut clătinându-se, străduindu-se să-și mențină echilibrul. Iar în clipa în care văzul și auzul mi-au revenit la normal mi-am dat seama brusc, că era Cole cel care îl trăgea înapoi, ca pe un sac de cartofi.

– Gata, omule, spuse Cole. Apoi spre asistente: Ce aşteptaţi? Ajutaţi-l pe tipul pe care l-a pocnit.

Am clătinat din cap când mi-au oferit gheaţă, dar am acceptat prosopul întins. L-am auzit din nou pe Cole spunându-i domnului Brisbane:

– O să vă dau drumul. Dacă nu vă calmaţi, o să ajungem amândoi daţi afară din spital.

Stăteam acolo, privind cum părinţii lui Grace se reped asupra patului ei. Nu ştiam ce să fac, nu ştiam unde trebuia să mă aflu acum.

L-am văzut pe Cole holbându-se la mine şi cumva privirea lui mi-a adus aminte de prosopul din mână şi firicelul de sânge. Am dus prosopul la cap. Ridicând braţul, am simţit că văd mici luminiţe în coada ochiului.

Lângă mine, o asistentă îmi spuse:

– Scuză-mă, tu eşti Sam? Îmi pare rău, dar din moment ce nu eşti din familie nu poţi rămâne aici. Ne-au cerut să te rugăm să pleci.

Am privit-o simţindu-mă complet gol pe dinăuntru. Nu ştiam ce ar fi trebuit să-i spun. „Viaţa mea zace în patul acela. Vă rog, lăsaţi-mă să rămân!"

– Chiar îmi pare rău, veni răspunsul asistentei. Se uită la părinţii lui Grace şi apoi la mine. E foarte bine că ai adus-o aici.

Am închis ochii, încă puteam vedea luminiţele colorate. Aveam impresia că, dacă nu aveam să mă aşez curând, corpul meu avea să cedeze.

– Pot să-i spun că plec?

– Nu cred că e o idee bună, zise o altă asistentă, trecând pe alături cu ceva în braţe. Las-o să creadă că e încă aici. Poate să vină înapoi în caz că... se opri înainte să termine propoziţia, apoi adăugă: Spune-i să rămână prin preajmă.

Pentru o clipă, am uitat să respir.

– Haide, zise Cole.

Se uită în urmă la domnul Brisbane, care mă privea pe mine ieşind, cu o expresie foarte complicată.

– Tu eşti *nemernicul!* urlă Cole în direcţia lui. Sam are ce căuta aici mai mult ca tine!

Dar dragostea nu e cuantificabilă în acte, aşa că a trebuit să o las pe Grace acolo.

• Cole •

Când Isabel a ajuns la spital, se crăpa deja de ziuă şi puteam vedea răsăritul pe geamurile strâmbe ale bufetului de la spital.

Grace era pe moarte. Înţelesesem măcar atât de la asistente cât am fost în cameră. Vomita sânge încontinuu, iar ei îi dădeau vitamina K şi îi făceau transfuzii, dar în cele din urmă avea să moară.

Nu-i spusesem lui Sam încă, dar cred că ştia.

Isabel trânti un şerveţel pe masă în faţa mea, lângă prosopul pătat de sânge al lui Sam. Mi-a luat un pic să recunosc şervetelul ca fiind graficul mâzgălit de mine la cafea. Scria cu litere mari METH, iar asta îmi amintea cât de multe îi mărturisisem lui Isabel. Se trânti pe scaunul de plastic de lângă mine. Părea cu o falcă în cer şi una în pământ. Nu era deloc machiată, cu excepţia stratului gros de rimel care probabil fusese aplicat acum mai multă vreme.

– Unde e Sam?

Am arătat spre ferestre. Sam era un punct negru pe fundalul unui cer încă întunecat. Avea mâinile împreunate la ceafă şi privea în gol. În încăpere pătrunsese treptat lumina, reflectată de răsăritul lent pe pereţii portocaliu aprins. Scaunele îşi schimbaseră poziţia în vânzoleala de după micul dejun a personalului de la spital. Apăruse un om de serviciu cu un mop şi un semn de „PODEA UDĂ". Sam era singura piesă care rămânea mereu nemişcată.

Isabel trânti o altă întrebare:

– Tu de ce eşti aici?

Tot nu știam.

– Ca să fiu de ajutor, am răspuns eu ridicând din umeri.

– Atunci fii de ajutor, zise Isabel împingând șervețelul mai aproape de mine. Apoi strigă: Sam!

Acesta își coborî mâinile, dar nu se întoarse. Sincer, eram surprins că se mișcase câtuși de puțin.

– Sam! repetă ea, iar de data aceasta, chiar se întoarse. Adu-ne niște cafea, zise Isabel arătând spre zona de autoservire și casa din celălalt capăt al încăperii.

Nu știam ce era mai incredibil: faptul că Isabel i-a zis să ne aducă niște cafea sau faptul că el s-a conformat, cu toate că în continuare părea cu mintea în altă parte. M-am întors spre ea:

– Nu credeam că poți fi mai fără suflet de atât...

– Adineauri am fost chiar drăguță, izbucni ea. La ce-i folosește dacă se holbează în gol?

– *Nu știu, poate că își aduce aminte de toate momentele minunate* pe care le-a trăit împreună cu prietena lui, înainte ca ea să moară.

Isabel mă privi fix în ochi.

– Crezi că asta o să te ajute pe tine cu Victor? Pentru că pe mine nu mă ajută deloc când mă gândesc la Jack.

Apăsă șervețelul cu degetul.

– Spune-i despre chestia asta.

– Nu înțeleg ce are de a face cu Grace.

Sam puse două pahare de cafea pe masă, unul în fața mea și altul în fața lui Isabel. Nu luase nimic și pentru el.

– Ceea ce se întâmplă cu Grace e ce s-a întâmplat cu lupul acela pe care l-ați găsit voi două, zise Sam cu o voce uscată. Se simțea că nu mai rostise nici un cuvânt de ceva vreme. Mirosul e mult prea clar. E aceeași chestie.

Rămase lângă masă, fără să se așeze.

Am privit-o pe Isabel.

– Ce te face să crezi că aș putea face ceva ce doctorii ăștia nu pot?

– Faptul că ești un geniu.

– Oamenii ăia sunt geniile.

– Dar tu știi, zise Sam.

Isabel împinse șervețelul spre mine. Din nou, eram eu și cu tatăl meu la masa din sufragerie, iar el îmi dădea o problemă de rezolvat. Sau asistam la unul din cursurile lui la șaisprezece ani și el se uita peste notițele mele, pe lângă soluții, căuta semne că aș putea să calc pe urmele lui. Sau eram la vreo festivitate de premiere, înconjurat de oameni la patru ace, iar tata le spunea pe un ton care nu putea fi contrazis că voi ajunge o somitate.

M-am gândit la acel gest simplu de mai devreme, când Sam o mângâiase pe Grace pe gât.

M-am gândit la Victor.

Am luat șervețelul.

– O să am nevoie de mai multă hârtie, am zis eu.

Cincizeci și unu

Sam

Nu exista o noapte mai lungă ca asta, Cole și cu mine în bufet, analizând fiecare detaliu pe care îl cunoșteam despre lupi până când Cole și-a dat seama că știa tot ce putea ști și ne-a trimis pe mine și pe Isabel în altă parte, ca să poată rămâne singur cu capul sprijinit în palme și o foaie de hârtie în față. Mi se părea incredibil că tot ceea ce-mi doream, tot ceea ce-mi dorisem vreodată depindea acum de Cole St. Clair, așezat la o masă, cu un șervețel mâzgălit în față. Dar ce altceva îmi mai rămânea?

Am ieșit din bufet și m-am dus să stau în dreptul camerei ei, sprijinit de perete, cu capul în mâini. Fără să vreau, rețineam fiecare detaliu al locului, pereții, podeaua, noaptea aceasta.

Eram convins că nu aveau să mă lase să o văd.

Așa că m-am rugat să nu iasă nimeni din cameră să-mi spună că s-a stins. M-am rugat ca ușa să rămână închisă. „Rămâi în viață, atât."

Cincizeci și doi

Sam

Isabel mă trase după ea pe holuri, trecând prin forfota matinală, până în locul ferit din casa scărilor de incendiu unde mă aștepta Cole. Părea agitat și nu-și afla locul, avea pumnii încleștați și îi tot ciocnea unul de altul.

– OK, nu promit nimic, zise Cole. E doar o bănuială. Dar am o... teorie. Faza e că și dacă am dreptate, tot nu pot dovedi asta, ci pot fi doar contrazis. Cum nu am zis nimic, adăugă: Care e chestia evidentă pe care o au în comun Grace și lupul ăla?

Așteptă. Probabil se aștepta să răspund.

– Mirosul.

– Asta mi s-a părut și mie, zise Isabel. Dar chiar e destul de evident.

– Transformările, zise Cole. Atât lupul, cât și Grace nu s-au transformat de cât timp... vreun deceniu? Ăla e numărul magic pentru lupii care nu se mai transformă, nu? Și mor. Știu că ai zis că e o durată normală de viață pentru un lup, dar nu cred că e. Cred că fiecare lup care a murit fără să se mai transforme o perioadă îndelungată a murit ca lupul ăla. A murit dintr-o cauză anume. Nu de bătrânețe. Și cred că asta se întâmplă și cu Grace.

– Lupul în care nu s-a transformat niciodată, am zis eu, dintr-odată amintindu-mi ce-mi spusese cu o seară înainte.

– Exact, zise Cole. Cred că mor pentru că nu se mai transformă. Nu cred că transformarea în sine e blestemul. Cred că ceea ce dictează corpurilor noastre transformarea e de vină.

Am clipit nedumerit.

– Nu e aceeași chestie. Transformarea ca boală ar fi un lucru. Dar dacă te transformi pentru a lupta cu boala, e cu totul altceva. Așa că uite teoria mea, iar chestia asta e total empirică, în mod evident. E știință fără microscoape, fără probe de sânge. În fine. Grace a fost mușcată. Când ești mușcat, intră în organism toxina de lup, altfel nu știu cum să-i zic momentan. Orice ar fi în saliva aia de lup, e ceva dăunător. Iar transformările sunt chestiile bune, toxina de lup declanșează un răspuns defensiv din partea corpului – asta sunt transformările, te ajută să controlezi toxina. De fiecare dată când te transformi, o menții sub control. Iar dintr-un motiv sau altul, transformările astea sunt sincronizate cu vremea. Asta dacă nu cumva...

– Ai reușit să-ți blochezi transformările.

– Da, zise Cole privind în jos spre etajul unde se afla camera lui Grace. Dacă distrugi cumva capacitatea corpului tău de a se folosi de temperatură ca declanșator, pari vindecat, dar nu ești. De fapt, ești în descompunere.

Eram obosit. Și nici nu mă pricepeam la științe exacte. Cole ar fi putut la fel de bine să-mi explice că toxina de lup te face să depui ouă și mi s-ar fi părut o explicație rezonabilă în clipa aceasta.

– OK. Sună bine, deși vag. Care-i rezultatul, totuși? Ce sugerezi?

– Cred că trebuie neapărat să se transforme.

Mi-a luat o vreme să-mi dau seama ce zicea.

– Să devină lup?

Cole ridică din umeri.

– În cazul în care am dreptate, da.

– Ai dreptate?

– Nu știu.

Am închis ochii. Fără să-i mai deschid, am întrebat:

– Să înțeleg că ai o teorie despre cum am putea s-o facem să se transforme?

„Doamne, Grace." Nu-mi venea să cred ce spuneam.

– Varianta cea mai simplă e cea mai ușoară, zise Cole.

Dintr-odată am avut în minte imaginea ochilor lui Grace încadrați de un cap de lup. Mi-am înfășurat brațele pe lângă corp.

– Trebuie să fie mușcată.

M-am holbat la Cole cu ochii larg deschiși.

– Mușcată?

– O presupunere destul de logică. Ceva s-a stricat la dinamica transformărilor, iar dacă introduci declanșatorul inițial, ar putea să repornească procesul. Dar de data asta, încercați să n-o prăjiți în mașină.

Toată ființa mea părea să se opună acestei idei. De a o pierde pe Grace. De a pierde ceea ce o făcea pe ea Grace. De a o ataca atunci când era pe moarte. De a lua decizii ca aceasta, pe loc, căci timpul se scursese.

– Dar durează câteva săptămâni sau luni până să te transformi, odată ce ești mușcat, am zis eu.

– Cred că atât durează ca toxina să se instaleze în organism, spuse Cole. Dar în cazul ei, e deja acolo. Dacă am dreptate, o să se transforme imediat.

Mi-am împreunat mâinile la ceafă și m-am întors cu spatele la ei, holbându-mă la peretele albastru de beton.

– Dacă n-ai dreptate?

– O să se aleagă cu salivă de lup într-o rană deschisă. Și probabil va muri de la sângerare, având în vedere că se pare că toxina îi

distruge capacitatea de coagulare a sângelui, adăugă el după un moment de liniște.

M-au lăsat să mă plimb câteva momente, apoi Isabel, cu o vocea joasă, spuse:

– Dacă ai dreptate, atunci și Sam va muri.

– Da, zise Cole, pe un ton care îmi dădea de înțeles că se gândise deja la asta. Dacă am dreptate, peste vreo zece-treisprezece ani, vindecarea lui Sam nu va mai fi o vindecare.

Era cazul să mă încred în teorii născocite și scrise pe șervețele în bufetul unui spital, la o ceașcă de cafea rece?

Era tot ce aveam.

M-am întors în cele din urmă și am privit-o pe Isabel. Cu machiajul întins și părul nepieptănat, umerii cocoșați de nesiguranță, părea să fie o altă fată cu totul, deghizată în pielea lui Isabel.

– Cum putem intra la ea în cameră? am întrebat eu.

Cincizeci şi trei

Isabel

Mie mi-a revenit sarcina de a-i scoate din cameră pe părinţii lui Grace. Îl urau pe Sam, deci el era exclus, iar de muşchii lui Cole aveam nevoie în altă parte. Mi-am dat seama, înaintând pe hol spre camera lui Grace, că toţi speram într-un fel ca soluţia lui Cole să nu funcţioneze. Dacă funcţiona, am fi avut mari probleme.

Am aşteptat ca una din asistente să iasă din cameră şi am crăpat uşor uşa. Aveam noroc, mama ei era singura care stătea lângă pat, privind spre fereastră, şi nu la Grace. Am încercat să nu mă uit la Grace, care zăcea fără glas şi complet palidă, cu capul plecat într-o parte.

– Doamnă Brisbane? am rostit eu pe tonul cel mai şcolăresc de care eram în stare.

Ridică privirea şi am observat că avea ochii roşii de plâns.

– Am venit de îndată ce am auzit, am spus eu. Aş putea, aş putea să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu ceva?

Mă privi un moment, iar abia apoi păru să îşi dea seama ce întrebasem.

– Desigur.

Am șovăit pe lângă ușă. „Haide, Isabel, toarn-o."

– Ăăă... nu în preajma lui Grace. Știi, ar putea să... am mințit eu, gesticulând cu degetul spre ureche.

– O, în regulă, spuse mama ei. Era probabil curioasă să afle ce aveam de zis. Sincer, și eu eram. Palmele mi se umeziseră de încordare.

Mângâie grijuliu piciorul lui Grace, apoi se ridică. Când a ieșit în hol, i-am făcut semn pe sub mână lui Sam, care aștepta, după cum ne sfătuiserăm, la câțiva metri de cealaltă parte a ușii. Părea gata să vomite și tot cam așa mă simțeam și eu.

– Nici în preajma lui, am șoptit eu, amintindu-mi dintr-odată că îi spusesem lui Sam că nu este pregătit pentru suferință. Stomacul mi se strânse gândindu-mă la ce aveam să-i mărturisesc mamei lui Grace, iar în tot acel timp îmi dădeam seama că ceea ce numim karma este un lucru îngrozitor.

• Cole •

Imediat ce Isabel a scos-o pe doamna Brisbane din sală – era oare singura persoană de acolo? nu exista decât o cale să aflăm – mi-a venit mie rândul. În timp ce Sam avea grijă să nu intre vreuna din asistente, m-am strecurat în cameră. Mirosea a sânge, a putreziciune, a frică, iar instinctele mele de lup mi s-au înnodat în stomac, șoptindu-mi să fug de acolo.

Le-am ignorat și am mers direct spre Grace. Părea că e compusă din părți diferite care fuseseră asamblate incorect în acel pat. Știam că nu aveam mult timp la dispoziție.

Când am îngenuncheat lângă ea, am fost surprins să observ că avea ochii deschiși, deși pleoapele îi atârnau grele.

– Cole, zise ea. Timbrul vocii era slab, ca al unei fete adormite, cineva care pierdea lupta cu somnul. Unde e Sam? întrebă.

– Aici, am mințit eu. Nu te uita.

– Sunt pe moarte, nu? şopti ea.

– Nu-ţi fie frică, am zis, dar nu în legătură cu ce spusese înainte.

Am scotocit prin sertarele de lângă pat până ce am găsit ceea ce căutam, un set de obiecte ascuţite din metal. L-am ales pe cel care părea cel mai folositor şi am apucat-o pe Grace de braţ.

– Ce faci? întrebă ea, deşi era prea pierdută ca să-i mai pese.

– Te fac lup, am răspuns. Nu tresări, nici măcar nu părea curioasă. Am inspirat adânc, i-am întins pielea de pe mână şi am făcut o mică incizie. Din nou, nici măcar nu tresări. Rana sângera îngrozitor. Îmi cer scuze, e dezgustător. Din păcate sunt singurul care poate face asta, am şoptit eu.

Grace păru să deschidă ochii un pic mai mult, în timp ce eu adunam în gură salivă. Habar nu aveam de câtă ar fi fost nevoie pentru a o reinfecta. Adică, Beck ştia lucrurile astea la perfecţie, se gândise la tot, avea o mică seringă pe care o ţinea în frigider şi tot.

– Crede-mă, e mult mai puţin traumatic în felul ăsta, îmi spusese el.

Gura mi se usca gândindu-mă că Isabel nu avea cum să o mai reţină mult timp pe mama lui Grace. Sângele şiroia în continuare din mica rană, de parcă atinsesem o venă.

Ochii lui Grace se închideau încet, deşi puteam vedea că se lupta să-i ţină deschişi. Pe podea se formase o baltă de sânge. Dacă nu aveam dreptate, eu aş fi fost călăul ei.

Sam

Cole veni la uşă, mă apucă de cot şi mă trase înăuntru. Blocă uşa şi propti în dreptul ei un căruţ cu instrumente chirurgicale, de parcă asta ar fi fost o soluţie.

– Acum e momentul adevărului, zise el, iar vocea îi tremura. Dacă nu funcţionează, va muri, dar măcar vei fi lângă ea. Dacă funcţionează,

va trebui s-o scoatem de aici imediat. Acum, vreau să te pregăteşti pentru că...

Am făcut un pas în faţă, iar vederea mi se înceţoşă. Mai văzusem atât de mult sânge când lupii vânau ceva, atât de mult sânge încât păta zăpada pe o suprafaţă uriaşă. Şi mai văzusem sângele lui Grace, cu ani în urmă, când eu eram doar un lup şi ea era doar o fetiţă şi era pe moarte. Dar nu eram pregătit să văd aşa ceva din nou.

„Grace", am şoptit, dar nu era nici măcar o şoaptă. Am rostit cuvintele fără sunet. Eram lângă ea, dar la o mie de kilometri depărtare.

Acum tremura şi tuşea şi trăgea de barele patului de spital.

În capătul celălalt al camerei, Cole privi spre uşă. Cineva încerca să intre.

– Fereastra, zise el.

L-am privit cu ochi goi.

– Nu o să moară, spuse Cole, şi el avea ochii mari. Se transformă.

M-am uitat din nou la fata de pe pat, iar ea mă privi la rândul ei.

– Sam, spuse ea. Tremura, umerii i se încovoiau. Nu puteam privi. Grace trecea prin chinurile transformării. Grace devenea lup, ca Beck şi ca Ulrik şi ca toţi ceilalţi lupi de dinaintea ei, care dispăruseră în pădure.

O pierdeam.

Cole alergă la fereastră şi se urcă pe pervaz. Dărâmă panourile din dreptul geamului cu piciorul. Eu rămăsesem nemişcat.

– Sam, vrei s-o găsească aşa?

Se repezi spre noi şi împreună o ridicară pe Grace de pe pat.

Mai multă lume încerca să spargă uşa de partea cealaltă, îi puteam auzi strigând.

Trebuia să sărim cam un metru şi jumătate până jos. Ziua era incredibil de însorită, o dimineaţă senină, perfect normală, cu excepţia faptului că nu era. Cole sări primul, înjurând când aterizâ într-un tufiş. Am aşezat-o pe Grace pe pervaz. Rămânea din ce în ce mai puţin

din adevărata Grace în brațele mele cu fiecare clipă ce trecea. Când Cole o coborî de pe pervaz, vomită în iarbă.

– Grace, am strigat-o. Sângele ei pe încheieturile mele îmi încețoșa vederea. Mă poți auzi?

Clătină din cap și se poticni în genunchi. M-am ghemuit lângă ea, avea ochii mari și speriați și îmi frângea inima.

O să te găsesc, am spus eu. Îți promit că te voi găsi. Nu mă uita. Nu... te pierde.

Grace încercă să mă prindă de mână, dar nu-și putu coordona mișcarea, căzu la pământ.

Apoi strigă, iar fata pe care o știam dispăruse. Rămăsese doar un lup cu ochi căprui.

Nu mă puteam ridica. Am rămas în genunchi, devastat, iar lupul gri-închis se îndepărtă încet de noi, de umanitate. Simțeam că nu pot respira.

Grace.

– Sam, spuse Cole. Te pot trimite cu ea. Pot să-ți repornesc și ție transformările.

Pentru moment, puteam vedea asta. Mă puteam vedea cutremurându-mă și devenind din nou lup. Îmi vedeam salturile, locurile în care mă feream, puteam auzi sunetul pe care îl scoteam atunci când mă pierdeam. Țineam minte momentul în care am știut că e ultimul meu an și că pentru tot restul vieții aveam să fiu închis în trupul altcuiva.

Mi-am amintit clipa în care, stând în mijlocul străzii în fața librăriei, am fost cuprins de conștiința unui viitor sigur. Auzisem lupii urlând în spatele casei și mi-am adus aminte cât de mult mă bucuram să fiu om.

Nu puteam. Grace trebuia să înțeleagă. Nu puteam.

– Cole, dispari de aici până nu te mai vede cineva, am zis eu. Te rog să...

– O să o duc eu la pădure, îmi completă el propoziția.

Încet, m-am ridicat în picioare și am pornit înapoi spre urgențe, trecând prin ușile automate de sticlă, cu hainele îmbibate de sângele prietenei mele. Pentru prima dată în viața mea, am mințit perfect:

– Am încercat să o opresc.

Cincizeci și patru

Sam

Așadar, s-a ajuns la asta. Aș fi pierdut-o oricum.

Dacă nu ar fi reinfectat-o Cole, ar fi murit în acel pat de spital. Iar acum toxina de lup îi curge prin vene și ea s-a pierdut în pădure, ca toți cei pe care îi iubesc.

Așa că, iată-mă, sunt un băiat urmărit – de ochii suspicioși ai părinților ei, din moment ce nu pot dovedi că am răpit-o, dar cred asta oricum – și în același timp sunt un băiat care urmărește – căci nefericirea lui Tom Culpeper devine tot și tot mai palpabilă în acest orășel, iar eu *nu* voi îngropa trupul lui Grace – și mai sunt un băiat care așteaptă căldura și fructele verii. Aștept să văd cine va ieși din pădure pentru mine. Aștept acea fată din vară.

Undeva departe, soarta râde de mine. Acum sunt eu cel uman, iar Grace e cea pe care o voi pierde din nou și din nou, *immer wieder*, mereu la fel, în fiecare iarnă, voi pierde tot mai mult din ea în fiecare an, asta dacă nu reușesc să găsesc o cale de vindecare. O vindecare adevărată de data aceasta, nu doar un truc ieftin.

Dar nu numai pentru ea. În cincisprezece ani, va fi și pentru mine, și pentru Cole și Olivia. Iar Beck – oare în pielea lui de lup și-a mai păstrat mintea umană?

Încă veghez asupra ei, la fel ca întotdeauna, iar ea veghează asupra mea cu ochii căprui privind încadrați de acel chip de lup.

Aceasta este povestea unui băiat care a fost cândva lup și a unei fete care a devenit unul.

Acesta nu va fi un rămas-bun. Am împăturit mii de cocori de hârtie din amintirile noastre împreună și mi-am pus dorința.

Voi găsi o cale de vindecare. Și apoi o voi găsi pe Grace.

Mulțumiri

Din nou mă simt copleșită în fața misiunii de a mulțumi tuturor celor implicați în crearea cărții *Șovăire.* Atâția oameni au făcut parte din procesul de creație al acestor două cărți, *Fior* și *Șovăire,* încât mi-e teamă că nu-i voi putea menționa pe toți.

În primul rând, doresc să-i mulțumesc unui redactor incredibil, David Levithan, care m-a ajutat să râd cu lacrimi, transformând romanul dintr-o pisică inofensivă într-un tigru fioros. Am învățat atât de multe scriind această carte împreună cu tine! Și trebuie să mulțumesc întregii echipe de la Scholastic, pentru sprijinul lor neîncetat pe care mi l-au acordat mie și acestei serii. Menționi speciale pentru Tracy van Straaten (întotdeauna vom ține minte Chicago), Janelle DeLuise și Rachel Horowitz (Europa de Est e la picioarele tale), Stephanie Anderson (tehnoredactorul meu neobosit, pentru efortul enorm depus la aceste cărți) și lui Rachel Coun (membru fondator al fan clubului *Fior).* Aș vrea să îi trec pe toți cei de la Scholastic care m-au făcut să râd și m-au ajutat să transform cărțile într-un succes, însă ar dura o zi întreagă. Mă limitez la a spune că vă iubesc pe toți.

Mulțumiri speciale lui Chris Stengel, designerul copertei, pe care n-aș putea să nu-l amintesc. Chris, ești un zeu al graficii și ai ales să lupți de partea binelui. Îți mulțumesc pentru asta.

Agentul meu, Laura Rennert, și câinele ei, Lola, au fost campioni neînfricați la a mă asculta și fără ei m-aș fi prăbușit complet, iar din asta nu ar fi rezultat o carte prea bună.

Mulțumesc și acestor oameni: Jennifer Laughran, pentru NARKOTIKA. Marian, pentru ceaiul cu extract de migdale. Beau Carr, pentru strigătul de pe acoperișuri. Tuturor acelor Gothic Girls care mi-au redat sănătatea mintală. Vera, pentru proviziile de paracetamol. Și unor nemți care au murit de mult, pentru că au scris poezie excelentă.

Nu aș fi putut scrie această carte fără ajutorul partenerelor mele de critică, Tess Gratton și Brenna Yovanoff. Știu că sunteți pe fiecare pagină de mulțumiri pe care o scriu, dar pe bune, meritați. Ați putea să chicotiți malițios când vă implor să-mi aruncați un colac de salvare, dar în schimb mi l-ați întins de fiecare dată.

Familiei mele: Kate, știi că ești primul meu cititor și prietena mea cea mai bună. Tata, ai făcut logica vârcolacilor posibilă. Mama, întotdeauna îți dai seama când am ajuns la capătul puterilor. Andrew, pentru că m-ai ajutat să-mi dau seama cum să-l scriu pe Cole. Jack, pentru nenumăratele plimbări cu mașina. Mama-soacră Karen, pentru că ai purtat acea discuție cu 1&2 cât timp eu umblam prin NYC. Mulțumesc.

Iar în final, Ed, întotdeauna Ed. Întotdeauna ajung înapoi la tine.

Dorul...

Grace și Sam s-au găsit, dar acum trebuie să lupte ca să rămână împreună. Pentru Sam asta înseamnă să se împace cu trecutul său ca lup. Iar pentru Grace înseamnă să înfrunte un viitor tot mai nesigur.

Pierderea...

În lumea lor își face intrarea un lup numit Cole, al cărui trecut e plin de durere și primejdii. El se luptă cu propriii demoni, dorind cu ardoare să rămână lup, încercând cu disperare să scape de legăturile sale cu umanitatea.

Șovăirea...

Pentru Grace, Sam și Cole viața este o luptă constantă dintre două forțe – cea animalică, a lupului, și cea umană – iar dragostea le flanchează pe amândouă. Totul este copleșitor și euforic, eliberator și închistat, cuceritor și înspăimântător. În vreme ce lumea lor se destramă, dragostea șovăie... și rămâne. Dar va fi oare de ajuns?

ISBN 978-606-609-267-8

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com